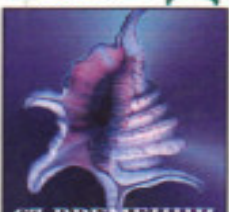

ГАЛЕРИЯ
БАРД

СЪВРЕМЕНИ
РОМАНИ

ЛЕДЕНАТА КРАЛИЦА

От авторката на ТАНЦ НА КЪСМЕТА и ЦЕЛУВКИ ОТ ЛОНДОН

МЕРИЛ СОЙЛЕР

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

МЕРИЛ СОЙЪР ЛЕДЕНАТА КРАЛИЦА

Превод: Диана Кутева, Стамен Стойчев

chitanka.info

Студена и надменна, но прецизна като съдия, тя е наричана от хората „Ледената кралица“. Съдия Дейна Хамилтън не удостоява никого със своето доверие. Ала под хладната ѝ маска се крие горещо сърце.

Роб Тагет, репортер от местния вестник, се оказва единствената ѝ надежда в тежък за Дейна момент, в който е заплашена нейната кариера и дори живот ѝ. Тя е принудена да избира между желязната си репутация и страстта, на която повече не може да устои.

На Джефри

*„Осъзнаваме, че обичаме някого
истински
едва, когато има опасност да го
изгубим.“*

Гилбърт
Кийт
Честъртън,
английски
поет (1874–
1936)

1

— Приличаше на пиле, нали се сецате, като онези голишарчета, но беше бандаж.

В съдебната зала се разнесе хихикане и свидетелката млъкна, а лицето ѝ се покри с червенина чак до корените на сивата ѝ коса. Съдия Дейна Хамилтън удари с чукчето, за да въдвори тишина в помещението, препълнено с отегчени бивши наркомани, намерили убежище на Хаваите. Те винаги пълнеха съдебната зала, когато навън бе прекалено горещо или се гледаше някое сензационно дело. Днес температурата гонеше 40°C, а Напереното пиле беше на подсъдимата скамейка.

— Можете да продължите — кимна Дейна на свидетелката. Скрита зад високата съдийска катедра, тя повдигна полите на тогата до средата на бедрата си. Господи, кога най-после ще оправят този климатик? Само бръмчеше шумно, раздвижвайки едва-едва горещия влажен въздух.

— Мъжът стоеше на брега, загърнат с мушама — поде свидетелката. — Кимна ми и аз приближих. Тогава той разтвори мушамата и аз видях онова... онова... нещо, дето приличаше на оскубано пиле. В следващия миг го откъсна и го хвърли във водата.

Избухна бурен смях и Дейна отново удари силно чукчето по дървената маса, прибавяйки още една резка към безбройните вдлъбнатини, оставени през последните петдесет години от съдиите от седми съдебен състав в общинския съд на Хонолулу. Шумът от удара заглуши сподавения ѝ смях. Представата за екхибициониста, хвърлящ бандаж в морските вълни, искрено я развесели. Това не биваше да става — предполагаше се, че съдиите са над такива човешки слабости, но не успя да се сдържи.

Понякога Дейна лесно избухваше и притежаваше цинично чувство за хумор, което я правеше леко саркастична. „Овладей емоциите си“ — каза си младата жена. Усиленото учене в юридическия факултет и годините, прекарани в кабинета на областния

прокурор, най-последно бяха възнаградени. Беше си извоювала авторитет в общинския съд и се надяваше много скоро да се издигне и по-нагоре. Трябваше да се научи да се владее по-добре.

Докато усмиряваше тълпата с още един удар на чукчето, погледът ѝ попадна случайно на Роб Тагет. Беше го забелязала сутринта, когато изкачваше двете стъпала към съдийската пейка, но след това нито веднъж не погледна към първия ред, където бяха запазените места за членовете на „четвъртата власт“. Последното, от което се нуждаеше, бяха репортерите. А Роб Тагет, водещият репортер на „Хонолулу Сън“, бе начело в нейния списък с негодници.

Понякога, късно през нощта, когато беше сама в леглото, тя си мислеше за богатия му и плътен смях, както и за загадъчните искри в сините му очи. През деня никак не ѝ бе трудно да си спомни как се бе опитвал да я унищожи в една от типичните му проклетни статии. Дали имаше нещо вярно в онези грозни слухове, които бе чувала за него? Никога не му бяха предявени обвинения. Обаче слуховете бяха прекалено упорити, за да се пренебрегнат напълно.

Роб се усмихваше, очевидно също като нея намираще Напереното пиле за много забавен. Той ѝ смигна, но Дейна се престори, че не го забелязва.

— Моля, продължете — обърна се към свидетелката и хвърли намръщен поглед към тълпата.

Най-последно жената приключи с показанията си, Дейна инструктира съдебните заседатели, после бързо напусна съдебната зала през служебната врата зад съдийската катедра, без да поглежда към Роб Тагет. Съблече тогата и се обърна към секретарката си:

— Обади се отново на техниците за климатичната инсталация. Този път им вдигни скандал.

— Веднага — каза Анита и посегна към слушалката.

Дейна окачи тогата на тапицираната закачалка зад вратата и огледа стаята. Бе наследила от предишния съдия лавиците, пълни с томове в кожена подвързия, както и дъбовото бюро. На стената бе окачила малка картина — морски пейзаж от Уайланд. Бе си направила този подарък като награда за назначението си за съдия след сравнително краткото си пребиваване в кабинета на областния прокурор.

Разбира се, тя бе получила десетина дребни подаръци и огромно количество цветя, достатъчни за погребение на гангстерски бос, ала никой не я познаваше достатъчно добре, за да знае колко много харесваше тя тази картина. На нея бе изобразено море с делфини, играещи сред вълните, увлечени в гонитбата на един кит. Това, което я заплениваше най-много, бе животът под морската повърхност — рибите, коралите, тъмносините гълбини и вълните, къдрещи пясъка на дъното.

Един скрит свят. Също като хората, помисли си младата жена. Това, което не можеш да видиш, често бе много по-интересно от това, което е на повърхността.

— Съдия Шихида на първа линия — обади се Анита по интеркома.

Дейна погледна към часовника на стената, висящ между американското знаме и знамето на щата Хавай. Два часът. До това време Гуен би трябвало да се е върнала в съда.

— Защо толкова си закъсняла за обедната почивка? — попита Гуен Шихида. — Задържам целия си съдебен състав, за да мога да поговоря с теб.

Дейна разбра, че ставаше дума за нещо важно. Гуен никога не караше хората да я чакат. Дребничка, около четиридесетте, със смолисточерна коса и също толкова черни очи, Гуен бе най-близката приятелка на Дейна в съда.

— Искан да дам ход на делото на Напереното пиле. Ако имам късмет, още днес ще има съдебно решение.

— Как се справи брат ми с мъдреца ти?

Дейна едва не отвърна, че по-скоро би председателствала дело за сериен убиец, отколкото отново да седне на зъболекарския стол на брата на Гуен.

— Все още малко ме наболява.

— Това е нормално. Франк ми каза, че това е най-здраво вкорененият мъдрец, който някога е виждал — Гуен се засмя, а Дейна докосна подутия си венец с върха на езика си. Дано да й бе останало още едно хапче от обезболяващите. В противен случай през целия следобед щеше да се чувства ужасно.

— Седнала ли си? — попита приятелката й. Дейна се отпусна на стола и нервно се размърда. — Съдия Паркър тази сутрин обяви, че ще

се пенсионира. Познай кой ще бъде предложен да заеме мястото му във върховния съд на щата?

— Ти — отвърна Дейна и си помисли колко щастлива трябва да е приятелката ѝ. След дългите години, прекарани в общинския съд, Гуен бе кандидатствала за място във върховния съд на щата и бе загубила. — Крайно време беше. Те се нуждаят от жена съдия.

— Всъщност обмислят твоята кандидатура, Дейна.

— Предлагат мен? — изумена, Дейна се вцепени на стола. — Аз съм твърде млада.

— Глупости — отвърна Гуен с обичайната си безцеремонност. — Тридесет и четири години не означава прекалено млада. Последният кандидат за поста бе на тридесет и шест.

— Да, но беше мъж — Дейна пое дълбоко въздух, едновременно смаяна и възбудена от неочакваната новина. — Съжалявам, че не са се спрели на теб, Гуен. Мен никога няма да ме одобряват. Признават равенството на жените само на думи. Ще назначат мъж. Ще видиш.

— Не бъди толкова сигурна.

На Дейна не ѝ убягна горчивината в гласа на приятелката ѝ. Гуен имаше петима братя. Единият от тях бе зъболекар, а останалите бяха политици с доста успешна кариера. Цялото семейство, особено бащата на Гуен — Бос Шихида, очакваше много повече от нея, отколкото да бъде съдия в общински съд и да се занимава с дела на улични нарушители и семейни скандали.

Бос се надяваше Гуен да спечели поста във върховния съд и побесня, когато тя загуби. Е, какво бе очаквал? Това място може и да беше рай, но отношението към жените не бе същото, както в Америка. Пътят към върховния съд бе строго определен, необходим бе някакъв знак, че си приет от върхушката в щата, след което да се състезаваш за мястото, освободено от някой титуляр. И да се молиш да те изберат.

— Твоята служебна характеристика е отлична — рече Гуен. — Колко от присъдите ти са били обжалвани?

— Не много — наистина бяха малко и тя се гордееше с това. Обикновено адвокатите по криминални дела не печелеха и само обжалваха съдебните решения, с което често създаваха големи главоболия. — Но делото „Тенака“ е черна точка за мен.

— Това беше преди три години, през първия ти месец като съдия.

— Но продължих да получавам възмутени писма още цяла година — Дейна задържа телефонната слушалка между рамото и ухото си и започна да подрежда папките върху бюрото. — Дори тази сутрин получих една черна роза с бележка: „Знам какво си направила.“

— Глупости, това е някой смахнат — отсече Гуен и Дейна си я представи как махва пренебрежително със съдийското чукче в ръка. — Съдиите непрекъснато получават заплахи, но обикновено няма никакви последствия.

Дейна не бе съгласна с приятелката си; за нея тъмната страна на престъпния ум бе плашеща и непредсказуема. Черната роза и бележката я бяха разтревожили, но тя не изрази на глас безпокойствата си.

— Роб Тагет тази сутрин бе в съда — смени темата тя. — Когато разбере за свободното място, ще направи всичко възможно, за да извади отново на бял свят делото на Тенака.

— Наистина ли? Той е бил в съда?

Дейна реши, че саркастичният тон на приятелката ѝ се дължи на споменаването на името на Роб. Някога бе излизала със скандалния хубавец, но бе имала достатъчно здрав разум, за да спре да се среща с него. Бе си дала сметка, че Роб Тагет ще навреди на кариерата ѝ. Дейна се възхищаваше на волята на Гуен. Въпреки лошата си репутация Роб неудържимо привличаше жените.

— Виж, трябва да бягам — рече Гуен. — Ще се видим по-късно.

Дейна остави слушалката и огледа бюрото си, с натрупаните по него молби за условно освобождаване, съдебни искове и решения, адвокатски досиета и преписки. Налагаше се да се лиши от обедната си почивка, ако искаше да очисти бюрото си от папките, преди да излезе във ваканция, но още се чувстваше леко замаяна. Като имаше предвид болкоуспокояващите хапчета, които вземаше от вчера след изваждането на мъдреца ѝ, реши, че не е зле да хапне нещо.

Въпреки пулсиращата болка във венеца струваше ѝ се, че е готова да полети. Върховният съд на щата. Дали наистина съществуваше надежда? Може би все пак трябваше да опита, ако...

Ако навремето не ѝ бе поверено делото на Тенака, сигурно някой друг съдия щеше да се заеме с него. А не прекалено самоуверената Дейна Хамилтън. Беше установила нескопосаността на доказателството, представено от прокурора, и бе направила онова,

което изискваше буквата на закона: уважи молбата на защитата да се снемат обвиненията срещу мъжа, обвинен в сексуален тормоз на дете.

Пресата, начело с Роб Тагет, се нахвърли върху нея като глутница изгладнели питбули. Всичките ѝ постижения — истински рекорд за толкова млад съдия — бяха напълно забравени, пометени от мощната негативна медийна кампания. Тъкмо затова не се обади в полицията, когато тази сутрин откри черната роза и бележката. Войната с пресата щеше да ѝ държи влага до края на живота ѝ. Оставаше ѝ да се надява, че Гуен е права и това бе дело на някой откачен.

Бюфетът бе полупразен, когато Дейна влезе; повечето от останалите съдии се бяха върнали в съда. Младата жена плъзна пластмасовата табла върху шубера и погледна купчината спагети, плуващи в мазнина. Храната в самолетите беше изискана в сравнение с предлаганата в бюфета към съда. Дейна си взе чаша кафе и пакетирани сандвич, чийто надпис твърдеше, че е с риба тон.

Намери една сравнително чиста маса и седна с гръб към помещението. Когато влизаше, забеляза Роб Тагет, седнал с малка групичка в ъгъла.

— Ваша чест — тонът му бе небрежен и подигравателен.

Тя вдигна глава и видя Роб Тагет да придърпва един стол и да го завърта с облегалката към масата. Усмихна ѝ се, настани се срещу нея, яхнал седалката с дългите си крака и отпуснал нехайно ръце върху облегалката.

Бе висок и добре сложен, а сините му очи светеха развеселено. Явно, както винаги, бе изпълнен с енергия. Разбира се, косата му се нуждаеше от подстригване. Гъста и смолисточерна, тя се спускаше до якичката, а върху челото му бяха паднали няколко кичура. Изглеждаше по-млад от своите тридесет и осем години.

От Роб се излъчваше някаква изтънчена сексуалност. Може би се дължеше на неустоимата му усмивка. Или на гъвкавата му и атлетична фигура. Каквато и да бе тайната на неговото привличане, жените — въпреки съмнителната му репутация — го обожаваха. Дори и в момента една млада стажантка към прокуратурата му хвърляше възхитени погледи.

Ала Дейна нямаше да се остави да бъде омаяна от този мъж. Роб Тагет беше истинска напаст и всяка жена, която си позволи да се забърка с него, си заслужаваше наказанието.

— Предполагам, че тръпнеш от удоволствие да ме видиш, нали? — попита той с тексаски провлачен изговор и нахална нотка в гласа. — Прекосих цялото кафе, за да те попитам дали не искаш да ти покажа моето „пиленце“.

— Роб, моля те, не си разкопчавай панталоните. Мозъкът ти може да се изсипе.

— Благодаря — ухили се мъжът. Очарователната му усмивка би убедила и най-строгия съдия, че току-що е получил възхитителен комплимент.

— Виж, нямам време да разговарям с теб — Дейна бутна сандвича настрани, апетитът ѝ бе изчезнал. — Присъстваш в залата, за да отразяваш моето дело, и знаеш, че заседателите всеки миг ще бъдат готови с решението.

— Не ме интересува. Аз не отразявам делото на Напереното пиле. Макар че този приятел ми харесва. Не е от обичайните за теб сериозни престъпници, а просто един перко с чувство за хумор.

— Тогава защо беше в залата?

— Паркър се пенсионира. Пиенето най-сетне го довърши професионално. И ти си точиш зъбите за мястото му във върховния съд.

— Така ли? — Дейна се опита в гласа ѝ да прозвучи изненада, ала очевидно не ѝ се удаде, защото негодникът ѝ смигна. Единственият начин да излъже убедително бе, ако репетира доста усилено. Веднъж вече го бе направила, можеше пак да го направи, ако има достатъчно основание. — Откъде разбра?

Той сви широките си рамене, които опъваха памучната му риза.

— Е, слуховете лесно се разпространяват. Чух го още преди два дни.

Младата жена вътрешно кипна. Гуен го бе разбрала едва тази сутрин, докато Роб го е знаел от два дни! Не се съмняваше, че сигурно е любовник на някоя от секретарките. Те винаги научаваха всичко първи.

— Тук съм, за да получа изявление от теб.

— Без коментар.

Нима той наистина си въобразяваше, че ще говори с него? Роб водеше седмична рубрика, наречена „Открито“. Беше посветена на дискусиионни проблеми. Обичаше да критикува вялата работа на

правителството и да изважда на показ кирливите ризи на политиците. Само появата на нечие име в рубриката му можеше да означава смъртоносен удар върху кариерата на набедения.

— Знаеш ли, че има голям шанс да одобрят назначението ти? — наведе се напред, балансирайки тежестта си върху двата крака на стола. — Никак не ми се ще да те изгубя. Повечето от останалите съдии са толкова грозни, че по-скоро те приличат на престъпници.

Дейна не обърна внимание на злъчния му комплимент. Знаеше, че не е грозна, но в никакъв случай не бе красавица. Сестра ѝ Ванеса беше наистина хубава — направо красива. Не бе за вярване, че имат едни и същи родители.

Дейна бе наясно, че съдебната система е мъжка територия, и затова се стремеше да си придаде максимално професионален вид. Носеше очила вместо контактни лещи, защото я караха да изглежда по-възрастна, да прилича повече на съдия и скриваха големите ѝ зелени очи. Подстриганата на черта кестенява коса ѝ придаваше строг вид. Обличаше се грижливо, подчертано консервативно, в тон със служебното си положение. Единственото изключение бе бельото. Обожаваше фината дантела и шумоленето на меката коприна до тялото си.

Устните на Роб се разтегнаха в цинична усмивка.

— Нито един от другите съдии няма да вдигне полите на тогата до средата бедрата си по време на процеса.

— Беше непоносимо горещо... — започна тя, но внезапно млъкна, осъзнавайки, че той всъщност не би могъл да види нищо. Съдийската пейка беше напълно скрита зад катедрата, ала Роб бе умен, прекалено умен за негово собствено добро. — Ти си истински негодник.

— Някой път ще ти върна обидата — отново ѝ смигна, после се изправи и пушна стола на пода. — Имам билети за концерта на „Ийгълс“, на първия ред.

Дейна с усилие сподави ахването си. Да не би да я канеше на среща? Е, нямаше значение. Роб може и да бе секси и неотразимо мъжествен, от този тип мъже, за които жените си мечтаят по цяла нощ, но тя никога нямаше да излезе с него. Последното, от което кариерата ѝ се нуждаеше точно сега, когато бе на крачка от бленуваното място

във върховния съд, бе да се забърка в любовна афера с един безскрупулен репортер.

„О, хайде, Дейна, признай си. Не само евентуалното назначение те кара да стоиш настрана от Роб.“ Нещо у него я плашеше. Може би това бе непредсказуемостта му, а може би имаше и нещо повече.

Срещна за пръв път Роб на един коктейл в областната прокуратура, когато преди три години празнуваха назначението ѝ в общинския съд. Разбира се, вече бе чула отвратителните слухове за него, но тя не обръщаше внимание на клюки. Въпреки всичко се питаше защо бе напуснал полицията така внезапно, а после бе станал репортер. Роб я привличаше и смяташе, че той също я харесва. Една седмица по-късно той написа статията, която предизвика взрив от обществено недоволство и гневните обвинения още звучаха в ушите ѝ.

— Искаш ли да видиш „Ийгълс“ на живо? — повтори Роб, този път със сериозен тон.

Младата жена взе чантичката си, стана и бутна стола под масата.

— Благодаря, но съм заета.

— Още не съм ти казал за кой ден са билетите.

О, Господи, този тип не се отказваше толкова лесно. Дали ако му откаже, отново ще я разпъне на кръст в някоя от следващите си статии?

— Явно още си ми ядосана за статията, която написах, нали?

— Разбира се, че не — отвърна тя прекалено бързо.

Това не го заблуди.

— Мразиш ме, нали?

— Да те мразя? Не. Дори те харесвам. Винаги съм си падала по негодници.

Същата вечер, докато заобикаляше Дайъмънд Хед на път за дома си в Мауналуа бей, все още проклинаше невъздържания си език. Наистина какво я бе прихванало? Беше си тръгнала веднага след като онези думи се изплъзнаха от устата ѝ, но не и преди да види изражението в очите на Роб. Никога нямаше да ѝ прости тази обида.

Какво не бе наред с нея? Май наистина се нуждаеше от почивка. Напоследък много често избухваше. Сигурно е от прекаленото напрежение, опита се да се убеди младата жена. Не, имаше нещо повече. Вероятно се дължеше на самотата и изолацията ѝ.

Докато работеше в областната прокуратура, имаше много приятели. Е, не точно приятели, но хора, с които можеш да отидеш на обяд или вечеря. А сега не можеше да излезе с някой от адвокатите и в същото време да работи с него в съдебната зала. Разбира се, някои съдии го правеха, но не бе редно. Дейна се придържаше строго към морала и закона. Винаги го бе правила.

Беше твърде заета, за да се почувства самотна, прекалено амбициозна, за да е самотна — или поне така си повтаряше. От време на време нещо раздвижваше застиналите пластове, покрили празнотата, погребана дълбоко в нея, подобно на скрития живот в морските дълбини в пейзажа на Уайланд. По някакъв начин срещите с Роб я караха да се усеща самотна.

Той по нищо не приличаше на мъжете, от които се възхищаваше. За нея идеалният мъж бе интелектуалец. Чувствителен. Да може една жена да се чувства в безопасност с него. С една дума, всичко, което Роб Тагет не беше. Подобно на вълк единак, Роб бе неуловим и непостоянен. Около него витаеше атмосфера, наситена с риск и приключения. И опасност.

Намали скоростта, докато взимаше завоя, след който се разкриваше гледката към Мауналуа бей. Както винаги затаи дъх пред неговата красота. Слънцето бавно залязваше зад Дайъмънд Хед, обливайки залива в пурпурен здрач и обсипвайки облаците с кехлибарени и златисти отблясъци. На върха на хълма, обвит в сенките на ранната привечер, се издигаха на очертанията на Коко Хед. Умалена версия на Дайъмънд Хед, древният вулкан се издигаше като самотен страж, пазещ Мауналуа бей. За Дейна Коко Хед притежаваше същата магия, както и Дайъмънд Хед, но го чувстваше по-близък, нещо като символ на миналото.

Покупката на къща на това място бе истинско разточителство. Веднага след завършването на правния факултет постъпи на работа в областната прокуратура. Винаги досега бе работила като държавен служител. Бяха й нужни години, за да изплати студентските си заеми.

Когато най-последно се отърва от дълговете си, започна да спестява за къща. Другите съдии, населяващи тази част на града, преди бяха имали доходни частни практики и сега живеяха в луксозни къщи високо на хълма или в подножието на Дайъмънд Хед в елегантния квартал Кахала. Дейна не им завиждаше. Мауналуа бей може и да не

бе толкова престижен, ала тя предпочиташе тишината и спокойствието на стария залив.

Спря на алеята, водеща към къщата ѝ, и излезе, за да си прибере пощата. В този миг към нея забърза приятелката ѝ. Лилиан Хърли бе вдовица, прехвърлила осемдесетте, която живееше тук още от нападението на японците срещу Пърл Харбър през 1941 г. Понякога забравяше някои неща и Дейна ѝ помагаше да се оправя в дома си.

Очите на Лилиан бяха плувнали в сълзи.

— Дъщеря ми ще ми дойде на гости.

— Чудесно — Дейна я прегърна бързо, надявайки се сълзите да са от радост. От известно време бе започнала да смята дъщерята на Лилиан за доста странна. Що за човек би забравил Деня на майката? През трите години откакто Дейна живееше тук дъщерята никога не бе идвала да види майка си. — Не забравяй да си отбележиш датата в календара си.

— Вече го направих, точно както ти ми каза — сълзите се търкулнаха от сините очи на Лилиан. — Не искам да отивам в старчески дом.

— Сигурна съм, че когато обясниш на дъщеря си как двамата с твоя лекар се грижим за теб, тя ще осъзнае, че тук си добре — отново я прегърна Дейна.

Засега това бе истина, но младата жена знаеше, че ще дойде ден, когато Лилиан ще се нуждае от повече помощ, отколкото тя можеше да ѝ даде. Такава бе съдбата на възрастните хора, тъжно си помисли Дейна. По-голямата част от тях живеят в някой старчески дом самотни и забравени, докато умрат. Американска трагедия. Не биваше да позволи това да се случи и с Лилиан.

— Ще говориш ли с Фран за мен?

— Разбира се — Дейна ѝ се усмихна уверено и мислено си обеща да намери малко свободно време в претоварения си работен график, за да поговори с дъщерята. — Не се тревожи. Аз ще се погрижа за това.

— Знаех си, че ще ми помогнеш. Заради това дойдох — възрастната жена се огледа подозрително, сякаш очакваше някой да изскочи внезапно иззад гъстите олеандрови храсти. — Толкова съм уплашена.

— От какво? — в гърдите на Дейна се надигна паника. Всичко се дължеше на нервите на Лилиан, опита се да се успокои младата жена. Бе се преместила да живее тук заради безопасния квартал. Надяваше се, че съседите ѝ нямат никакви неприятности. През изминалата година изнасилвачът, наречен Джак от „Панама“, бе нападнал няколко жени. Дейна винаги внимаваше, а напоследък държеше в чантата си флаконче с лютив спрей.

— Толкова съм уплашена — повтори Лилиан. — Миналата нощ чух марша на нощните воители. Скоро ще умра.

О, Господи, въздъхна Дейна. Как е възможно Лилиан да вярва на тази стара островна легенда? Според поверието неспокойните души на древните хавайски воители маршируват през нощта. Ако ги чуеш, някой ще умре.

— Няма да умреш, Лилиан. Забрави ли какво каза докторът? Ти си напълно здрава. Просто трябва редовно да си вземаш лекарството за кръвно.

Лилиан се оживи.

— О, едва не забравих. Прибрах твоя пакет.

— Благодаря — Дейна не очакваше нищо, но купуваше повечето от дрехите си с поръчки по каталог, защото мразеше да пазарува.

— Сложих кутията в хладилника — заяви с гордост в гласа Лилиан. — Сигурно някаква бутилка се е счутила. Протекла е. Не исках храната да се развали.

— Храна ли? Никога не поръчвам храна. Сигурно е подарък. По-добре да дойда да го взема — хвърли пощата на предната седалка на своенравната си тойота, която караше от години, и тръгна след Лилиан към къщата ѝ.

Подът в скромния дом на Лилиан бе покрит с някога бял линолеум, който с годините бе станал кафеникав, но беше чист. Чиниите се сушаха, подредени върху решетъчната стойка в ъгъла на кухненския плот. Лилиан се справяше чудесно със спретнатата си къща, която обичаше, помисли си Дейна, докато приятелката ѝ отваряше хладилника, който е бил нов през петдесетте години.

— Ето го — тя извади и подаде пакета на Дейна.

С нарастващо безпокойство младата жена си припомни черната роза и заплашителната бележка, които бе получила в кабинета си. Върху кафявата опаковъчна хартия не се виждаше изписан обратен

адрес. Докосна единия край на пакета, после бързо отдръпна ръката си и се втрени в нея.

— Скъпа, нещо не е ли наред?

— Не, няма нищо — Дейна се запъти към вратата, осъзнавайки колко се е влошило зрението на Лилиан. Не знаеше какво има вътре, но от него се процеждаше кръв.

Дейна изтича към къщата си, като държеше капещия пакет настрана от костюма си. Захвърли го в кухненската мивка и почти се изкуши да се обади в полицията. „Може би реагирам прекалено емоционално — помисли си младата жена, докато развиваше подгизналата кафява хартия. — Сигурно има някакво съвсем просто и невинно обяснение за всичко това.“

Вътре, в пластмасова торбичка намери нож за дране на зайци, целият изцапан с кръв. Острието бе проболо торбичката и от края му капеше кръв. Тя опипа върха на острието. То се размърда, явно дръжката се бе разхлабила.

— О, Господи! — извика младата жена и гласът ѝ отекна в малката кухня. — Не може да бъде!

Огледа по-внимателно кървавия нож. Изглеждаше точно като онзи, който си спомняше толкова добре — макар че бяха изминали повече от двадесет години, откакто го бяха захвърлили в блатото.

Усети горчив вкус в устата си и споменът, който толкова години се опитваше да пропъди, изплува с болезнена яснота. В пакета имаше бележка, изцапана с кръв.

„Знам какво си направила. Опаковай си багажа, кучко.“

Думите отекнаха в съзнанието ѝ. Подобно съобщение бе получила и тази сутрин с черната роза. Двадесет години без нито дума. Нищо. До днес.

Защо след всички тези години, когато кариерата ѝ най-последно бе във възход, миналото се връщаше, за да я унищожи? С годините се бе успокоила, вярвайки, че след цялото това време най-последно е в безопасност. Ала човек никога не е в безопасност с подобно минало.

По някакъв начин някой бе научил какво се бе случило през онази отдавна отминала нощ.

Вдигна телефонната слушалка, за да се обади на сестра си. Тогава си спомни, че Ванеса не е в Мауи. Тази вечер щеше да бъде тук, в Хонолулу. Слава Богу. Ванеса живееше заедно със съпруга си и малкия им син в дома на свекъра си. Торнтън Колтрейн, наречен Големия татко, се месеше в живота на всички.

Дейна погледна часовника си. Ако побърза, ще успее да стигне навреме за коктейла в яхтклуб „Роял Коринтиън“, където беше отседнало семейство Колтрейн. Елегантният клуб винаги бе претъпкан и много шумен. Никой нямаше да чуе разговора ѝ с Ванеса.

2

Дейна пристигна в „Роял Коринтиън“ — мястото, където се събираше каймакът на местното светско общество. Докато елитът в Щатите предпочиташе кънтри клубовете, богатите на Хаваите се срещаха в яхтклубовете. Охраната отвори портата и Дейна побърза да влезе. Обикновено статуята на крал Камехамеха, издигаща се не място в двора, предизвикваше усмивка на устните ѝ. Преди много поколения мъдрият крал бе обединил воюващите племена на островите, но сега — благодарение на семейство Колтрейн и на други бели заселници — потомците на краля работеха в кухнята или обслужваха масите, помисли с отвращение младата жена.

Вътре от тавана висяха знаменцата на най-големите яхтклубове в света. Всички триъгълни флагчета имаха нещо общо: червена звезда. Един яхтклуб не се смяташе за престижен, докато някой от членовете му не спечелеше звезда в някое състезание по ветроходство.

Разбира се, „Роял Коринтиън“ притежаваше звезда. Освен това клубът притежаваше онова, което Дейна определяше като „яхтснобизъм“ — особените правила, които го управляваха. Истинската причина за съществуването на клуба бе да изключва нежеланите.

Тя не принадлежеше към обществото на избраните. Приветливите усмивки бяха за съдията, за сестрата на Ванеса Колтрейн. Не за момичето от затъntenите краища на Джорджия.

Само две секунди ѝ бяха достатъчни, за да открие Ванеса в тълпата. Както обикновено, сестра ѝ флиртуваше, заобиколена от група мъже. Ванеса излъчваше особена привлекателност, която сякаш крещеше: „Погледни ме!“, независимо дали бе облечена в джинси или в скъпа маркова рокля както тази вечер. Около шията ѝ блестеше диамантена огърлица и ѝ придаваше царствен вид като на кралица с корона в косите.

Дейна ѝ махна и внезапно отново се почувства като младо момиче, махащо с обожание на по-голямата си сестра. След смъртта на

родителите им Ванеса бе отгледала Дейна, но след брака ѝ с Ерик Колтрейн двете се бяха отдалечили. Какво бе станало с онази силна връзка на доверие, която съществуваше помежду им в миналото? Семейство Колтрейн. И кариерата на Дейна. Не се виждаше достатъчно често със сестра си и тя ужасно ѝ липсваше.

— Дейна, скъпа — Ванеса я прегърна силно.

За един миг Дейна се притисна към нея. Обичаше Ванеса толкова много — и ѝ дължеше не по-малко, че ѝ бе трудно да разруши щастието ѝ, като ѝ каже за ножа. Сестра ѝ имаше право да се наслаждава на живота си, въпреки че Дейна не би избрала такъв живот за себе си.

Сините очи на Ванеса придобиха сериозно изражение.

— Не очаквах да те видя до понеделник. Не си се отказала да ми погостуваш няколко дни, нали?

— Ще отлетя за Мауи в понеделник сутринта, както се бяхме разбрали — тя поведе сестра си към терасата с изглед към пристанището, където бяха закотвени яхтите на членовете на клуба. — Обаче тази вечер трябва да поговоря с теб.

В полумрака на терасата Дейна обясни какво се бе случило. Ванеса хвърли тревожен поглед към залата, търсейки съпруга си Ерик. Както обикновено, той беше в компанията на брат си Травис и баща им, Големия татко Колтрейн.

— Това сигурно просто е някаква шега — прошепна Ванеса.

— Някой навярно знае нещо. Нож за дране на зайци с разхлабена дръжка. Това не е обикновена случайност. Никога не съм споменавала случилото се през онази нощ на никого. Никога!

Не лъжеше. Беше се опитала да забрави онази фатална нощ и всичко, което бе станало. Смяташе, че се е справила удивително добре — до тази вечер. Ала спомените за миналото останаха заключени в едно далечно и скрито ъгълче на съзнанието ѝ.

— Аз също не съм го споделяла с никого, дори и с Ерик — Ванеса стрелна с гневен поглед съпруга си, който бе с гръб към тях. — Ние всъщност почти никога не си говорим.

Обикновено Дейна изпитваше тъга за сестра си, която се бе омъжила за пари, а не по любов, ала тази вечер бе прекалено разстроена.

— Трябва да има някакво обяснение, но...

— Помогни ми — внезапно прошепна уплашено Ванеса и Дейна се изуми от обрата, настъпил помежду им. Някога тя бе очаквала Ванеса да я закриля, да бъде майка за нея, когато двете млади момичета бяха останали сами в света. През изминалите години самоувереността на Дейна бе укрепнала, ала тази на Ванеса се бе подкопала. — Сигурно е заговор на Колтрейн. Те искат да ми отнемат Джейсън.

Паниката в очите на сестра ѝ разтревожи Дейна, а думите ѝ я объркаха.

— Как биха могли да ти отнемат сина?

Ванеса се втрени в пристанищните светлини, които проблясваха върху полношващите се вълни на океана.

— Ти не познаваш Големия татко. Той може всичко.

— Бележките бяха изпратени до мен, а не до теб. Не мисля, че всичко това има нещо общо със семейство Колтрейн — заяви Дейна. — Сигурно някой се опитва да ме изнудва. Може би смята, че имам пари. Очевидно не са проверили колко ниска е заплата на един съдия в общинския съд.

— Аз не мога да намеря пари, за да платя на изнудвача — гласът на Ванеса потрепери. — Големия татко преглежда всичките ми сметки.

— Ще трябва да разберем кой стои зад всичко това и...

И какво? Какво можеше да стори, когато открие кой е изнудвачът?

— Трябва да направиш нещо! — извика Ванеса и се вкопчи в ръката на сестра си. — Не им позволявай да ми отнемат Джейсън! Той е всичко, което имам!

— Не се паникьосвай — рече Дейна с увереност, каквато не чувстваше. — Имам един приятел, който сигурно ще може да ни помогне. Веднага ще отида да се видя с него.

Ванеса я последва вътре.

— Не ми се обаждай у дома — прошепна тя. — Когато се видим в понеделник, ще ми кажеш какво е станало. Не вярвам на никого от семейство Колтрейн.

Убедена, че сестра ѝ преувеличава, Дейна се отправи към колата си. Ванеса никога не бе имала истинско детство; смъртта на родителите им я бе лишила от него. Мъжете я преследваха, ала досега тя не бе открила любовта.

Дейна се бе надявала, че едно дете ще ѝ помогне, и наистина бе станало така. Ванеса обичаше Джейсън толкова много, че понякога проявяваше прекалена загриженост. Любовта ѝ към него граничеше с мания.

Дали страховете на Ванеса от Големия татко имаха основание? Дори той да бе открил тайната им, защо ще изпраца бележки на Дейна, а не на снаха си? Имаше нещо странно и объркващо в цялата работа. В момента се нуждаеше от един безпристрастен и аналитичен ум, който да ѝ помогне, някой здравомислещ и умен човек.

Гарт Брадфорд. Адвокатът по криминални дела бе най-умният правист на островите и той щеше да бъде човекът, който ще я защитава. Ако се стигне до това.

Обади му се по телефона от колата. Когато съобщи името си, настана кратка пауза от другия край на линията. Знаеше какво си мисли. Двамата бяха приятели от години, но не бяха чак толкова близки, че да му се обажда вкъщи в петък вечерта.

— Какво си наумила? — както обикновено, в гласа му прозвучаха весели нотки.

— Трябва да обсъдя нещо с теб, насаме — внезапно ѝ хрумна, че може да е с жена. — Зает ли си?

— Не — отвърна той. — Яла ли си? Тъкмо приготвям вечеря. Ела и ще поговорим.

— Умирам от глад — излъга тя, обмисляйки каква част от истината да му каже.

Подкара покрай брега към богатия квартал Кахала, където къщите бяха сгущени в подножието на Дайъмънд Хед, а пред тях се простираше частен плаж. Само гласът на Гарт бе достатъчен да я успокои и тя си припомни първата им среща. Областният прокурор ѝ бе възложил дело за убийство, а Гарт бе защитник на обвиняемия. Беше го виждала в адвокатския съвет, но не го смяташе за сериозен противник.

Приличаше на русокос атлет, който би се чувствал по-удобно на футболното игрище, отколкото в съдебната зала, ако не бе прикован към инвалидна количка. Но не недъгът му спечели симпатиите ѝ, а неговата открита и безгрижна усмивка. Доколко можеше да го възприема на сериозно?

Е, много скоро бе разбрала. Гарт спечели делото почти като на шега. Сега си спомняше с усмивка за онзи случай, но тогава се бе почувствала унижена. Освен това бе получила един много важен урок — никога да не подценява Гарт Брадфорд.

Той бе най-честният и най-етичният мъж, когото някога бе срещала. Приемаше недъга си с достойнство. Нито веднъж не го бе чула да се оплаква. Като се замислеше, Гарт никога не го споменаваше. Знаеше само, че е претърпял злополука и е останал парализиран. Това бе всичко, което бе чувала от другите.

Само мисълта за страданията, които Гарт бе преживял и за волята му да изгради наново живота си, бе достатъчна да ѝ вдъхне кураж. Ванеса имаше своя син, а Дейна — кариерата си. Единственият им изход бе да останат и да се борят.

Гарт Брадфорд остана втренчен в телефона, със слушалка в ръка.

— По дяволите. Дейна Хамилтън току-що се самопокани.

— Осъди копелетата! Осъди копелетата! — изписка папагалът Пуни, наклони яркочервената си глава на една страна и наежи светлосините си пера. — Осъди тези задници!

— Дай ми малко почивка. Млъкни за минута.

Гарт подкара инвалидната количка към кухнята, благодарен, че от телешкото има достатъчно за двама. Обичаше да готви през почивните дни и се гордееше със способностите си на любител готвач.

Тази вечер внезапно се превърна в нещо специално. Той рядко канеше гости. Повечето хора го съжаляваха и се престараваха в желанието си да му помогнат. По-лесно му беше да се храни сам. Дейна бе различна. Тя никога не го бе карала да се чувства неловко; винаги се бе отнасяла към него по същия начин, по който се отнасяше и към останалите мъже — със студена надменност. Някои я наричаха мъжкарана. Други я смятаха за фригидна кучка. Според Гарт тя бе всъщност срамежлива и се чувстваше уверена единствено в съда. В дебрите на законите плуваше като в свои води. Ала когато ставаше дума за лични отношения, цялата ѝ самоувереност сякаш се изпаряваше.

Това чувство му бе познато. Никога не се оплакваше от недъга си. Той го бе направил по-силен, по-мъдър и два пъти по-мъж,

отколкото преди. Освен физически.

Искаше да бъдат приятели с Дейна, защото усещаше, че са сродни души. Но тя винаги запазваше дистанция помежду им. Тъкмо затова неочакваното ѝ обаждане го изненада толкова много.

— Осъди копелетата! Осъди копелетата! — изкрюка Пуни. — Осъди тези задници!

На Гарт сърце не му даваше да покрие клетката на папагала. Може би Пуни щеше да разведри атмосферата.

Да накараш Дейна да се засмее бе почти толкова трудно, колкото да обжалваш някое нейно съдебно решение. Тя беше твърде непреклонен съдия.

Гарт обичаше предизвикателствата. Точно за това живееше.

На вратата се позвъни и той отвори. С усилие сподави смайването си. Нима това бе Дейна? Наистина бе тя, ала не носеше онези ужасни очила. Дискретният грим я караше да изглежда по-млада, по-женствена. А роклята ѝ... май трябваше да измислят закон, забраняващ толкова секси облекло.

Тя не бе негов тип — не че можеше да си позволи някакви претенции. Ала нещо в него копнееше за блондинка с дълги крака. Последната му връзка бе приключила преди няколко месеца, но се чувстваше прекалено уморен, за да се обвързва отново. Имаше кариерата си. Това би трябвало да му стига.

— Благодаря, че ме покани — рече Дейна, докато го следваше. Веднага го накара да се почувства свободно, тъй като въобще не обърна внимание на инвалидната количка.

— Заповядай, седни — наля ѝ чаша вино, а тя се отпусна уморено на един стол.

— Обаждането ти ме изненада — призна Гарт, след като побърбрих няколко минути за незначителни неща. Сложи чинията със салата пред нея и насочи количката към мястото си на масата. Посегна към вилцата си и продължи: — Да не би да се безпокоиш за кандидатурата ти за върховния съд?

— Ни най-малко. Знам, че ще изберат някой мъж.

— Ти си най-добрият кандидат. Ако има някаква справедливост, ти ще...

— Осъди копелетата! Осъди копелетата! — изкрещя Пуни.

Дейна се засмя.

— Страхотен папагал.

— Обжалвай, обжалвай — залюля се на пръчката ярката птица и навири кокетно глава. Очевидно докато Гарт бе на работа, гледаше твърде много телевизионни звезди. — Осъди копелетата! Осъди копелетата! Осъди тези задници!

— Как се казва папагалът ти?

— Пуни — видя въпросителния ѝ поглед. — Съкратено от *наказателно обезщетение*^[1].

Младата жена отново се засмя.

— Би трябвало да се досетя.

Дейна съсредоточено изяде няколко хапки от салатата, без да коментира соса от малини, който Гарт сам бе приготвил. Нещо я тормозеше, ала едва ли бе вакантното място във върховния съд. Той реши да не избързва. Търпението бе станало негова втора природа. Разбира се, невинаги беше така, но катастрофата бе променила живота му из основи.

Дейна не бе от жените, които биха те допуснали лесно до себе си. О, тя можеше да се държи приятелски, но само донякъде. Едно от предимствата на неговия недъг — бе открил още няколко — бе това, че хората го смятаха за безпомощен. В действителност това бе подсъзнателна реакция, но хората му вярваха и споделяха с него повече, отколкото ако бе напълно здрав.

С изключение на Дейна. Имаше някаква невидима преграда между нея и останалите. Защо?

— Това е великолепно — рече Дейна и въздъхна, когато той сервира телешкото в нормандски сос.

— Прекалено често се храниш в бюфета на съда. Затворът може би е единственото място, където храната е по-лоша — усмихна се, но се запита защо винаги подценяваше способностите си. Поради някаква причина се чувстваше неудобно, когато му правеха комплименти.

— Гарт — започна младата жена и млъкна. За миг се загледа в чашата с вино. — Преди двадесет години ми се случи нещо. Мислех, че всичко е минало и забравено — до днес.

Той пресметна бързо наум. На колко е била Дейна преди двадесет години? Четиринадесет? Петнадесет? Долови болката и страха в очите ѝ. Хм.

— Боя се, че ме изнудват.

Тези прости думи го изумиха. Изнудването означаваше, че изнудвачът знае нещо за Дейна. Какво би могло да бъде? Тя бе изключително праволинейна. По-морална дори и от свети Петър. И все пак преди двадесет години с нея се бе случило нещо. А сега миналото се връщаше, за да я преследва.

— Може да се наложи да ме представяш... в съда. Искам да те наема.

Гарт плъзна длани по коленете си, докосвайки краката си, които отдавна бяха безчувствени. Нещо сякаш стегна гърдите му. Как можеше тя да се тревожи за нещо, което се бе случило преди двадесет години? Отдавна бе изтекъл срокът на давност, освен ако... Тревогата му се усили; обръчът около гърдите му бе толкова стегнат, че трудно дишаше. Навярно Дейна се бе замесила в нещо, за което нямаше давност.

Убийство. Можеше да бъде единствено убийство.

Трябваша му няколко секунди, за да възстанови дишането си и да възвърне самообладанието си. Опитва се да говори спокойно, да прикрие шока от признанието ѝ.

— Ще те представлявам, Дейна, но наистина ли мислиш, че ще се стигне до процес?

Тя не отговори и Гарт се убеди, че не му казва всичко. Искаше да го наеме за свой адвокат и бе уверена в професионалната му дискретност, обаче не му се доверяваше изцяло.

— Трябва да разбере кой ме изнудва — тихо промълви младата жена. — След това ще знам какво да предприема. Но нямам представа към кого да се обърна.

— Е, двамата частни детективи, които се занимават с по-голямата част от разследванията на острова, не струват нищо. Когато ми се е налагало, а това ми се случи няколко пъти, използвах Роб Тагет.

— Наистина ли? Защо?

— Забрави ли, че Роб бе детектив в отдел „Убийства“?

— Тогава съм била в университета.

— Той беше дяволски добър детектив, докато... — Гарт вдигна рамене. — Срещу него никога не бе повдигнато официално обвинение в изнасилване. Беше по-скоро някаква бъркотия...

— Тогава защо е напуснал полицията?

Гарт не разполагаше с ясен отговор на този въпрос, който толкова много хора повдигаха винаги когато ставаше дума за Роб Тагет. Неочакваната му оставка, точно когато се разрази онзи скандал, още повече подхрани слуховете, които все още не бяха секнали напълно, макар че оттогава изминаха толкова години.

— Сигурен съм, че Роб е имал доста сериозни основания, за да напусне полицията.

— Не мога да се обърна към него. Той ме разпъна на кръст заради прекратяването на делото на Тенака. Със сигурност няма да мога да работя с него.

— Главният съдия Бинкли е този, когото би трябвало да обвиняваш. Онова дело трябваше да бъде гледано във върховния съд, но те го прехвърлиха в общинския, защото бе като горещ картоф за политиците. Бинкли щеше да бъде анатемосан в мига, в който постави на подсъдимата скамейка някое от приятелчетата си, и затова го прехвърли на теб, надявайки се да съсипе кариерата ти.

— Истина е, но нима имах някакъв избор. Трябваше да прекратя делото.

— Как си мислиш, че би постъпила на твое място Гуен Шихида?

— Гуен би се опитала да разреши случая така, че да се стигне до обжалване и да остави апелативния съд да обере всички негативи. Баща ѝ я притиска прекалено силно да се издига все по-нагоре в кариерата си. Тя не би рискувала да си навлече гнева на обществеността.

— Точно така. Правосъдието е силно повлияно от политиците. Смяташ ли, че Напереното пиле щеше да стигне до съдебната зала, ако беше в Ню Йорк? В никакъв случай. Но Хаваите не бива да се превръщат във второ Маями — град, който е станал сборище на отрепки. Ако се забъркаш с някой турист, тутакси се озоваваш в съда. Всичко е въпрос на политика.

— Така е — уморено се съгласи младата жена.

— Ти не си идеална. Никой съдия не е. Винаги трябва да си подготвена за критики — Гарт пое дълбоко дъх. — Забрави какво е написал Роб в онази статия. Запомни, че на него му плащат да разпъва хората на кръст. Обади му се. Аз му вярвам достатъчно, за да му поверя живота си.

[1] Punitive — наказателен (англ.). — Б.пр. ↑

3

Роб Тагет седеше на дивана, подпрял дългите си крака на стъклената масичка за кафе, притискаше слушалката с рамо и слушаше сина си. Сякаш виждаше пред себе си предизвикателно вирнатата брадичка на Зак. Колко приличаше на самия на него, когато бе на петнадесет години. Непокорен дявол. Винаги гладен или груб. Обикновено и двете.

— Чуй ме — размаха ръце, все едно Зак бе в стаята с него, а не на хиляди километри.

— Да?

„Как може да се обсъжда нещо толкова важно по телефона?“ — ядно се запита Роб.

— Майка ти ми каза, че ви е заварила голи с приятелката ти в горещата вана — от другата страна на линията настъпи тишина. — Щом ще правиш секс с момиче, трябва да се предпазваш.

— Тъхъ.

Как, по дяволите, можеше да наглежда сина си, който живееше в Лос Анджелис? За кой ли път прокле Елън. Ако бе повярвала в него, в брака им... но не така стояха нещата със Зак. Елън отдавна вече не му липсваше, но не и Зак. Мразеше да обсъжда подобни интимни въпроси между баща и син по телефона, но Елън, бе направила всичко възможно Зак да не го посещава много често.

В същото време Елън изискваше той да изпълнява ролята си на строг баща, който да учи на дисциплина непокорния си син и да контролира подрастващото момче, у което хормоните вече се бяха разбушували. Това навярно беше нейният начин да му го върне, измъчвайки го за онова, което навремето бившата му съпруга наричаше предателство. Нима не я бе грижа за неговите страдания? Той бе обвиненият, неговото име и кариерата му бяха съсипани, а не тези на Елън.

— Татко — рече Зак с обичайния си дързък тон, — не можех просто да измъкна една капачка на живота. Мацето щеше да си

помисли, че предварително съм планирал да го чукам. Щеше да е доста тъпо.

Капачка на живота? Господи, така ли днес децата наричаха презервативите? Подходящо, но дяволски потискащо.

— Ще ти кажа как си могъл да се справиш. Трябваше да ѝ обясниш, че наистина се интересувах от нея и затова си се погрижил да я предпазиш.

Отново настъпи тишина.

— Страхотно. Наистина е страхотно. Ами, татко, благодаря ти. Трябва да вървя.

— Искам да се чуя с майка ти, Зак. Ще ти се обадя следващата седмица — Роб изчака Елън да вземе слушалката. — Очаквам това лято Зак да прекара ваканцията си с мен. Не искам да чувам никакви глупости за разни купони, лагери... и тем подобни. Искам да видя сина си.

Елън неохотно се съгласи и той затвори, но остана излегат на дивана, чувствайки се прекалено изморен, за да стане и да се затътри към кухнята, за да провери имаше ли останали някакви яйца в хладилника. Единствената светлина в стаята идваше от аквариума, където бавно плуваха дузина тропически рибки, яркоцветни като хавайския изгрев. Животът му приличаше на този аквариум, осъзна младият мъж, безкрайни кръгове и път за никъде.

— О, по дяволите. Какво ти става? — скочи на крака и се запъти към терасата с изглед към Сънсет Бийч. — Няма от какво да се оплакваш.

Истина беше; частната му охранителна компания печелеше много, без да му се налага да ѝ отделя много време. Седмичната му рубрика „Открито“ го бе превърнала в нещо като местна знаменитост. Справяше се доста добре за един хлапак от затънтения Галвестън, пристигнал в Хаваите преди почти двадесет години.

Зарея поглед над океана, заслушан в тихия равномерен плисък на вълните. Кръглата луна се носеше в безоблачното небе, хвърляйки синьо-бели отблясъци върху вълните. Според преданието душите на *menehune*^[1] са вятърът, който нахлуваше откъм северния бряг, а океанските вълни следваха неговия бяг подобно на древни воители от непобедима армия.

Не че вярваше в легендарните джуджета както местните жители. Дори и в нощ като тази, когато вятърът бе стихнал до лек, капризен повей, вълните приличаха на идеално оформени хълмове. Океанът винаги му въздействаше хипнотично, сякаш излъчваше някаква магия. На разсъмване шумът на разбиващите се вълни щеше да прогони вълшебството на нощния покой и красотата на нощта щеше да се стопи в грохота на надигация се прибор. Но сега магията на нощта го бе хипнотизирала и мислите му се носеха заедно с вълните.

Припомни си кратката среща с Дейна Хамилтън на обяд. Е, по дяволите, какво бе очаквал? Тя непрекъснато го избягваше. Откъде му бе хрумнало, че ще иска да излезе с него? И защо изобщо я бе попитал? Наоколо бе пълно с жени.

Що за глупост. Лъжеше сам себе си. Откакто го бяха обвинили в изнасилване, не вярваше на никоя жена. Съмняваше се дали някога отново щеше да повярва. На собствен гръб бе научил, че дори едно недоказано обвинение може да съсипе кариерата и брака.

Понякога жените бяха такива измамни лъжкини.

За да се предпази, излизаше с жени, които не притежаваха повече морал от една улична котка, или обратното — със светици, които никога не биха излъгали. Бедата бе, че светиците като Гуен Шихида бяха много досадни. Подозираше, че Дейна бе различна, ала никога не бе имал възможността да се увери в това.

Разбира се, статията, която бе написал, не му бе помогнала да се сближи с нея. Не че съжаляваше. За статията. Твърде често правосъдието се оказваше мръсна дума. Един перверзен тип се бе измъкнал сух от водата, защото областният прокурор не си бе свършил работата. За съжаление Дейна бе опрала пешкира.

— Вземи се в ръце, Роб — рече на глас. — Забрави я.

Осъзнаваше, че потиснатият гняв, който се опитваше да прикрие със съмнителни духовитости, още повече го озлобяваше. Смяташе, че с течение на времето онази съдбовна нощ ще се превърне само в далечен спомен, че отново ще бъде предишният човек. Но не бе станало така. Напротив, нещата отиваха на все по-зле, а той нямаше ни най-малко представа защо.

Телефонът иззвъня и той се втурна към него, надявайки се, че се обажда Зак, макар да не му се вярваше особено много.

— Гарт? Хей, това се казва изненада.

Образът на Гарт, влизащ в съдебната зала с инвалидната си количка, накара Роб да се засрами от себе си. Гарт никога не се самосъжаляваше, нито пък позволяваше на озлоблението да го надвие.

„Какво, по дяволите, ти става?“

— Един мой клиент се нуждае от помощ. Тази вечер — рече Гарт. — Какво правиш в момента?

— Нищо. Кажи му да намине.

— Чудесно. Задръж за секунда — чу как Гарт дава на клиента си адреса му, а после покри телефонната слушалка с длан.

Роб погледна часовника си. Беше почти единадесет. Какво бе толкова спешно, че не може да почака до сутринта? Последваха няколко минути тишина и Роб си представи как онзи приятел си тръгва от внушителната къща на Гарт.

Веднъж бе попадал там — на един от коктейлите на местния адвокатски елит. Присъстващите не бяха от любимците му. Компанията дори само на двама адвокати му идваше прекалено много и му се искаше да избяга. Но Роб харесваше Гарт, въпреки че той имаше някакъв смахнат папагал, който през цялото време крещеше и заплашваше: „Ще ти осъдя задника?“

— Роб, този случай е много важен за мен. Не мисля, че клиентът ми може да си позволи услугите ти. Аз ще поема всички разноси по разследването. Но нека това си остане между нас.

— Добре. Какво трябва да разследвам?

— Изнудване — последва дълга пауза. — Може би и нещо повече. Не съм сигурен. Тъкмо това искам да откриеш.

— Можеш да разчиташ на мен — Роб затвори, но остана загледан за миг в телефона. Осъзна, че Гарт не му бе споменал името на клиента си. Понечи да му се обади, но реши, че няма значение. Скоро щеше да го научи.

Трябваше да си вземе един душ преди онзи приятел да пристигне. На път към банята спря пред хладилника. Гладът не допринасяше за подобряване на настроението му. Вътре нямаше нищо. Дори едно счупено яйце.

Рядко се хранеше у дома. Какво забавно имаше в храната, освен ако не я споделиш с някого? Единственото, което му оставаше, бе да вземе шепа сушени плодове от буркана върху кухненския плот.

Сладко-киселият вкус на парченцата сушени сливи, различни ядки и лимонови резенки едва ли можеше да залъже глада му.

Трябваше да се срещне по-късно с един от информаторите си в барчето на Уили. Там можеше да хапне нещо.

Набързо взе един душ и подсуши косата си с кърпата. Наистина се нуждаеше от подстригване, помисли си, докато се оглеждаше в огледалото. Утре ще отиде да се подстриже. Дали да се обръсне сега? Не, защо да се престарава?

Обу избелели джинси, намери чиста тениска в сушилнята заедно с куп бельо, което бе забравил. Тениската бе смачкана и му бе малко тясна. Навярно и този път бе прекалил с горещата вода.

Входният звънец извън и той запали лампата на терасата, докато отваряше. За миг остана застинал като каменна статуя.

— Дяволите да ме вземат.

— Здравей — гласът на Дейна бе нисък и несигурен.

— Гарт ли те изпраща? — попита той, надявайки се, че е дошла по собствено желание и не е клиентът на Гарт.

Жената кимна, а Роб отстъпи назад, за да й направи път. Искаше му се да се бе обръснал. Виж я ти! Черната тога, която я караше да прилича на игуменка от манастир, бе изчезнала. Беше облечена в плътно прилепнала синя рокля, която очертаваше заобления ѝ ханш и всички извивки на тялото ѝ. Нямахше ги и онези ужасни очила. Очите ѝ бяха искрящо зелени. И бе дяволски сериозна.

Гарт бе казал, че тя е в беда, но нещо не се връзваше. Това бе Дейна Хамилтън. Изнудване? За какво? Задето е провеждала лични разговори по служебния си телефон? Или е фалшифицирала данъчната си декларация и момчетата от вътрешни разследвания ще погнат сладкото ѝ задниче, ако се потвърди, че е измамница?

— Гарт обясни ли ти за какво става дума? — попита тя.

Едва ли можеше да се нарече обяснение.

— Много малко.

— Не съм сигурна дали ще можем да работим заедно.

Това го довърши. Размаха ядосано пръст.

— Не бъди такъв инат, Дейна — за Бога, защо не можеше да се овладее? Все повече и повече изпускаше нервите си, а след това го хващаше яд на себе си. — Продължавай. Разкажи ми какво те тормози. Трябва да си напълно отчаяна, за да се обърнеш към мен.

Тя го изгледа свирепо. Очите ѝ сякаш казваха това, което устата ѝ не смееше да произнесе. Накрая сведе поглед към върховете на обувките си.

— Гарт твърди, че ти си най-добрият. Иначе нямаше сега да съм тук. Бих искала да те наема.

— Не знам дали ще се съглася да работя — Роб опря рамо в рамката на вратата. — Не ми, харесва да се отнасят с мен като с боклук.

Настъпи тишина, нарушавана единствено от шума на морските вълни и от вятъра, шумолящ в листата на палмите. Нощта бе тиха и спокойна, малко по-топла от обикновено, изпълнена с аромата на тропическите цветя, които растяха покрай терасата, разделяйки къщата му от тази на съседите.

— Аз... съжалявам. Днес по време на обяда бях много груба с теб.

Добре. Най-последно бе успял да проникне малко през защитната ѝ броня. Тя му се извини, но само защото я бе принудил. И това я вбесяваше, което означаваше, че няма избор. Явно наистина се нуждаеше от него. Тъкмо в този миг стомахът му реши да припомни за себе си.

Роб я сграбчи за ръката и я повлече навън.

— Умирам от глад. Да отидем до барчето на Уили и там да поговорим. След час имам среща на същото място с един човек.

Дейна вкопчи ръце в седалката на поршето, когато Роб подкара надолу по магистралата. Господи, това бе по-страшно от бързи скок. Ако не се нуждаеше толкова отчаяно от помощ, никога нямаше да се захване с този негодник. Обаче се нуждаеше от Роб Тагет.

Това бе трудно за вярване. Той изобщо не приличаше на детектив в тези изтъркани джинси и тениска, която му бе поне с два номера по-малка. А тя трябваше да му се довери. Така става, когато сключиш сделка с дявола, както бе направила преди двадесет години.

А ето че сега трябваше да разчита на човек, доказал какво пагубно влияние може да има върху кариерата ѝ. Дали не бе полудяла? Вероятно, щом Гарт я бе убедил. Изпитваше лошото чувство, че рано или късно ще съжалява за решението си.

Пътуваха по шосето към покрайнините, където се намираше старата захарна фабрика на Кахуки. Зад дървените къщи с ръждясали ламаринени покриви се виждаха зеленчукови градини. Сякаш двадесети век бе отминал Кахуки и на острова се бе запазила атмосферата на отдавна отшумялата плантаторска епоха.

Спряха пред малка кръчма край пътя. Туристите никога не посещаваха места като бара на Уили, помисли си Дейна. Овехтелите коли на паркинга и олющената външна тоалетна не бяха особено привлекателни за туристите, случайно озовали се на север от брега.

Буренясалият терен и самотната палма, извисила прашния си силует към нощното небе, бяха единствените забележителности. От листата на палмите от време на време се чуваше по някой писък на прилеп, последван от задавеното хълцане на мотора на някоя стара кола.

Кръчмата се осветяваше от свещи, забучени в празни бутилки от бира. Миризмата на плесен и бира се смесваше с цигарения дим, виещ се на кълбета към тавана.

Уили държеше този бар още от войната и подът и дървените маси едва ли бяха виждали чист парцал оттогава. Очарованието на това място се криеше в уединението на залива и в блестящия бял пясък, покриващ крайбрежната ивица.

Дейна последва Роб в бара, чиято задна стена бе от завеса, направена от преплетени бамбукови пръчки, така че посетителите да могат да излязат на плажа или да седнат на масичките отвън. Неоновият надпис „Примо“ проблясваше немощно, сякаш щеше да изгасне всеки миг. Огромният чернокож барман, явно потомък на крал Камеха-меха, поздрави Роб все едно му бе роден брат.

— Две СНП и четири *saimin* — поръча Роб.

— Аз не искам *saimin* — побърза да се намеси Дейна, припомняйки си вкусното телешко на Гарт. *Saimin* бе островният вариант на сандвичите, които „Макдоналдс“ поднасяха единствено на глупавите туристи, но те не бяха в предпочитаното ѝ меню.

— Всичките са за мен — той потупа плоския си корем. — Аз съм голямо момче. Ще седнем отвън, Уили.

Дейна му позволи да я хване под ръка, докато оглеждаше помещението, пълно с *tokes*, така наречените островни главорези. Едва ли някой от тях имаше лична карта или някакви други документи.

Не че на Уили му пукаше. Докато работеше като областен заместник-прокурор, навярно бе осъдила половината от присъстващите тук *tokes*. Но да бъдеш в съда с тях бе едно, а тук — съвсем друго. Жените, които посещаваха подобни вертепи, сами си търсеха белята. Не че тя бе попаднала тук по собствено желание. Бе дошла с Роб, който явно се чувстваше като у дома си.

— Какво е това СНП? — попита Дейна, докато се настаняваха на една маса на няколко крачки от разбиващите се вълни. Свещта в бутилката бира почти догаряше и само тънка струя дим се виеше в нощния въздух.

— СНП означава *секс на плажа* — Роб ѝ намигна безочливо и завъртя очи към водата. — *Okolehao*.

— Лунна светлина — тросна се Дейна само за да му покаже, че знае значението на думата. — Варят корените на тази билка в един казан наблизко. Достатъчно е да изпиеш една чаша и още утре съдът ще те обяви за малоумен.

Роб се усмихна с онази своя неотразима усмивка, а сините му очи дяволито блеснаха.

— Точно така, Дейна. Престани да се сдържаш.

Сервитьорката, Ша, едро и здраво момиче, което би повалило силна горила само с една ръка, стовари на масата чашите им със СНП или каквото и да бе в тях и се усмихна на Роб.

— *Okole maluna* — рече младият мъж. — Да пием до дъно.

Изпразни чашата на един дъх.

Дейна пие чашата си, но не отпи, тъй като се боеше, че питието ще замъгли разсъдъка ѝ. Течността миришеше отвратително. Как можеше някой да пие подобна смрад?

— Да поговорим за моя проблем.

— Разбира се — Роб се облегна назад, а силните му широки рамене опънаха тясната тениска. Очевидно се отнасяше сериозно към работата си. — Обясни ми за какво става дума.

— Това означава ли, че ще можем да работим заедно? — попита тя и съмненията я връхлетяха с нова сила.

Той я изгледа замислено за миг, скръстил ръце пред широките си гърди.

— Ако цената ме устройва.

Дейна се поколеба, знаейки колко са ограничени финансовите ѝ възможности. Ванеса бе богата, но само на хартия.

— Каква е тарифата ти?

— Да забравиш за статията, която написах за теб.

— Каква статия?

— Стига глупости. Знаеш много добре за каква статия става дума.

— Добре — отстъпи тя. — Не съм чела нищо от това, което си написал.

— Забрави всичко, което си чувала за мен.

— Какво те кара да смяташ, че съм чувала нещо?

— Не пожела да излезеш с мен, защото мислиш, че съм изнасилил онази жена. Освен това ми се сърдиш заради онази статия.

Тя запази изражението си невъзмутимо, или поне се опита, но Роб бе улучил в десетката. Дейна наистина бе чула слуховете за него и те я караха да бъде подозрителна. Дали щеше някога да му прости злобните нападки срещу нея?

— А да ти е хрумвало, че не искам да изляза с теб просто защото не те харесвам?

— Никога — невероятно, но той се ухили широко, сякаш знаеше какво смъртоносно оръжие може да бъде усмивката му. — Ти ме харесваш.

Защо да си дава труд да отрича? Очевидно този мъж притежаваше невероятно самочувствие.

— Предполагам, че при теб всичко е наред.

— Можем да започнем да градим връзката си отгук.

— Роб, ние няма да градим нищо — изстреля тя, истински горда от резкия си тон. — Имам нужда от добър детектив. Работата не включва секс.

— За малко да ти повярвам.

Младата жена се чувстваше леко замаяна от близостта му и от начина, по който се държеше. Никога не бе харесвала агресивните мъже.

— Някога мислиш ли за нещо друго, освен за секс?

— Ммм — замисли се над въпроса ѝ. — Понякога си мисля за ядене.

Този тип наистина си го биваше, нали? Очевидно не вярваше, че тя е в сериозна опасност, иначе не би се шегувал по този начин.

— Ще ми помогнеш ли или не?

— Аз помагам на Гарт.

О, Господи, как до гуша ѝ бе дошло от този мъж! И защо точно сега, когато всичко, за което бе работила, можеше да пропадне.

— Откъде да започна?

— От началото.

Дейна се загледа над рамото му към морските вълни, които се плискаха лениво в брега. Чудеше се какво да му каже. И какво да премълчи. Докато пътуваше към дома му, бе репетирала наум. Не ѝ се искаше да говори пред никого за случилото се през онази фатална нощ.

— Предполагам, че всичко започна, след като родителите ми загинаха при автомобилна злополука. Двете със сестра ми нямахме други близки и затова ни изпратиха в дом за сираци. Там бе толкова ужасно, че с Ванеса избягахме — взря се в очите му и видя, че вече е напълно сериозен. — Може би си чувал за сестра ми. Тя е омъжена за Ерик Колтрейн.

— Едно от петте най-богати семейства — процеди с отвращение младият мъж.

Всички бяха запознати с историята на петте семейства. Те притежаваха толкова много сила и власт, че спокойно можеха да се наредят сред митичните хавайски богове. Семействата Фактър, Александър, Болдуин, Кук и, разбира се, Колтрейн навремето бяха заграбили целия бизнес в ръцете си и притежаваха по-голямата част от земята. През годините влиянието им бе намаляло, но тук, на островите, все още се чувстваха силни. Дейна искаше Роб да е наясно срещу какво се изправяха — ако се докаже, че Големият татко е изнудвачът.

— Изминаха повече от двадесет години от деня, когато двете с Ванеса откраднахме една кола и се насочихме на запад към Калифорния.

Роб слушаше Дейна с неподправен интерес. Беше сигурен, че не си измисля. Не беше чак толкова добра актриса, а и очите ѝ бяха прекалено изразителни. Двата наистина имаха бъдеще; само че тя все още не го бе осъзнала.

Младият мъж се съсредоточи върху разказа ѝ, опитвайки се да си представи двете момичета, едната на четиринадесет, а другата на

шестнадесет, пътуващи из страната с един очукан форд, не притежаващи нищо друго, освен желанието за промяна. Навярно бяха спирали в няколко града по пътя, без да се осмелят да кажат на властите, че са бегълки. Наистина бе срамно, че никой не им бе помогнал.

— Парите ни свършиха и трябваше да спрем в един град, толкова малък, че дори го нямаше на картата — потрепването в гласа ѝ го накара да застане нащрек. Явно приближаваше най-важната част от историята. — Ванеса си намери работа в един бар — Дейна се огледа наоколо. — Нещо като този. Живеехме в една каравана зад него.

Това, което чу, никак не му хареса. Роб бе расъл на воля, но родителите му винаги му бяха помагали. Баща му бе починал доста преди Роб да замине за Хаваите, но майка му почти не се бе разделяла с него. И все още бяха заедно. Беше я довел в Кауаи още преди години и я бе настанил в нова къща, в която тя се бе влюбила от пръв поглед.

— В бара работеше един ужасен мъж. Ханк Ролинс преследваше Ванеса и непрекъснато повтаряше колко много харесва момичета, които били...

— Които били какво? — прекъсна я Роб, усещайки напрежението в гласа ѝ.

Дейна извърна глава и погледът ѝ се плъзна към водата, осветена от лунната светлина.

— Девствени.

Навсякъде се намираха такива кучи синове. Твърде често жените нямаха кой да ги защити от подобни негодници.

— Една вечер Ванеса не се прибра. Открих я в склада зад бара, където държаха бирата и другите продукти. Ханк беше отгоре ѝ — гласът на Дейна заглъхна, ала Роб нямаше нужда от повече подробности, за да разбере какво се бе случило. Смяташе се за обръгнало копеле, видяло и чуло всичко на тази земя, но болката в гласа на Дейна и гневните искри в очите ѝ го изпълниха с желание да убие кучия син.

— Бе я нападнал. Аз... аз трябваше да го спра. На една кука на стената висеше нож за дране на зайци. Сграбчих го. Той се хвърли към мен...

Роб я изчака да продължи, ала тя не го стори. Изглежда я изпитателно и видя, че погледът ѝ се рееше към вълните, разбиващи се

в скалите.

— Продължавай.

— Той ме притисна към стената. Панталоните му бяха смъкнати до коленете. Виждах косматия му корем и... всичко. Можех да се измъкна от прегръдката му. Мъжът бе мъртво пиян и се олюляваше, но въпреки това бе прекалено силен. Измъкна ножа от ръката ми.

Роб съвсем ясно си представи двете момичета, борещи се отчаяно с огромния мъж. Чуваше ужаса в гласа ѝ. Долавяше отчаянието. Господи! Сервитьорката ги прекъсна, за да остави пред тях саимините в традиционните дървени купи. Той ги бутна настрана. Кой би могъл да слуша всичко това и в същото време да има апетит?

— Той вдигна роклята ми и каза, че ще... — гласът ѝ стихваше с всяка следваща дума. — Ванеса му се нахвърли отзад. Аз го ритнах с все сила между краката.

— Това се казва смело момиче.

— Обаче не бе достатъчно силно. Той не изпусна ножа. Насочи го към мен, но аз се изплъзнах в последната секунда. Точно в този миг негодникът забеляза Ванеса. Завъртя се, крещейки, че ще я убие. После се препъна в един кашон.

Дейна млъкна, погледна двойката, която мина покрай тяхната маса, и тихо рече:

— Ханк падна по очи на мръсния под. Аз го ритнах, а Ванеса го фрасна по главата с бутилка бърбън. Той не помръдна, ние го обърнахме и видяхме ножа, забит в гърдите му — младата жена затвори очи за миг. — Беше мъртъв.

Две момичета, обзети от ужас. Един мъртъв негодник, който си бе получил заслуженото. Роб поклати глава, предчувствайки какво ще последва. Двете не бяха извикали полиция.

— Ванеса и аз щяхме да се обадим в полицията, но се уплашихме, че никой няма да повярва на разказа ни как е станало всичко. Особено когато полицаите видят раната на главата от бутилката и синините от ритника ми. Така че го доवлякохме на паркинга. След това избягахме. Дори не си взехме багажа.

— Разбирам — каза Роб, макар че изпитваше известни съмнения. Не даваше и пет пари за мъртвия мъж, но беше малко вероятно да паднеш върху нож, който държиш. Все пак не бе невъзможно.

Не оспори версията на Дейна за случилото през онази нощ. Тя изглеждаше напълно искрена и очевидно все още бе разтърсена от преживяното. Наистина би могло да бъде злощастна случайност. Роб не обвиняваше момичетата, ала от дългите си години като детектив притежаваше изострено шесто чувство. Бе сигурен, че едната от тях съзнателно бе забила ножа в сърцето на онзи мръсник.

[1] Митична раса, пакостливи и хитри малки човечета, обитаващи Хавайските острови. — Б.р. ↑

4

Дейна се вгледа изпитателно в Роб, ала бе невъзможно да отгатне мислите му. Неподвижният му поглед бе прикован в обветрените скали, които представляваха естествена преграда между тихия залив и бурните вълни, разбиващи се в северния бряг. Дали бе повярвал на историята ѝ? Опита се да се придържа колкото се може по-близо до истината, но може би не бе успяла да бъде особено убедителна.

Неловката тишина се подчертаваше от приспивния плисък на океана и шумните гласове, които идваха откъм бара на Уили.

— Смяташ ли, че ще можеш да ми помогнеш? — не издържа накрая Дейна.

Роб се извърна бавно. Трепкащата светлина на свещта хвърляше отблясъци по лицето му. Внезапно той ѝ се стори по-млад, не толкова циничен. Ужасно сериозен.

Младата жена грабна чашата и припряно отпи. Напитката изгори стомаха ѝ и се качи обратно до гърлото ѝ като взрив от напалм. Тя се закашля и примигна бързо, за да спре сълзите, които смъртоносната течност извика в очите ѝ. Знаеше си, че не бива да пие, но тази ситуация напълно я бе изкарала от равновесие.

Изпитателният поглед на Роб не ѝ помагаше да се почувства по-добре.

— Вероятно мога да ти помогна. Колко души знаят за тази история?

— Само ти — отвърна Дейна и побърза да добави: — Двете със сестра ми никога не сме казвали на никого. Не споделих дори с Гарт. Не бих казала и на теб, ако имах друг избор. Получих заплашителна бележка и нож, същия като онзи, който имаше Ханк.

Роб се наведе напред, подпря лакти на масата и прикова поглед в лицето ѝ.

— Някой се е разприказвал, защото в противен случай изнудвачът не би имал нищо срещу теб.

— Никоя от нас не го е направила — настоя Дейна, — но имам една хипотеза. Докато бяхме в онова ужасно градче, Ванеса срещна Слейд Картър. Той бе първата ѝ любов. През онази нощ, след като загътрихме тялото на Ханк на паркинга, се натъкнахме на Слейд. Ванеса му обясни, че ми е прилошало и отиваме до денонощната аптека в съседния град. Обеща да му се обади на сутринта. Разбира се, никога не го направи.

— Картър идвал ли е в Хаваите?

— Не, но преди два месеца във вестника „Таун енд кънтри“ излезе специална статия, посветена на семейство Колтрейн. Имаше няколко снимки на Ванеса. Тя не се е променила особено много откакто бе на шестнадесет. И в момента косата ѝ е дълга и права, както я носеше тогава.

— Добре, значи смяташ, че онзи приятел е абониран за някакъв префърцунен вестник, занимаващ се с клюки от живота на висшето общество на Хаваите?

— Признавам, че звучи доста пресилено, но не знам по какъв друг начин да го обясня. На никого не съм разказвала за тази история... до тази вечер — осъзна какво бе направила и се ужаси. Бе поверила бъдещето си — както и това на Ванеса и Джейсън — в ръцете на мъж, когото почти не познаваше.

— В такъв случай сестра ти се е изпуснала — категорично заяви той. — Зад всичко това стои някой от този остров, а не някакъв приятел отпреди двадесет години.

— Сигурна съм, че Ванеса не е казала на никого.

— Хайде, стига! Дори на съпруга си?

— Отношенията помежду им са доста хладни. Тя се омъжи за него заради парите му и той го знае. Двамата почти не си говорят.

Роб изпи остатъка от своето СНП — очевидно гърлото му беше огнеупорно, като че ли облицовано с азбест. Изобщо не изглеждаше убеден.

— Ванеса смята, че зад всичко това стои семейство Колтрейн. Тя мисли, че искат да ѝ отнемат сина ѝ Джейсън.

— В това има повече смисъл, отколкото в онази история за стария приятел — Роб стана, пъкна ръка в джоба на прилепналите си джинси, измъкна една банкнота и я хвърли на масата. Дейна също се

изправи — Нека да отидем у вас, за да хвърля един поглед на онази бележка и ножа.

— Нали щеше да се срещаш с някого?

— Ще му се обадя от колата и ще му определя среща за друг път. Това е по-важно.

Тя не се отдръпна, когато Роб сложи ръка на рамото ѝ и я поведе през бара. Помещението бе толкова претъпкано, хората стояха прави. На малък подиум трима мъже свиреха на укулеле и пееха хавайски рап, заобиколени от десетина юначаги само по бельо.

— Искаме Уили! Искаме Уили! — крещяха *titas*.

— Това е обичайното състезание на Мокрия Уили в събота вечер — кимна Роб към групичката яки жени, които подсвиркваха на мъжете. — Местните *titas* много го обичат.

Мъжете изливаха бирата от халбите върху слабините си. Дейна бе благодарна за силната ръка на Роб, която я подкрепяше, докато си проправяха път през тълпата към вратата. Наистина жените трябваше много да внимават къде ходят. Това място не бе за нея; твърде много ѝ напомняше за бара „Роуд Кил“, където бе започнал онзи ужас. Места като това и необуздани хора като тези я плашеха.

Роб Тагет се чувстваше като у дома си сред подобна компания. Докато ѝ помагаше да се качи в спортната му кола, Дейна си напомни, че не си търсеше интимен приятел. Отношенията им бяха строго професионални. Роб можеше да посещава всички долнопробни барове на островите. Изобщо не ѝ пукаше.

Пътуваха до дома му в пълна тишина. Не ѝ се искаше да мисли какви въпроси се въртят в главата му. Слава Богу, той не бе поставил под съмнение разказа ѝ за случилото се през онази фатална нощ. Бе му разказала колкото бе възможно по-малко, защото се боеше той да не разбере, че не му казва цялата истина.

— Ще те последвам до дома ти — каза Роб, докато спираше сребристото си порше зад нейната тойота. — Къде живееш?

— Карай на... — младата жена се поколеба, почти щеше да изрече на изток, но бързо го замени — към Дайъмънд Хед.

Островитяните не се придържаха към географските термини както тези, които живееха по източното или западното крайбрежие. За да определят посоката, използваха отличителните места на острова като Дайъмънд Хед или *таика*, имайки предвид планините, които

заемаха по-голямата част от сушата. Дори и след двадесетте години, прекарани на островите, Дейна все още трябваше да се замисли, преди да укаже посоката. Ванеса често казваше, че сестра ѝ е прекалено възпитана, за да бъде истинска островитянка.

— Живея на „Ланаи роуд“. Номер четиристотин и единадесет.

— Не се тревожи, няма да те изгубя.

Не я бе излъгал, помисли си Дейна десет минути по-късно, когато отново погледна в огледалото за задно виждане и видя, че поршето на Роб едва не одраска задната ѝ броня. Не се съмняваше, че шофирането ѝ го дразнеше, но никога досега не бе глобявана за превишена скорост и нямаше никакво желание тази вечер да нарушава традицията. Най-послед спряха на алеята за коли пред къщата ѝ и младата жена с облекчение видя, че къщата на госпожа Хърли не светеше. Колкото по-малко хора знаят, че има някакви отношения с Роб Тагет, толкова по-добре.

Влязоха в кухнята и Дейна наля вода в машината за кафе, докато Роб разглеждаше бележката и ножа. Тя разтвори широко прозорците и пусна вентилатора на тавана. В стаята бе ужасно горещо, след като цял ден бе стояла затворена.

— Ще проверя ножа за отпечатъци — рече Роб.

— Не искам да се замесва полицията. Точно затова те наех.

Той се втренчи в нея. Проницателните му сини очи ясно говореха, че не е от хората, които обичат решенията им да се обсъждат.

— Не съм казал, че ще използвам полицейската лаборатория.

Дейна кимна на Роб да седне в столовата и извади две чаши от шкафа.

— Забравих, че имаш частна охранителна компания.

— Истина е, но не е частна детективска фирма. Давам ченгета под наем. Специализирал съм се в хотелската охрана. Тук е рай, забрави ли? Ние не искаме туристите да бъдат ограбвани в стаите си или да им досаждат проститутките по баровете. Частните охранители, облечени като туристи, се справят с възникналите проблеми. Подобна дейност не се нуждае от лаборатория.

— Гарт каза...

— Понякога правя разследвания — когато случаят е интересен и заплащането е добро. Изпращам доказателствата за изследване в лабораторията на Хавайския университет. Те разполагат с първокласна

лаборатория за криминални изследвания, оборудването им е дори по-добро от това на полицията.

Внезапно Дейна се почувства като глупачка, задето подлага на съмнение действията му. Гарт бе прав; Роб си знаеше работата. Наля кафе в чашите и седна срещу него.

— Не очаквам да открият никакви отпечатащи. Този, който го е изпратил, навярно е взел всички предпазни мерки — Роб огледа ножа. — Дръжката наистина изглежда стара и е леко хлабава — впери поглед в очите ѝ, очаквайки отговор.

— Изглежда точно като ножа, който сграбчих от стената онази нощ — едва чуто прошепна младата жена. — И неговото острие бе разхлабено, а дръжката бе изтъркана от дълга употреба.

Погледът му не трепна.

— Това е удивителна подробност, която би трябвало да знаете само вие двете, ти и сестра ти.

— Точно така. Именно това най-много ме тревожи. Не става дума за случайно съвпадение.

Гласът ѝ навярно издаваше чувствата ѝ, защото той се наведе напред и покри ръката ѝ с длан. Дейна забеляза колко широка и силна бе ръката му. Всичко у Роб Тагет излъчваше сила — от дългите му крака на бегач до силните и широки рамене.

Той отдръпна ръката и отпи от кафето, без да сваля поглед от лицето ѝ.

— Когато отидеш на работа в понеделник, дръж се по обичайния начин. Недей...

— Следващата седмица съм в почивка. Заминавам за ранчото на Колтрейн в Мауи, за да прекарам малко време с Ванеса и племенника си Джейсън.

— Чудесно. Идвам с теб.

— Защо? — смаяно попита тя, удивена, че въобще може да му хрумне подобна идея.

Роб се наведе силно напред, до средата на масичката.

— Искам да проверя семейство Колтрейн. Съгласен съм със сестра ти. Те са най-вероятните заподозрени, освен ако нямаш някой друг враг, за когото още не си ми споменала.

— Мислих много. Не мога да се досетя за някой, който би могъл да ме изнудва — втренчи се в чашата си. Явно бе твърде нервна,

защото си бе сложила повече сметана в кафето, отколкото обичаше. — Знаеш, че в общинския съд се разглеждат предимно дребни престъпления. За разлика от съдиите във върховния съд аз не се занимавам с психопати. Не мисля, че някой, когото съм осъдила, ме е взел на мушка.

— А какво ще кажеш за Дейвис Бинкли? Той се опита да съсипе кариерата ти още през първата ти седмица в съда, възлагайки ти делото на Тенака.

„Тогава ти също не ми помогна особено“ — едва не изрече на глас Дейна. Но сега не бе време да дава воля на гнева си. Статията на Роб бе не по-малко унищожителна от ходовете на главния съдия.

— Истина е, но откъде би могъл съдия Бинкли да знае за ножа?

— Добър въпрос. Следователно трябва да е някой много близък до теб или сестра ти. Навярно някой от семейство Колтрейн. Именно заради това ще те придружа.

— Не се нуждая от теб. И сама мога да проверя Колтрейн.

— Прекалено си обвързана емоционално, за да разсъждаваш трезво, а освен това нямаш опит като детектив. Аз забелязвам неща, които повечето хора биха пропуснали.

Роб отново се наведе напред и този път бе толкова близо, че тя зърна отражението си в очите му. Взе двете ѝ ръце в своята длан, невинен жест, който не би означавал нищо, ако се отнасяше за някой друг, а не за Роб Тагет. Пулсът ѝ се ускори, което едновременно я изненада и вбеси.

— Аз съм дяволски добър детектив — заяви той. — Обзалагам се, че никой друг, освен сестра ти не знае, че косата ти всъщност е естествено руса.

Дейна не можа да потисне ахването си. Бе започнала да боядисва косата си, след като завърши гимназия, когато реши, че една блондинка е обект на онова мъжко внимание, което искаше да избегне. Ванеса не смяташе така; мъжете винаги я преследваха на тълпи, но още тогава Дейна имаше съвсем други планове за себе си.

— Какво те кара да смяташ, че съм блондинка? — попита колкото се може по-невинно и искрено младата жена. Всяка седмица най-старателно боядисваше корените на косата си. Той не би могъл да знае. Просто предполагаше, опитваше се да я улови в капан, така както

бе постъпил, когато ѝ подхвърли, че е вдигнала тогата си до бедрата в горещата съдебна зала тази сутрин.

С едно плавно движение той пусна ръцете ѝ, изправи се и заобиколи масата. Силните му мускулести бедра се очертаваха съвсем ясно под тесните джинси. Дейна понечи да се изправи, но той застана зад нея и я спря, слагайки ръце на раменете ѝ.

— Наведи се напред — рече с нисък глас.

Дъхът ѝ замря. Сама не разбра как му се подчини. С палците си Роб разтвори леко косата на тила ѝ. О, Господи, какво правеше този мъж? Защо не ѝ достигаше въздух?

— Когато се навеждаш — започна той и леко погали врата ѝ с нежен и едновременно чувствен натиск, — косата ти пада напред и всеки може да види малките къси кичури на тила ти. Те са естествено руси.

Изумена, че толкова лесно бе открил тайната ѝ, тя отпусна примирено брадичка на гърдите си. Ала в следващия миг я обзе гняв. Защо му позволяваше да я докосва по начин, който повече приличаше на нежна милувка? Отдръпна рязко глава от опитните му ръце на любовник и се извърна с лице към него.

— Добре, признавам. Боядисвам си косата. И какво от това? С тъмна коса имам по-професионален вид.

Младият мъж се засмя и промърмори:

— Боже, Боже, какъв характер! — седна на кухненската маса, подви крак под ръба ѝ и се ухили. — А как ще обясниш сексапилното си бельо?

Този път Дейна успя да сдържи ахването си, но сигурно лицето ѝ бе придобило толкова шокиран вид, че Роб избухна в смях и се плесна по коляното.

— Знаеш ли, когато се наведеш напред, всеки може да види онези твои дантелени сутиени.

— Само ако гледаш в деколтето на блузата ми.

Роб не си даде труд да ѝ отговори, а само се ухили самодоволно.

— Ти носиш възможно най-прозрачните бикини, които съм виждал — погледът му се плъзна лениво по тялото ѝ, карайки я да изпитва срам от предизвикателната рокля, която носеше. Трябваше да я върне в магазина. — И най-сексапилния колан с жартиери.

Младата жена сподави възклицанието си, неспособна да повярва, че той бе видял бельото ѝ. Обичаше финото и изискано бельо, защото я караше да се чувства женствена, макар че под съдийската тога винаги бе облечена в строг костюм.

— Е, и какво от това?

Пръстът му погали нежно скулата ѝ.

— Ти не искаш хората да знаят каква си всъщност, нали?

— Просто се опитвам да оцелея в един мъжки свят — настоя Дейна. Никак не ѝ се искаше да признае, че е прав. Тя бе много затворен човек и ревниво пазеше личния си живот. Единственият човек, който наистина я познаваше, бе Ванеса, а през последните няколко години двете доста се бяха отчуждили.

— Ъхъ — отвърна той, но тонът му недвусмислено показваше, че не ѝ вярва. — Това, че съм забелязал косата ти, доказва твърдението ми, че съм добър детектив. Идвам с теб у семейство Колтрейн.

Дейна понечи да възрази, ала се спря. Прекалено много бе заложено на карта. Роб бе необикновено наблюдателен, а освен това разполагаше с източници, които тя нямаше. Колкото и да ѝ се искаше да стои по-далеч от него, наистина вярваше, че той притежава талант за детектив.

Роб се изправи и сложи бележката и ножа в една книжна торба.

— Не казвай на никого, дори на сестра си, че не сме любовници...

— Любовници? — младата жена скочи на крака. — Почакай малко! Съгласих се да дойдеш с мен и да провериш семейство Колтрейн, но защо да не мога просто да кажа, че си мой приятел?

— Добре, както искаш. Използвай думата приятел, ако така ти харесва, но те трябва да останат с впечатлението, че сме любовници.

— И защо, за Бога, трябва да правя това?

Той изпъна рамене назад, а тънкият памук очерта още по-ясно добре оформения му гръден кош.

— Аз не съм от мъжете, които могат да бъдат само приятели с една жена. Никой няма да го повярва. Трябва да се преструваме, че сме любовници, за да не заподозрат защо наистина съм там. Последното нещо, което искаме, е Колтрейн да си помислят, че аз ги разследвам.

Никак не ѝ се искаше да го признае, ала той бе прав. Нито една жена не би била само приятел с мъж като Роб Тагет. А изобщо не

желаеше да събуди подозренията на Големия татко Колтрейн.

Ленивата му усмивка ѝ подсказа, че той предусеща победата си и ѝ се наслаждава докрай.

— Идвам в Мауи, защото съм луд по теб, разбра ли?

Трябваша ѝ няколко секунди, за да събере сили да го каже на глас.

— Разбрах.

Широко усмихнат от отговора ѝ и стиснал книжната торба в ръка, Роб се отправи към вратата.

— Трябва да кажа на Ванеса. Никога не крия нищо от нея.

Младият мъж спря, за да отвори задната врата, и я изгледа от главата до петите.

— Глупости. Няма да казваш нищо на сестра си. Убеди я, че си падаш по мен, след което тя ще започне да се държи с мен като с бъдещ зет. В противен случай прикритието ми може да се разбие на пух и прах. А ние не искаме това, нали?

— Така е — съгласи се Дейна, вбесена, че Роб сякаш имаше начин да прониква в душите на хората и да намира слабите им места. Навярно трябваше да му бъде благодарна. Без съмнение подобен талант би могъл да бъде изключително полезен в случай като този. Но не се чувстваше никак щастлива; по-скоро разстроена и объркана. Наистина ли бе толкова прозрачна?

Роб пусна торбата с доказателството върху кухненския плот. Звукът от тупването отека в малката кухня като предупредителен изстрел.

Какво бе замислил?

Очевидно нищо. Просто стоеше толкова близо, че трябваше да се пребори с надигналото се в гърдите ѝ страхливо желание да отстъпи назад. Не го гледаше в очите, не искаше да види завладяващата чувственост, която бе сигурна, че излъчват. Докато стоеше и го чакаше да заговори, се удиви от ръста му. Досега не бе осъзнавала, че е толкова висок — над метър и осемдесет, нито пък че е с такова силно телосложение.

Пулсът ѝ се качи в гърлото, предупреждавайки я. Дланта му се плъзна по брадичката ѝ, обхвана я бавно и я накара да го погледне право в очите. Младата жена посрещна предизвикателството със стиснати челюсти.

Отблизо очите му бяха тъмносини с малки сребристи точки, които танцуваха и проблясваха като светкавици в лятно буреносно небе. Не знаеше какво да каже и бе бясна на себе си, задето забелязваше колко привлекателен е този негодник. Дейна стисна устни, преборвайки се с детинското желание да го ритне в лицето.

Отвори уста, за да му каже да си върви, ала преди да успее да издаде и звук, той се наведе и приближи устни към нейните. Плътна силната си ръка по тила ѝ, докато другата му обхвана ханша ѝ. Лицето ѝ пламна.

Дейна събра сили, за да изтърпи целувката му. Нима всички мъже си въобразяваха, че са най-добрите любовници на света? Вместо отегчение я заля неочаквана вълна на удоволствие, която накара коленете ѝ да омекнат, докато езикът му дръзко се преплете с нейния. Топлината му я замая, а нежното ѝ тяло се притисна към него с неочаквана интимност.

За миг тя изпита непознато и необикновено усещане, което я накара да му отвърне, макар разумът да ѝ подсказваше друго. Внезапно подутината между краката му я охлади подобно на северен арктически вятър.

Дейна отдръпна глава. Устните ѝ все още бяха на сантиметри от неговите.

— Ти си мръсник!

— Спокойно, спокойно — смърри я той с вбесяващо привлекателната си усмивка, която показваше, че въобще не я взема на сериозно. Ръцете му продължаваха да я притискат плътно към гърдите му. Наведе се напред, сякаш искаше да ѝ прошепне нещо. Устните му докоснаха леко ухото ѝ и тя едва се сдържа да не изстене. После захапа леко меката му част и я пое в горещата влага на устата си.

Тялото ѝ внезапно натеза, останало сякаш без сили, но в същото време изпълнено с живот от усещания, които никога досега не бе изпитвала. Той се отдръпна толкова неочаквано, че тя се олюля. Сега очите му бяха почти черни, а зениците — разширени. Не можеше да сбърка подутината между краката му, която опъваше тесните джинси.

— Нека изясним нещо — о, Господи, защо говори толкова задъхано. — Това е професионална връзка. Нищо повече.

Той взе торбата и изрече с провлечен тон, който извика в съзнанието ѝ представата за разгорещен каубой в топла съботна нощ:

— За малко да ме заблудиш.

5

Самолетът се снижи над Мауи, накланяйки сребристите си крила, и откри пред туристите прекрасна гледка към златистите плажове. Нажеженото синьо на небето открояваше по-ярко тъмносинята шир на океана. Водата бе толкова бистра, че дори и отдалече Дейна виждаше подводните рифове и тъмните сенки на океанската флора.

Младата жена отмести поглед от блестящо белия пясък, почти заслепяващ на утринното слънце, и го плъзна бегло по редицата от хотели, сгущени сред вечнозелените палми, издигащи се край брега. Загледа се към вътрешността на острова, към вълнистите полета със захарна тръстика и ананаси, които се изкачваха нагоре към хълмовете на спящия вулкан Халеакала — гордостта на острова. Както обикновено, *Къщата на слънцето* плуваше в собствени води, в океан от облаци, които бяха причината за проливните дъждове, обливащи планинските склонове. Още бе рано за всекидневните бури, но следобед топлият тропически дъжд щеше измие хълмовете.

Под Халеакала се простираше тучната *Горна земя* или планинската част на Мауи, с много водопади, огромни папрати и широки пасища с буйна зелена трева, където пасяха стадата. Ранчото на Колтрейн се намиреше там, в местност, живописна като пощенска картичка.

Дейна се запита как ли семейство Колтрейн ще посрещне новината, че Роб ще се присъедини към нея за ваканцията? Бе решил, че е по-добре тя да пристигне сама, докато през това време той изчаква резултата от лабораторните изследвания на ножа и бележката. Задачата на Дейна бе да подготви Ванеса и семейство Колтрейн за пристигането на „приятеля й“ на следващия ден.

Младата жена бе сигурна, че гостуването на Роб няма да създаде проблеми на домакините. Ранчото „Кау“ — семейното имение на рода Колтрейн — беше огромно, с масивна централна сграда и няколко по-малки къщи за гости. Дейна никога не беше единственият гост.

Големият татко винаги я бе насърчавал да доведе някой приятел. Миналата вечер тя се обади, за да предупреди, че е поканила още един гост. Свекърът на Ванеса бе на телефона и ѝ отвърна, че ще бъде очарован да се запознае с приятеля ѝ. Наистина не преливаше от типичното хавайско гостоприемство. Но Дейна реши, че той обича да е заобиколен с много хора, нещо като придворна свита, сред която да играе ролята на крал.

Един неочакван гост не би бил никакъв проблем, но появата на Роб като неин приятел без съмнение щеше да изненада всички, особено Ванеса. Сестра ѝ знаеше колко я бе разстроила неговата критична статия. Не само бе казала на Ванеса, че го презира, но и бе подчертала, че Роб в никакъв случай не е от мъжете, с които обикновено се срещаше.

Адски трудно щеше да ѝ бъде да убеди останалите, че Роб ѝ харесва. За това се изискваше талант на актриса, какъвто Дейна не притежаваше. Твърде често избухваше и разкриваше истинските си чувства. Дали ще се справи? Да, увери се младата жена, припомняйки си, че всичко е заложено на карта. Нейната кариера. Бъдещето на Ванеса и Джейсън.

Дейна спря в чакалнята на летището и се огледа, но сестра ѝ не беше там. Странно. Ванеса рядко закъсняваше. Още не се бе появила дори след като Дейна си получи багажа. Тъкмо се нареди на дългата опашка пред гишето за коли под наем, когато Ванеса запъхтяна се втурна към нея.

— Извинявай — рече на пресекулки, опитвайки се да си поеме дъх. — Аз... аз...

— Всичко е наред. Току-що пристигнах — Дейна прегърна сестра си и я целуна по бузата.

Ванеса както обикновено бе облечена изискано — с пола на щамповани цветя и блуза в подходящ тон. Гъстата ѝ руса коса се спускаше до раменете, а големи черни очила закриваха половината ѝ лице.

Двете излязоха навън във влажната тропическа горещина, съвсем слабо разхлаждана от лекия бриз. До тротоара ги очакваше един рейндж роувър с емблемата на ранчото „Кау“ на вратата и знака на Колтрейн — черна крава с гирлянда от цветя на врата.

Дейна реши, че е по-добре веднага да каже на Ванеса за Роб. Изчакването няма да облекчи задачата ѝ.

— Ванеса — тя пое дълбоко дъх, — срещнах един мъж.

— Наистина ли? — за нейна изненада Ванеса не изглеждаше особено заинтригувана.

— Надявам се, че нямаш нищо против, защото аз го поканих да дойде тук и да прекараме ваканцията ни заедно — следващите думи изрече на един дух: — Виждам се с Роб Тагет.

— Чудесно — отвърна Ванеса, хвърли куфара, който носеше, на задната седалка и изчака Дейна да остави своя.

Чудесно? Дейна мълчаливо седна на мястото до шофьора. Нима това бе целият коментар на сестра ѝ за мъжа, когото Дейна някога толкова бе мразила? Ванеса подкара колата, без да задава повече въпроси. Макар и облекчена, Дейна изпитваше смесени чувства. Нима Ванеса изобщо не се интересуваше от нея?

Без да каже нищо, Ванеса пое по магистралата „Халеакала“ към платото Мауи. Дейна я погледна, но сестра ѝ не се извърна към нея. Ако не я бе грижа за любовния живот на по-малката сестричка, нима не се интересуваше поне от изнудвача? Нали ако истината излезеше наяве, тя можеше да изгуби сина си. Явно нещо я безпокоеше и отвличаше вниманието ѝ.

— Ванеса — Дейна сложи ръка на рамото ѝ, — какво не е наред? Долната устна на Ванеса потрепери.

— Става дума за Джейсън.

Внезапно осъзна, че Ванеса плачеше и сълзите ѝ мълчаливо се стичаха от очите, скрити зад огромните черни очила. Колата се вля в потока от прииждащи по магистралата автомобили.

— Спри там — Дейна посочи паркинга пред Бед Дог Гим. Ванеса отби роувъра и рязко удари спирачки. — Какво се е случило? Да не би Джейсън да е болен?

Ванеса свали очилата си. Замрежени от сълзите, сините ѝ очи гневно блеснаха.

— Джейсън е добре. Поне беше, когато го оставих с Големия татко и момчетата. Всички тръгнаха на лов за диви свине.

— За Бога! Джейсън е едва на пет години. Твърде малък, за да участва в лов на свине.

— Големия татко не мисли така.

— Ами бащата на Джейсън? Ерик не се намеси?

— Шегуваш ли се? — Ванеса бе спряла да плаче. Избърса мокрите си страни с опакото на ръката, а огромният ѝ диамант с размер на топката на дръжката на вратата блесна ослепително. — Някога да си чувала Ерик да се е противопоставил на баща си?

Истина беше. Дейна поклати глава. Братята Колтрейн може и да приличаха на мъже — едри и силни мъжаги, но и съпругът на Ванеса Ерик, и брат му Травис винаги се подчиняваха на Големия татко.

— Може и да не намерят дива свиня — успокои я Дейна.

— Ще намерят. Взеха със себе си Рамбо и останалите ловджийски кучета.

Дейна се загледа през прозореца към облаците, закриващи Халеакала като надиплени фусты. Помисли си, че дивите прасета бяха истинска напасть. Бяха потомци на нерези, доведени още от заселниците от XVIII век, които бяха подивели. Дори и защитниците на природната среда бяха съгласни, че свинете бяха сериозна заплаха за крехката екосистема на Хаваите. Те опустошаваха плантациите, култивирани с години, белеха кората на дърветата, като по този начин ги убиваха.

— Знам, че дивите прасета са проблем — каза Дейна, — но не одобрявам преследването им с коне и кучета като Рамбо. По-добре просто да ги застрелват.

— Големия татко ще се погрижи Джейсън да бъде в безопасност, но момчето ми дълго ще сънува кошмари само от гледката на закланото прасе. Знам го. Веднъж отидох на лов с тях, защото Големия татко настояваше — продължи Ванеса, а гласът ѝ бе изпълнен с горчивина. — Кучетата обградиха прасето. Бяха освирепели, забиха зъби в задните крака на жертвата си и ги откъснаха, за да не може животното да се развърти и да ги намушка с бивните си. Докато кучетата измъчваха прасето, ловците го пронизваха с дългите си ножове.

— Само един душевно болен би завел малко дете да гледа нещо толкова кърваво и нечовешко — с отвращение изрече Дейна.

— Опитай се да го кажеш на Големия татко. Той твърди, че ловът на диви прасета не се различава от лова на лисици.

Дейна мразеше и двата спорта — ако изобщо биха могли да бъдат наречени така.

— Що за спорт е това да преследваш някакво животно с глутница кучета? Не ме интересува дали е диво прасе или лисица. Ловците и кучетата са много, а жертвата е сама. Повдига ми се само от мисълта за това.

— На мен също — гласът на Ванеса се бе снишил до едва доловим шепот. — Как ли ще реагира Джейсън?

Дейна не знаеше отговора. Като повечето малки момчета Джейсън беше доста любознателен и често се забъркваше в побои с връстниците си. Ала в същото време част от него бе толкова чувствителна, че напомняше на Дейна за самата нея. Той обичаше редките животни като например геконите. В Хаваите тези дребни гуцери бяха символ на късмета и се въдеха в изобилие в ранчото. Джейсън си бе избрал няколко от тях за свои любимци и дори им бе измислил имена.

— Нещата няма да се подобрят — гласът на Ванеса прекъсна мислите ѝ. — Големия татко няма да се успокои, докато не моделира Джейсън според своите разбирания, както е постъпил с двамата си синове. Аз няма да позволя това да се случи.

— Правилно.

По време на своите посещения в ранчото Дейна бе забелязала, че Големия татко беше привързан към Джейсън почти колкото Ванеса.

— Големия татко си е изградил непоклатима представа за това, какъв трябва да бъде един истински мъж от фамилията Колтрейн — смел хавайски каубой, отличен ездач и ловец, издръжлив на пиене, с кораво сърце. Съвсем кораво.

Дейна се изкушаваше да напомни на Ванеса за предупрежденията, които ѝ бе отправила навремето за бащата на Ерик, още преди сестра ѝ да се омъжи. Само от начина, по който Големия татко третираше синовете си, всеки нормален човек би се досетил какво можеше да се случи с внука му, но Ванеса, като че ли бе заслепена и не желаше да признае тази очевидна истина.

Сестра ѝ отново подкара колата и се насочи към магистралата.

— Ще поискам развод. Няма да му позволя да съсипе живота на Джейсън. Не мога да допусна това — уморено сви рамене. — Никак не ми е лесно да призная, че съм допуснала такава сериозна грешка. Ти се бе заела да ме разубеждаваш, но...

Дейна си напомни да не дава воля на гнева си, но все пак не успя да се сдържи. Откога сестра ѝ бе потопена в тези непоносими страдания? Самата Дейна споделяше със сестра си всички свои преживелици и проблеми — макар че нямаше какво чак толкова да ѝ разказва, а ето че Ванеса бе крила от нея най-важното.

— Ще можем ли да живеем при теб, докато си стъпя на краката?

— Разбира се. Можете да останете колкото искате — сърцето на Дейна се сви при мисълта за неравната битка, в която смяташе да се впусне сестра ѝ. — А как ще погледне Големия татко на развода?

— Още не съм му казала — призна Ванеса след няколко секунди. — Не съм споменала нищо дори на Ерик. Но тази сутрин, когато завлякоха Джейсън на лов, разбрах, че нямам избор.

— Нали знаеш, че Големия татко ще се бори с теб. Той ще направи всичко възможно, за да задържи единствения си внук. Семейство Колтрейн може да разчита на поддръжката на останалите пет могъщи семейства. Не е нужно да ти казвам, че тези фамилии все още притежават голяма власт.

— Права си — съгласи се Ванеса. — За да задържа Джейсън ще трябва да водя истинска война. Тъкмо затова се радвам, че си тук. Нуждая се от теб.

Дейна почувства как силен обръч стяга гърдите ѝ. Спомените от детството с Ванеса изплуваха в съзнанието ѝ. Тя винаги бе готова да помогне на по-малката си, по-срамежлива сестра. А сега Ванеса и Джейсън се нуждаеха от нея.

— Ще бъдем заедно в това изпитание, както винаги.

— Както винаги.

Ванеса отби от магистралата и се насочи към Макавао, което означаваше *там, където започва гората*. Подкара колата по пътя, минаващ през тучните зелени ливади на ранчото в подножието на Халеакала. Високите евкалиптови дървета засенчваха ниските хълмове, покрити с вълниста папрат. Ширналите се ливади с див джинджифил се полюшваха от лекия бриз, а белите цветчета изпълваха топлия въздух с екзотично ухание.

Природата на Кентъки сигурно прилича на тукашната, помисли си Дейна както винаги, когато приближаваше Макавао. Белите дървени огради отделяха пасищата с яркозелена трева, където пасяха конете и добитъкът. Високите дървета и вълнистите хълмове закриваха гледката

към океана. Само соленият полъх откъм брега напомняше на Дейна, че това е Мауи.

Островното плато бе съвсем различно от крайбрежието — царството на туристите — и човек трудно можеше да си представи, че се намира само на половин час път с кола от океана. Дейна знаеше от личен опит, че хората тук са приветливи и общителни, макар че бяха географски изолирани от хотелите, пълни с туристи, които рядко стигаха по-далеч от крайбрежната ивица. Много семейства от вътрешността на острова бяха тук от няколко поколения и повечето от тях живееха в наследствени домове.

Освен собствениците на няколкото ранча тук живееха и неколцина художници. Техните ателиета се намираха покрай тесните пътища, по които колите трудно минаваха. Бившите хипита от края на седемдесетте, дошли на Хаваите, все още живееха в комуни, скрити зад високите папратови дървета. Новите хипита също бяха открили този островен рай. На някои дървени врати висяха ръчно изписани табели, предлагащи на желаещите гледане на карти таро и спиритически сеанси. Имаше и надписи, уверяващи туристите в лековитите свойства на вулканичните кристали, които лекували всякакви болести.

— Ванеса, кога смяташ да си тръгнеш?

Дейна внимателно поде деликатната тема, макар че в момента заплахата на неизвестния изнудвач я притесняваше най-много. Дали Големия татко не бе предугадил намерението на Ванеса да поиска развод и да отведе сина си? Може би кървавият нож и заплашителната бележка имаха за цел да изплашат Дейна и да ѝ попречат да помогне на сестра си?

— Ще се върна в Хонолулу с теб.

— Спомняш ли си за онзи нож и бележката, за които ти казах?

— Разбира се. Открила си, че е някаква нелепа шега, нали?

— Смятам, че е опит за изнудване. Навярно интуицията ти не те е излъгала, когато предположи, че в дъното може да са семейство Колтрейн.

— Невъзможно. Никой, освен нас не знае за онази нощ. Държах се като параноичка, когато допуснах, че може да са Колтрейн.

Дейна пое дълбоко дъх. Господи, понякога Ванеса беше невероятно упорита.

— Ножът беше същият като онзи нож за дране на зайци, който висеше на стената в бараката. Някой знае за случилото се.

— Е, аз не съм казала на никого.

Ванеса зави с колата по частен страничен път, завършващ с порта с дистанционно управление и голям надпис: „Кари“.

В буквален превод от хавайски, думата се свързваше с остарялото значение за *забранено*, но за местните хора означаваше *не влизай*.

Дейна помисли, че по-старото значение подходеше повече на ранчото на Колтрейн. Имаше нещо забранено около това място. О, беше добре поддържано и много по-красиво от другите имения на острова. Ала Дейна никога не се бе чувствала удобно тук. С всяко посещение притесненията ѝ се засилваха.

Ванеса натисна дистанционното управление и вратата се отвори, разкривайки голям неонов надпис: „Ранчо Кау“.

Отдолу бе нарисувано младо биче с яркоцветна гирлянда около врата. Животното изглеждаше толкова щастливо, че човек никога не би си помислил, че всички говеда на Колтрейн са предназначени за кланицата.

Когато Дейна за пръв път се запозна с Големия татко, тя го попита какво означава *кау* и той съвсем уверено бе заявил, че означава *крал*. Отначало ранчото се казваше „Колтрейн“, докато Големия татко не го бе преименувал на ранчо „Кау“. Крал. Наистина му подходеше.

Колтрейн явно се смяташе за крал. Очевидно бе обсебен от представата за някогашните Хаваи, когато белите заселници са управлявали островите като феодални крале. Малко след запознанството ѝ с Колтрейн приятелката ѝ Гуен Шихида ѝ бе казала, че *кау* означава кралска акула. Според хавайската легенда боговете акули играят върховна роля и Кау, кралят на акулите, е най-бързият и най-опасният океански хищник.

— Ванеса, наех един адвокат да ни представя... за всеки случай. Трябва да бъдем подготвени за битката с Колтрейн. Дори да предположим, че все още не знаят нищо за ножа, изнудвачът може да им го съобщи, ако разводът ти стане публично достояние.

— Ти знаеш най-добре — гласът ѝ прозвуча толкова доверчиво. Трудно бе да повярва, че само преди няколко години ролите им бяха разменени.

— Има ли нещо друго, което би трябвало да знам за семейство Колтрейн? — „Има ли нещо, което не си ми казала?“ — мислено добави Дейна. Всичко бе толкова неочаквано.

— Не. Но понякога... е, понякога Големия татко знае неща, които не можеш да си представиш. Аз не говоря много по телефона... мисля, че той подслушва по някой от дериватите.

Пред тях се показа главната къща на ранчото — модерно творение, издигащо се на един хълм и заобиколено от няколко помалки къщи и многобройни вили за гости. Всички постройки гледаха към морето, чиято огледално гладка повърхност блестеше огряна от лъчите на обедното слънце. Конюшните и оградените ливади отзад бяха скрити от малка горичка. До внушителния обор се намираше къщите на *raniolos*. Жилищата на каубоите бяха в хавайски стил като останалите сгради — от рендосани дъски, за да отразяват слънчевите лъчи. Прозорците им бяха с жалузи, за да пропускат разхлаждащия бриз.

Главната сграда бе скрита в сянката на високи тропически дървета и папрати, които се извисяваха чак до покрива. Под сенките им растяха редки орхидеи с тъмночервени и виолетови цветове. Изящен мост се извиваше над езерото, в което се стрелкаха малки тропически рибки, и отвеждаше гостите до широките двойни врати от полирано тиково дърво.

На прага ги посрещна Юстас, икономката, която бе поела грижата за имението след смъртта на съпругата на Големия татко, оставила го вдовец с двама синове. С намръщено лице, толкова широка, колкото и висока, Юстас бе облечена в униформата на ранчото „Кау“ — виолетово муму, напръскано с цветчета от бели орхидеи. От двете ѝ страни се бяха подредили няколко слуги, които поеха куфарите на Дейна.

Вътре къщата се състоеше от огромни стаи с извити тавани с остъклени куполи, издигащи се до втория етаж, които заедно с мраморните подове създаваха илюзия за хлад и покой. Човек се чувстваше като част от зрелищния пейзаж. Когато времето бе хубаво, както бе през повечето дни, стъклените плоскости се разтваряха и пропускаха нежния тропически бриз. Нишите в дървените, боядисани в ослепително бяло стени съдържаха безценни произведения на хавайското изкуство, колекционирани от праждото на Големия татко.

Осветена от специален прожектор, на стената се виждаше най-ценният принос на Големия татко към колекцията — дъската за сърф на Дюк Каханумоки. Сърфът, любим спорт на древните хавайци, беше почти забравен през двадесетте години, когато Дюк бе издялал своята дъска и се бе появил с нея на плажа на Уайкики. Очарованите туристи направиха сърфа и Дюк световноизвестни. Дървената дъска, доста по-дълга от съвременните, бе заобиколена от три препарирани акули, които изглеждаха също толкова застрашително както в деня, когато Големия татко ги бе пронизал с харпуна си във водите, блискащи се край вулкана Молокини. Всеки път, когато Дейна му гостуваше, той ѝ разказваше как съвсем сам бе убил трите акули в един ден.

Отначало Дейна реши, че той просто забравя, че вече ѝ е разказвал историята. По-късно обаче разбра, че паметта на Големия татко е отлична. Той просто обичаше да се къпе в собствената си слава.

— Вие сте настанена в Макаи Хаус — осведоми я Юстас.

Дейна се уговори със сестра си да се срещнат по-късно край езерото и последва мъжете с куфарите ѝ по чакълена пътека, която водеше към малката вила. Още щом влезе, разбра защо бе наречена Макаи Хаус. *MaKa il* означаваше *към океана*. Вилата бе обърната към морето и от нея се разкриваше величествена гледка към безбрежната океанска шир и конуса на вулкана Молокини, извисяващ се от вълните като корона на древен хавайски крал.

Вилата е прекалено малка, осъзна Дейна с нарастваща тревога. Разполагаше с малък салон с тапициран диван, а до огромното легло бе поставен само един стол. Имаше и ниша с минибар, а зад нея се намираще банята с вградена мраморна вана.

Не бе възможно да споделя тази вила с Роб. Винаги, когато гостуваше в ранчото, я настаняваха в бунгало с две спални и затова не очакваше този път да е по-различно. Върна се в голямата къща, но не можа да убеди Юстас да я премести в по-голяма вила. Очакваха се да пристигнат много гости, поканени за празненството в събота вечер по случай рождения ден на Големия татко. Всички вили вече бяха разпределени.

Дейна се върна в Макаи Хаус, за да прецени ситуацията. Можеше да спи на дивана и да остави леглото на Роб. Шест нощи. Звучеше като доживотна присъда, особено прекарани в компанията на мъж, на когото нямаше особено доверие. Днес бе успяла да пропъди

Роб от мислите си. Е, поне през по-голямата част от времето. Не можеше да отрече емоционалното разтърсване, което изпита след целувката му. Как можа да го целуне по този начин?

Досега никога не бе загубвала самообладание от нечия целувка. Временно умопомрачение, реши младата жена, защото не искаше да признае, че Роб я привлича. И в същото време я плаши. Масивните му рамене, внушителният ръст... Ала имаше и нещо много повече от заплашителната сила, излъчваща се от тялото му, което я безпокоеше.

И това не се дължеше на онези грозни слухове, които бе чула за него.

Той я бе изучавал доста внимателно. Как иначе щеше да разбере, че боядисва косата си и носи секси бельо? Ако към таланта му да не пропусна и най-малките подробности се добавеше умението да унищожава хората в своите статии, бе все едно да се озове в един басейн със смъртоносните акули на Големия татко.

Но какъв избор имаше?

Изпъна се на леглото, заслушана в песента на птиците, сгушени сред широките листа на тропическите дървета, в приспивното шумолене на папратите и в нежния шепот на дивите орхидеи. Отпуснала глава на възглавницата, Дейна слушаше протяжните звуци на птицата О — най-неуловимата птичка на островите.

Сигурно бе задрямала за малко, когато изведнъж се сепна. В първия миг дори не разбра какво я бе събудило.

Още един остър и пронизващ писък разкъса следобедната тишина. Детски вик.

6

Изплашена от детския писък, Дейна се втурна по пътеката, водеща към главната къща. Сигурно беше Джейсън — нямаше друго дете в цялото ранчо. Докато прекосяваше терасата, задъханата жена хвърли бегъл поглед към високите прозорци. Юстас бе коленичила до Джейсън, а Големия татко се суетеше зад нея.

До него се бяха изправили Ерик и Травис Колтрейн, но нито един от двамата братя не изглеждаше особено загрижен за хлипащото петгодишно момче... Дейна видя опръсканите им с кръв дрехи и разбра, че са убили прасето. Представи си съвсем ясно как ловците пробождат обграденото животно с дългите си остри ножове, сега прибрани в ножниците на коланите им.

А Джейсън е бил принуден да гледа целия този ужас.

— Накарай го да млъкне, преди майка му да го е чула — нареди Големия татко на Юстас.

Дейна се разтрепери от гняв. Господи, ако в този миг имаше пушка, щеше да разстреля и тримата. Връхлетя в стаята.

— Какво сте му направили?

Големия татко прокара длан през снежнобялата си коса, която се спускаше на гъсти вълни около лицето му и подчертаваше смолисточерните му очи и черните му повдигнати вежди, които му придаваха вид на азиатски диктатор.

— Момчето просто е много изплашено. Започна да крещи още в мига, когато кучетата заобиколиха прасето.

— У-Уилбър... — заекна през сълзи Джейсън и протегна слабичките си ръце към Дейна.

Тя го взе от икономката и го притисна към гърдите си. Макар и малък, Джейсън усещаше, че можеше да ѝ се довери, въпреки че не я виждаше толкова често, колкото останалите в стаята. Дейна целуна русата главица на детето и мислено отправи молба към Бога дано квадратната челюст и трапчинката на брадичката да е всичко, което

племенникът ѝ е наследил от Колтрейн. Не искаше да прилича по нищо на тези мъже.

— Скъпи, кой е Уилбър?

Момчето повдигна глава.

— З-знаеш, Уилбър е приятелят на Шарлот.

Нужни ѝ бяха няколко секунди, за да осъзнае, че той е взел дивото прасе за един от героите на детската книга „Паяжината на Шарлот“. Дейна му бе подарила книжката за Коледа и първо му бе прочела тази приказка. За Джейсън ловът на дивото прасе бе все едно да гледа как убиват любимото му домашно животно.

— Кучетата се нахвърлиха върху Уилбър и започнаха да го хапят — сините му очи, същите като на майка му, плуваха в сълзи. Той подсмръкна и избърса с ръка зачервеното си носле. — Р-Рамбо откъсна ухото на Уилбър.

Дейна си представи как освирепелите кучета се нахвърлят върху уловеното в капан животно. Взря се в детските очи и видя там болката от завинаги изгубената детска невинност. Вълшебният свят на „Паяжината на Шарлот“, в който прасенцата говореха с паяците, беше жестоко разрушен от кървавата сцена в гората.

Младата жена много добре знаеше как само един травматизиращ инцидент може да осакати емоционално човешката душа за цял живот. Стараеше се да не мисли за миналото, но бе достатъчно умна, за да си даде сметка, че емоционалните ѝ проблеми са последица от онази ужасна нощ. Не искаше Джейсън да страда с години само защото е бил насилен да стане свидетел на такава кървава сцена.

— После те намушкаха Уилбър — Джейсън посочи обвинително с пръст към баща си и дядо си. — Той плачеше и плачеше, но те не спряха да го мушкат.

Искаше ѝ се да се разкреци на онези изверги Колтрейн, но не го направи. По-късно щеше да има време за това. Джейсън не биваше да вижда как възрастните се карат.

— Миличко, не е бил Уилбър. Онова прасе е било лошо.

— По дяволите! Точно това се опитах да му обясня — прекъсна я Големия татко, — но той не искаше да ме чуе. Започна да хленчи като някой страхливец.

— Ти си варварин! — Дейна бе сигурна, че детето не знае значението на думата.

Ванеса се втурна в стаята, а мократа ѝ коса се спускаше в безпорядък по раменете. Навярно току-що е излизала от банята, когато е чула детския плач. Красивото ѝ лице бе разкривено от ярост. Единственият път, когато Дейна бе виждала сестра си толкова разстроена, бе през онази кошмарна нощ.

— Копеле! — изкрещя Ванеса на Големия татко. — Няма да се успокоиш, докато не съсипеш сина ми!

— Ти го глезиш прекалено много — рече свекърът ѝ с помирителен тон. Протегна ръка, за да я сложи на рамото ѝ, но тя рязко се отдръпна.

Ванеса се извъртя към съпруга си. Ерик стоеше зад баща си, пъхнал ръце в джобовете на изпръсканите си с кръв джинси.

— Искам развод — заяви тя със застрашително спокоен глас.

Ерик изгледа свирепо жена си с черните си очи, съвсем същите като на баща му; сви рамене, ясно показвайки безразличието към съпругата си. Дейна едва успя да сподави желанието си да го зашлеви.

— Хей, Ванеса, миличка, струва ми се, че пресилваш нещата — обади се Травис. — Хлапето е просто превъзбудено. Ще се оправи — посочи към Дейна, която се полюляваше леко, опитвайки се да успокои Джейсън. — Виждаш ли? Той вече е по-добре.

Ванеса не обърна внимание на думите му.

— Наистина го мисля — хвърли унищожителен поглед към Ерик. — Искам развод.

— Нямам нищо против — отвърна съпругът ѝ, после погледна към баща си.

— Ще промениш мнението си — рече Големия татко с характерната си увереност.

Дейна стисна зъби, за да не даде воля на гнева си. Протегна свободната си ръка и стисна китката на Ванеса.

— Хайде да отидем да сложим Джейсън да си легне — спря се на прага и подхвърли през рамо: — Не бих разчитала, че Ванеса ще си промени решението, Голям татко.

Рамо до рамо двете сестри излязоха от къщата и прекосиха ливадата, която можеше да съперничи на най-добрите игрища за голф. В далечния край на басейна, който приличаше на планинско езеро, зад редицата от тропически храсти се намираще къщата на Ванеса и Ерик. Джейсън вече се унасяше в сън, изтощен от продължителния плач.

Ванеса отвори вратата на дома си, който бе умалено копие на главната къща, с прозорци от пода до тавана, които разкриваха панорамния изглед, и сводести тавани. Влязоха в стаята на Джейсън и го сложиха на леглото.

— Мамо — сънено промълви момчето, — не ме оставяй.

Ванеса целуна сина си по челото и нежно прошепна:

— Няма. Леля Дейна и аз ще бъдем отвън — посочи към френските прозорци, от които се излизаше на широка тераса, облицована с дървесина от секвоя.

Ванеса и Дейна излязоха на терасата и се настаниха на плетените шезлонги. Наоколо бяха разхвърлени детски играчки. Дейна все още усещаше малките ръчички на племенника си, прегърнали врата ѝ. Никога досега не се бе замисляла дали иска да има деца. О, харесваше децата, но нито веднъж не ѝ бе хрумвало да има свое. За пръв път нещо ѝ подсказа какво е пропуснала. Усети желанието да има дом и семейство. Животът ѝ нямаше да бъде пълен без дете.

— Размислих — каза Ванеса с толкова тих глас, че сестра ѝ се наведе напред, за да я чуе. — Ще се държа така, сякаш Големия татко е прав и съм се съгласила да остана тук. Не искам той да заподозре, че наистина ще си тръгна. Хората му могат да ни попречат да вземем Джейсън. Ще отпътуваме в нощта на празненството за рождения му ден. Ще минат часове преди някой да забележи, че ни няма.

— Ами какво ще правим с ножа, който получих по пощата? Това може да е извратеният начин на твоя свекър да ме предупреди да не ти помагам. Ако той знае какво се е случило, всеки съдия в тази страна ще даде родителските права на Ерик.

— Цялата история не се връзва с характера на Големия татко. Той по-скоро би вдигнал слушалката, за да те заплаши лично. Освен това днес за пръв път споменах, че искам развод. Досега той не е имал никаква причина да те заплашва.

— Може би — съгласи се Дейна, но тонът ѝ не прозвуча много убедително.

— Каквото и да правиш, не го обсъждай, когато някой може да те чуе — предупреди я Ванеса. — Кълна се, че тук дори и стените имат уши. Юстас и нейните помощници сигурно донасят всичко на Големия татко.

Часове по-късно, когато Дейна тъкмо си слагаше червило, опитвайки се да се пребори с нежеланието да отиде на вечеря в голямата къща, на вратата се почука. Отвори и видя на прага Големия татко с две чаши в ръка.

— Шампанско — рече той и ѝ подаде едната чаша. — Помислих си, че можем да пийнем по едно преди вечеря.

Дейна неохотно пое чашата и той мина покрай нея през малката вила, запътен към вратите, извеждащи на терасата. Искаше ѝ се да го удуши, да му изкрещи какво безсърдечно копеле е, но двете с Ванеса имаха план. Освен с двамата си яки синове Големия татко разполагаше с цяла армия слуги и къща, пълна с *paniolos*. Сестра ѝ бе права — всички те можеха да им попречат да отведат Джейсън.

Колкото и да не ѝ се искаше да угажда на този надут мръсник, младата жена нямаше друг избор и затова го последва на терасата. Отпи от скъпото шампанско и погледна към залеза. Слънчевият полукръг бе едва доловим, а последните лъчи хвърляха златисти отблясъци върху очертанията на вулкана Молокини. Потопеният в океана вулкан бе изригнал преди цяла вечност и сега се бе превърнал в предпочитано място за гмуркане. Още преди години Дейна си бе обещала, че ще се гмурне там, за да разбере какво усещане изпитва човек, когато плува сред акули. Докато чакаше Големия татко да заговори, младата жена осъзна, че това може би е последното ѝ пътуване до Мауи.

Нима човек можеше да предсказва бъдещето си?

— Реших да осигуря на Ванеса собствен бизнес. Какво мислиш за идеята да ѝ купя бутик в Макавао?

Големия татко рядко искаше чуждо мнение за каквото и да било. Самият въпрос бе знак колко разтревожен бе той от мисълта, че Ванеса наистина може да се разведе със сина му.

— Никога не ми е споменавала, че иска да има бутик.

— Е, тя пазарува доста. Един бутик ще бъде точно по нейната част — той пресуши чашата си. — Ванеса е прекалено отдадена на Джейсън. А момчето расте. Тя трябва да осъзнае, че един ден той ще се отдели от нея.

Дейна стисна силно чашата си, едва сдържайки се да не плисне шампанското в арогантната му физиономия.

— Ванеса те слуша. След като повече не може да има деца, тя се нуждае от друго поле на изява.

Дейна отпи голяма глътка от пенливата течност. Защо Ванеса да не може повече да има деца? Сестра ѝ никога не бе споменавала, че ѝ е невъзможно да забременее отново. Какво ставаше тук? Очевидно Ванеса не ѝ казваше всичко.

— Нямам никакво намерение да позволя на снаха ми да отведе Джейсън — в тона имаше нещо много повече от заплаха и Дейна затаи дъх, очаквайки го да спомене ножа и бележката.

— Какво смята Ерик? В крайна сметка той е бащата на Джейсън — попита тя, когато той замълча.

— Нищо. Синовете ми са безполезни като виме на бик. Да не би сериозно да мислиш, че те ще могат да управляват „Колтрейн Консолидейтед“ през двадесет и първи век? Аз се нуждая от Джейсън.

Младата жена кимна, изненадана, че той разбираше колко малко струват синовете му. В интерес на истината и Ерик, и Травис изглеждаха добре с гъстите си коси, които навярно щяха да се превърнат в сребристобели като на баща им гриви, квадратните брадички с очарователни трапчинки скриваха тяхната слабохарактерност, ала и двамата не бяха достатъчно умни, нито пък се интересуваха от управлението на една огромна компания с разностранна дейност.

Първите поколения от фамилията Колтрейн бяха спечелили богатството си от плантациите с орехи. Дамите от местното общество обичали да топят орехите в горещ шоколад. Много скоро семейство Колтрейн започнали да изнасят не само орехи, но и бонбони от орехи, покрити с шоколад. Прадядото на Големия татко закупил тучни пасища в подножието на Халеакала и започнал да отглежда говеда.

Така било създадено богатството на семейство Колтрейн и те се превърнали в една от най-заможните и влиятелни фамилии на островите. Но днес нещата се бяха променили. Изискваха се много разходи за отглеждането на ореховите дървета, а еколозите непрекъснато ги притискаха заради използването на пестицидите. За ранчото трябваше да се плащат непоносимо високи данъци. Без съмнение „Колтрейн Консолидейтед“, която включваше безброй сгради в Хонолулу и няколко луксозни хотела в Мауи и Кауаи, се нуждаеше от компетентно управление. Но трябваше да изминат поне

двадесет години преди Джейсън да може да поеме компанията в свои ръце.

— Аз не съм толкова стар, колкото изглеждам — изрече Големия татко сякаш в отговор на нейния неизречен въпрос. — Сега съм на петдесет и две години. Ще бъда малко над седемдесет, когато Джейсън ще може да ме замени. Смятам, че дотогава ще издържа.

Не за пръв път Дейна се питаше кой в действителност управлява „Колтрейн Консолидейтед“. Големия татко изглеждаше доволен да се мотае из ранчото и да препуска всеки ден заедно със своите *paniolos*, за да проверяват стадата. Съмняваше се, че е по-амбициозен от синовете си. Защо тогава имаше такива големи очаквания за Джейсън?

— Ожених се млад, прекалено млад — изрече Големия татко с необичайна тъга в гласа. — Докато моите момчета растяха, аз самият още не се бях налудувал. И не посветих нужното време на тяхното възпитание. Няма да допусна същата грешка с Джейсън.

Роб мигом зърна Дейна сред тълпата от туристи на летището в Мауи. Беше облечена в бели шорти и тениска на розови и сини точки. Изглеждаше невероятно млада и невероятно секси.

Устните му се разтеглиха в ленива усмивка, която би накарала повечето жени начаса да скочат в леглото му. Очевидно това не се отнасяше за Дейна. Тя изви устни, разкривайки ред ослепително бели зъби, което явно бе представата ѝ за приятелска усмивка.

Тя не го харесваше, никак не ѝ се искаше да работи с него и за миг той се запита защо се старае толкова да спечели разположението ѝ. Защото се чувстваше предизвикан, наистина предизвикан, ала не само от случая, който се очертаваше доста заплетен, а и от самата жена.

— Какво откри? — попита го тя веднага щом приближи до него.

Роб сложи ръка на рамото ѝ.

— Хей, това ли е начинът да посрещнеш приятеля си, в когото си лудо влюбена? — целуна я леко по бузата, знаейки, че това ще я вбеси. — Можеше поне да забележиш, че съм си подстригал косата. Освен това съм облякъл нови дрехи.

Дейна огледа тъмносинята му риза и шортите в цвят каки.

— Изглеждаш чудесно.

— Е, това звучи много по-добре — заяви той с още една окуражителна усмивка, която нямаше по-голям ефект от първата.

Двамата се запътиха към залата за получаване на багажа. По пътя Дейна попита:

— Даде ли ножа за изследване? Какви са резултатите?

— Ножът е нов. Някой го е очукал и го е покрил с прах, за да изглежда стар. Около дръжката има драскотини, които показват, че нарочно е била разхлабена.

Младата жена се закова на място и го улови за ръката. Зелените ѝ очи се разшириха от изненада.

— Някой знае — изумено прошепна тя. — Как е възможно?

Роб бе готов да се обзаложи, че Ванеса Колтрейн е проговорила, но не изрази съмненията си на глас. Що се отнасяше до сестра ѝ, Дейна бе невероятно докачлива. Роб нямаше търпение да се запознае с Ванеса и да потвърди съмненията си.

— Някой е проговорил — Роб продължи да крачи напред, а Дейна го последва. Изглежда много внимаваше да не бъде прекалено близо до него, реши младият мъж, когато спряха пред конвейера с багажа. — Виж, Дейна, нито за миг няма да заблудим семейство Колтрейн, че сме близки, ако продължаваш да се държиш с мен сякаш съм кучешко лайно.

— Какво искаш да кажеш?

— Като за начало не е зле да се опиташ да ми се усмихнеш. Престори се, че се радваш да ме видиш — устните ѝ се изкривиха в бледо подобие на усмивка. — И когато си до мен, стой в моето пространство.

— В твоето какво?

— Приблизително един метър в радиус е това, което се нарича човешко пространство. Ние се чувстваме неудобно, ако непознати стоят прекалено близо до нас. Любовниците винаги искат да стоят колкото се може по-близо един до друг. Те жадуват за интимност и по този стремеж към близост останалите винаги усещат кога двама са влюбени.

Тя се приближи към него, но без тялото ѝ да се докосва до неговото, и се опита да се усмихне. В този миг му се стори още по-прелестна.

— Така е по-добре — кимна Роб. — Освен това, ако стоиш по-близо, ще ти бъде по-лесно да ми шепнеш това, което не искаш да стигне до ушите на Колтрейн.

— Добра идея — рече толкова ентузиазирано тя, че той едва се сдържа да не я целуне. — Ванеса ми каза, че слугите на Големия татко слухтят наоколо и му докладват за всичко.

— Искаш ли да чуеш за кръвта върху ножа? — попита с нисък глас той и се наведе към нея. — Била е змийска кръв.

— На островите няма змии.

Докато говореше, очите ѝ се разшириха и Роб си помисли колко добре се чувства толкова близо до нея. Усети аромата на парфюма ѝ — дъх на някакво цвете, примесен с екзотична подправка. Забеляза, че миглите ѝ са дълги и необичайно гъсти за блондинка.

— Дяволски трудно беше да се идентифицира кръвта. Един мой приятел от университетската лаборатория направи тестовете. Не ми струваше нищо, само няколко питиета в бара на Джак — не можа да устои на изкушението да се похвали. Не искаше тя да го мисли само за долнопробен репортер. Щеше му се да разбере, че у него се крие нещо повече. Много повече. — Това говори доста за онзи маниак. Можеш да си купиш змийска кръв в Чайнатаун, ако знаеш към кого да се обърнеш.

Очите ѝ го гледаха с истинско възхищение и той изпита вълнение, каквото не помнеше от години.

— Наистина ли?

— В Чайнатаун продават толкова много змийска кръв — не знам дали знаеш, но я използват като афродизиак, че не можах да открия от кого е била купена — бръкна в задния си джоб и извади един плик. — Това дойде за теб с вчерашната поща.

Дейна го взе и бързо го отвори. Двамата се бяха разбрали той да отваря пощата ѝ, ако му се стори, че писмото е подозрително. Този обикновен бял плик, без обратен адрес и с пощенска марка от Хонолулу, дяволски приличаше тъкмо на такова писмо за изнудване.

Бележката гласеше: „Махай се от Хаваите или ще отида в полицията и ще им разкажа какво си направила.“

За миг Дейна застина и се вцепени, Роб си помисли, че ще се свлече в ръцете му.

— Хей, сега поне знаем какво искат.

— Това са семейство Колтрейн — промълви младата жена. — Те ме изнудват.

— Какво те кара да мислиш така?

Роб взе чантата си от конвейера за багажа. Поведе Дейна към гишето за коли под наем, а тя му разказа за лова на диви прасета. Той бе наел един мустанг със сгъваем покрив и двамата се запътиха към колата, докато я слушаше как Ванеса смята да напусне ранчото по време на празненството на Големия татко и да се разведе с Ерик.

— По някакъв начин Големия татко е разбрал за Ханк Ролинс — заяви Дейна, а спътникът ѝ захвърли багажа си в колата. — Ако се отърве от мен, Ванеса ще се замисли дали да се разведе с Ерик. Тя няма собствени пари. Без мен ще ѝ бъде невъзможно да се бори със семейство Колтрейн. Те са прекалено богати и влиятелни.

— Както вървят нещата на тези острови, едва ли ще се намери някой, който да се опълчи срещу петте големи семейства.

— Колтрейн знаят, че ние сме сирачета от деца. Ванеса си няма никого, освен мен. Завършила е само гимназия. Без мен няма да може да се бори с тях, макар че сигурно ще опита — Дейна се обърна към него, докато той ѝ помагаше да се качи в колата. — Повярвай ми, Големия татко е силно разтревожен. Миналата вечер се опита да ме убеди, че Ванеса трябвало да отвори бутик на острова.

— Интересно — Роб седна в колата и завъртя стартера. — От това, което съм чувал, предложението не е в стила на Колтрейн.

— Не е. Според мен той не иска открита конфронтация с Ванеса. Тъкмо заради това се опитва да ни уплаши. Нея пък се опитва да я умилостиви с бутика. Поради някаква причина Големия татко се държи доста необичайно.

Роб натисна газта и задмина един бавно движещ се камион, натоварен със захарна тръстика.

— Може и да си права, но аз доста мислих по случая. Заплахата е насочена по-скоро към теб, а не към Ванеса. Обзалагам се, че Дейвис Бинкли е вбесен, задето името му не е в списъка за кандидатите за върховния съд. По дяволите, той вече от години е председател на съдийската колегия. А ето че се появяваш ти и го изпреварваш. Когато се върнем, ще го проверя.

— Казвам ти, има нещо гнило в това ранчо. Чувствам го. Големия татко е главният заподозрян.

Роб не бе сигурен, че е съгласен с предположенията ѝ. Смяташе, че ще добие много по-добра представа за случващото се, когато се срещне с Ванеса и семейство Колтрейн. Така ще може сам да прецени ситуацията.

Двамата потънаха в мълчание, докато колата се носеше по магистралата към Халеакала. Вятърът рошеше косата му и донасяше уханието на ананаси. Младият мъж не можа да сдържи усмивката си. Колкото и да обичаше оживлението на Хонолулу, нищо не можеше да се сравни с Мауи, където обширни полета с ананасови дървета и захарна тръстика покриваха по-голямата част от острова. Гъстите палмови и бамбукови гори, простиращи се между плантациите бяха любимо убежище на многобройни птички. Песните им, жизнерадостни като хавайското слънце, го изпълваха с удивително чувство на покой.

Роб погледна Дейна. Вятърът бе отметнал косата ѝ настрани, разкривайки нежната извивка на лицето ѝ, огряно от слънчевите лъчи. Запита се дали тя осъзнава колко е привлекателна. Вероятно не. Бе израснала в сянката на красивата си сестра. Съзнателно прикриваше физическата си красота, за да подчертае своята интелигентност.

Но имаше чувството, че нещата не са толкова прости. Дейна Хамилтън бе сложна личност. Беше толкова непроницаема, че той неволно се питаше какво в действителност представлява тази амбициозна млада жена.

— Къде отиваме? — попита Дейна, когато той отби от магистралата.

— Ще те заведа на обяд в ресторанта „При Мама“ — не добави, че докато разследва семейство Колтрейн, възнамеряваше да прекарва колко е възможно по-дълго време с нея.

— Виждам, че познаваш Мауи.

— Да. Често съм идвал тук — можеше да допълни, че това бе любимият остров на Елън. Докато бяха женени, идваха винаги когато имаха свободно време. За пръв път след развода се връщаше тук.

Дейна винаги бе харесвала това място. Ресторантът „При Мама“ беше разположен на масивна скала с изглед към залива, който бе много посещаван от туристите. Постоянният вятър и високите вълни привличаха в залива мнозина запалени сърфисти. Посетителите на ресторанта можеха да наблюдават разноцветните сърфове, които летяха над вълните с удивителна скорост.

Роб седна до нея, отвличайки вниманието ѝ от сърфистите. Донякъде бе успяла да възвърне самообладанието си, но появата на Роб — невероятно привлекателен с подстриганата си коса и нови дрехи — доста я бе разтърсила.

Бе приближил към нея с приветлива усмивка, която го правеше още по-красив, и тя с изумление осъзна колко много бе искала той да дойде въпреки отрицателните си чувства към него. Той ще прецени ситуацията обективно, каза си. Мисълта, че действително се нуждае от него, я ужасяваше. Дълго време бе разчитала единствено на себе си и бе успявала да се справи с почти всички проблеми. Но не и този път. Сега се нуждаеше от Роб.

Ако той наистина бе такъв, за какъвто го смяташе — нахален репортер с тъмно минало, но талантлив детектив, Дейна лесно би се справила с него. Вместо това той се бе оказал съвсем различен и явно искаше тя да го разбере. Интелигентен и добре познаващ местната обстановка, Роб бе и изключително проникателен и наблюдателен по отношение на околните. И спрямо нея.

Бе забелязал неща, на които никой друг не бе обърнал внимание. А което бе още по-лошо, той изглежда много точно знаеше как да пробие защитата ѝ. Онази неочаквана целувка в кухнята бе едно от доказателствата. Това, което направи днес, бе още едно доказателство. Неговото пространство.

Разбираше ли какво иска от нея?

Естествено, че отлично разбираше. И бе достатъчно умен, за да прикрие намеренията си, като настояваше, че Колтрейн ще се усъмнят,

ако двамата не се държат като любовници. Наистина бе прав, но тя би била пълна глупачка, ако безусловно се съгласява с него. И въпреки това ето, че сега седеше до него, край масата в ресторанта „При Мама“, в неговото пространство и му се усмихваше.

Поръчаха прясна риба — един от специалитетите на Мама. Дейна пое дълбоко дъх и събра кураж, за да се подготви за следващите си думи. Знаеше, че ако не му обясни къде са настанени, преди да са пристигнали в ранчото, Роб може да си създаде грешна представа, като види стаята.

— Вилата, която ни е предоставена, е много малка — започна младата жена. — Опитвах се да я сменя, но се оказа невъзможно заради многобройните гости, поканени за рождения ден на Големия татко. Има само едно легло. Аз ще спя на дивана.

Той посрещна новината с иронична усмивка.

— Нямам никакво намерение да спя с теб — настоя Дейна. — Отношенията ни са делови.

— Както желаяш, но не знаеш какво изпускаш.

— Обуздай егото си и се концентрирай върху случая.

— Доообре — той свали калъфа на фотоапарата си и се наведе толкова близо до нея, че тя видя сребристите точки в очите му, които ги правеха толкова интересни. — Това не е обикновен „Никон“. Виждаш ли тази светкавица? Тя примигва два пъти, но не за да ме предупреди, че батерията се е изтощила, а за да сигнализира, че наблизо има електронни подслушвателни устройства.

— Нали не мислиш, че Колтрейн...

— Някога споменавал ли съм ти, че съм бил обучаван от ФБР в тяхната главна база в Куонтико, Вирджиния?

— Много добре знаеш, че не си.

— Съединените щати са разделени на криминални области и ФБР тренира подбрани представители от местните полицейски управления, за да могат да работят като специалисти по изработване на криминални профили.

Тя знаеше, че тези агенти са специално обучени да съставят психопортрети на престъпници, но се изненада, когато узна, че именно Роб е бил одобрен за подобен курс в главната квартира на ФБР. Защо тогава бе напуснал полицията?

— Тези агенти постигат голям успех при рецидивисти, например серийни убийци, които много често умеят ловко да заблуждават следствието, понеже имат вид на хора, вдъхващи доверие — обясни й Роб. Дейна знаеше всичко това, но не го прекъсна, тъй като забеляза детинския възторг в гласа му. Сега той наистина бе в свои води. — Обикновено те пазят нещо, което да напомня за престъплението — снимки, видеозаписи на убийствата, вещи на жертвите.

— Ужасно, ужасно — потръпна младата жена.

— Все още ме търсят за консултации от хавайската полиция, разбира се, само неофициално. Спомняш ли си за онази жена, която миналата година бе убита в Кауаи?

— Онази, която бе удушена с копринен шал?

— Точно така. Било е ритуално убийство и аз подозирам, че убиецът го е правил и преди, макар че досега на Хаваите няма подобни случаи. Ритуалните убийци се възбуждат от самия ритуал и повтарят престъпленията си с удивителна точност. Въведох данните в главния компютър на ФБР и открих, че са били извършвани подобни убийства и в други известни курорти.

— Значи по този начин са открили търговския пътник, който бе удушил всичките онези жени — отбеляза Дейна, докато келнерът им сервираше обяда. Наистина бе впечатлена. Въпреки сексуалните си подвизи Роб бе изключително добър професионалист. — И какво мислиш за този, който ме изнудва?

— Ами, смятам, че изнудвачът предпочита да избягва прекия сблъсък — сложи длан върху ръката й, а силните му пръсти леко я натиснаха, докато се взираше право в очите й. — Вероятно е някой, когото не подозираш.

— Ако Ванеса не го бе споменала, аз никога не бих заподозряла Големия татко.

— Направих малка проверка за Торнтън Колтрейн — рече Роб и взе вилицата си. — Наистина е костелив орех — преди да продължи, той сдъвка с наслаждение парче от вкусната риба. — Поведението на изнудвача не е в неговия стил, но е възможно той нарочно да действа по необичаен начин, за да не събуди подозрения.

— Точно така мисля и аз. Както ти казах по-рано, той наистина не иска да се конфронтира с Ванеса.

Когато приключиха с обяда, следобедът бе преполовил и вятърът бе утихнал. Големите облаци обещаваха типичния следобеден тропически дъжд, който щеше да се излее не върху крайбрежието, а във вътрешността на острова. Двамата стояха изправени на скалата и наблюдаваха как сърфистите прибираха дъските си. Роб се извърна към нея с напрегнато изражение на лицето и сложи ръце върху раменете ѝ.

— Така е по-добре — отбеляза, когато тя не се отдръпна. — В края на седмицата ще ми е нужна бейзболна бухалка, за да се отърва от теб.

— Мечтай си — презрително подхвърли младата жена. Всъщност той повече лаеше, отколкото хапеше. Не че щеше да му позволи пак да я ухапе. Прекалено често си припомняше начина, по който бе ухапал ухото ѝ, когато я целуваше.

Потеглиха обратно към ранчото през лабиринта от тесни и криволичещи островни пътища. Не след дълго завиха по частния път, който водеше към ранчото „Кау“. Входните порти бяха широко разтворени заради гостите, които пристигаха за празненството. Оранжевият надпис „Кари“ привлече погледа на Дейна като светлината на фар в безлунна нощ. Смъмри се да не става глупава. Отново си напомни, че модерното значение на *кари* е не влизай.

Тогава защо *кари* или *забранени* се струваше толкова на място?

— Оу! Това се казва място — изрече Роб с провлечен тексаски говор, когато ранчото „Кау“ изникна пред тях. — Това се казва размах, както викаме ние в Тексас. Колко души живеят тук?

— Мисля, че имат около стотина *ranchos*. Освен с каубоите Големия татко вероятно разполага с двадесет и пет души прислуга, които да поддържат къщата и околните земи. Има например отделен слуга, който се грижи за езерото с рибките *koi*.

— Не е грях да си беден, но със сигурност е голямо неудобство — подсвирна Роб.

Дейна не можа да сдържи смеха си, докато му показваше тясната алея между папратовите дървета.

— Тръгни по задния път, който извежда надолу към вилата.

Роб ловко провря колата между няколкото къщи за гости, мина покрай голямата къща и пристигна пред Макай Хаус. Загаси мотора,

метна ръка през рамото ѝ и се наведе към нея. Жестът му не бе прелюдия към някоя закачка, защото лицето му бе напълно сериозно.

— Когато влезем вътре, говори за мястото и ме помоли да направя снимки.

— Гледаш твърде много телевизия — рече младата жена и отвори вратата. Въпреки това, щом влязоха, рече:

— Роб, погледни каква прекрасна гледка се открива към вулкана Молокини. Непременно трябва да го снимаш.

— Добре, бебче — отвърна Роб и тя си помисли, че прозвуча съвсем естествено. — Макар че повече ми харесва леглото. Защо не настаниш хубавото си задниче на него и аз ще те снимам.

Дейна го послуша, седна на леглото, кръстоса благоприлично крака, а Роб ѝ се ухили мълчаливо, докато изваждаше фотоапарата от калъфката. Две секунди по-късно усмивката му се стопи; червената лампичка на светкавицата му примигваше, сигнализирайки за наличие на подслушвателно устройство. Роб ѝ даде знак да продължи да говори, а той се качи на леглото, за да огледа по-отблизо хавайския килим, който висеше на стената над леглото.

Големият татко колекционираше предмети на местното изкуство. Живописният килим беше бял с жълти геометрични фигури и с изтъкани ананаси — символ на гостоприемството и приятелството. Мисионерите бяха научили островитянките да тъкат килими, убедени, че тази дейност ще ги ангажира и те няма да имат време за „дяволското занимание“ — танцуването на хула. Не бе станало точно така, но жените от острова обикнаха тъкането на килимите и от ръцете им бяха излезли великолепни образци на хавайското изкуство.

— Почакай, докато видиш банята — забързано избъбри Дейна, макар че вътрешно изтръпна при мисълта, че някой слуша всяка тяхна дума. — Има вградена вана и прекрасен изглед към океана.

Роб посочи към едва забележимата метална издатинка, по-малка от главичка на кабарче. Стърчеше на сантиметър от стената, добре скрита от края на килима. Човек, който не подозира нищо, никога не би го забелязал.

Младият мъж скочи от леглото.

— Да отидем да направим снимка на онази вана.

Банята бе почти толкова голяма, колкото и спалнята, с мраморен подиум, в който бе вградена ваната, поставена под ъгъл и с лице към

остъклените стени. Оттам се разкриваше прекрасна гледка към хълмистите зелени ливади, сред които кротко пасяха черните крави, а в далечината проблясваше синевата на океана. От синьо-зелените му води се извисяваше черният хребет на вулканичната скала — кратерът на Молокини.

— Хей — засмя се Роб, — ще трябва да осветим тази вана.

Дейна преглътна острата си забележка, напомняйки си, че Роб говореше по този начин заради подслушвателното устройство в съседната стая. Той се бе втренчил в лампичката на светкавицата. Тя не мигаше.

— Е, сладурче, хайде да излезем на терасата. Искам да ти направя снимка на фона на вулкана Молокини в далечината.

Дейна го последва навън, а той затвори плъзгащите се стъклени врати зад себе си. Чувствайки се като пълен идиот, тя зае поза за снимка, така че вулканът да се вижда в далечината над едното ѝ рамо. Роб ѝ направи няколко снимки в различни пози — отпусната на плетения шезлонг, застанала до стената на вилата и накрая — сред гъстите папратови дървета и диви орхидеи зад къщата.

— Нищо — отбеляза той, след като свърши. — Има само един микрофон над леглото — огледа се наоколо и вдигна очи чак до покрива на къщата, питайки се дали не е пропуснал нещо.

Внезапно я грабна и я привлече в прегръдките си. Рязката промяна на настроението му я свари неподготвена. Преди да се усети, той вече я целуваше, а мускулестите му ръце я притискаха силно към него.

Отлепи устни и допря чело в нейното.

— Престани да се противиш — прошепна. — На онзи балкон, откъм по-далечната страна на голямата къща, има един мъж с бяла коса. Сигурно е Големия татко. Наблюдава ни през нещо като телескоп, затова се дръж като влюбена.

— Големия татко обича да наблюдава миграцията на гърбатите китове. Сигурно е видял няколко кита, доплували от Лахаина.

Роб не помръдна; устните му все още бяха на сантиметри от нейните.

— Добре. Китовете идват през зимата. Сега какъв месец сме?

— Юли — призна тя и вплете пръсти в косите му. — Не би могъл да наблюдава китове.

— Целуни ме отново, а после ще заобиколим от другата страна на къщата, където той няма да може да чете по устните ни.

Притисна я по-близо, а широките му гърди сякаш смазаха нейните. Надникна за миг в очите ѝ. Странно, но вълнуващо чувство изпълни гърдите ѝ. Господи, и го постигаше дори без да се старае особено. Нищо чудно, че бе толкова сигурен, че тя няма да му устои.

Очите му се задържаха върху устните ѝ притеснително дълго, после той сведе глава. Беше само една целувка — представление, предназначено за очите на Големия татко, опита се да се убеди тя. Но милувката на устните му, гъвкавият му език, търсец нейния, умелата му ръка, галеща тила ѝ я предизвикваха да му отвърне с жар.

Роб се отдръпна, прекъсвайки магията на изгарящата целувка, която обещаваше, че между тях ще има нещо повече. Много повече.

— Най-лошото, което можем да направим, е да се издадем — рече Роб — и той да разбере, че сме открили микрофона. Трябва да се държим като двойка влюбени, която се наслаждава на безгрижна ваканция.

Дейна високо простена. Нима не бе достатъчно лошо, че трябваше да стои в пространството на Роб? А сега трябваше и да се прави на Сара Бернар^[1] заради онзи микрофон над леглото им.

— Повтарям ти, че ще спя на дивана.

— Не, няма. Ще разделим леглото с възглавници, но всяка вечер ще си лягаме заедно и ще си бъбрим като влюбени гълъбчета, за радост на Големия татко.

— А той няма ли да заподозре нещо, ако ние не...

Роб се ухили.

— Дейна, ти наистина си прекалено скромна. Не можеш ли да го кажеш?

Младата жена сбърчи нос, едва процеждайки думите:

— ... правим любов.

— Така е по-добре — Роб отпусна длани на раменете ѝ. Топлината на тялото му сякаш я опари през тънката блуза. За миг си помисли, че отново ще я целуне. Вместо това той рече: — Ще говорим такива неща, които да го убедят, че сме толкова полудели един за друг, че искаме да се любим в банята, в шезлонга на терасата или на поляната — навсякъде, с изключение на леглото.

Не бе сигурна дали може да му се довери и да спи в едно легло с него, но нима имаше друг избор?

— Ние ще се любим. Не се съмнявай в това.

Ръцете му се плъзнаха надолу и се спряха на извивката на талията ѝ. Той беше от онези мъже, които можеха да убедят една жена да направи всичко, което пожелаят, осъзна младата жена. Усецането ѝ хареса, ала в същото време я изплаши. Не бе сигурна, че ще намери достатъчно сили, за да му устои.

— Когато се любим, Дейна, никакъв дърт мръсник няма да ни слуша — наведе глава, докато устните му почти докоснаха нейните. — Не смятам да те делия с никого.

[1] Известна френска актриса (1845–1923), изпълнителка на трагични роли, примадона на Комеди Франсез. — Б.пр. ↑

8

Роб влезе във вилата и измъкна кабела на телефона от куплунга. Кимна на Дейна да продължи да говори, докато той развърташе слушалката и я проверяваше за микрофон. И наистина имаше. Малък. Едва ли бе последното постижение на електронната техника, но вършеше работа.

— Ела — обърна се той към Дейна, докато включваше отново телефона. — Нямам търпение да се запозная със сестра ти.

Излязоха от малката вила и поеха към басейна. Минаха по каменистата пътека, криволичеща през лехите с хавайски цветя. Роб прегърна спътничката си и я придърпа към себе си. За пръв път тя не се възпротиви. Просто вдигна поглед към него. В големите ѝ зелени очи се четеше загриженост.

— Знаеш ли, винаги съм усещала, че тук има нещо нередно. *Кари* означава забранено. Сега знам, че съм била права.

Той спря, но не отмести ръката си.

— Трябва да бъдем много внимателни. В никакъв случай никой не бива да заподозре защо съм тук. Налага се да преценяваме всяка дума, която изричаме, особено когато сме във вилата.

— Ами тук? — прошепна Дейна. — И тук ли има микрофони?

— Не, прекалено е влажно. Ще им се наложи да сменят микрофоните през няколко дни. Ако съдя по този в спалнята, работата е дело на аматьор. В противен случай Големия татко би използвал някой от новите свръхчувствителни уреди, които могат да чуят падане на игла от няколко километра — Роб отново тръгна по пътеката. — Хайде да отидем да проверим къщата на сестра ти.

Роб нямаше представа кой го очаква, със сигурност не и смайващата блондинка, която отвори вратата. Висока. С умопомрачителна фигура. И дяволски сексапилна.

Но той вече не бе онзи хлапак, който се прехласваше при вида на всяка красива жена. Елът беше хубава и това бе едно от нещата, с

които го бе привлякла навремето. Притегли Дейна по-близо към себе си и отново пусна в ход онази своя неотразима усмивка.

— Ванеса — рече Дейна, — това е Роб Тагет.

— Здравей — протегна ръка Роб.

— Здравей — отвърна Ванеса Колтрейн с много повече топлина в гласа, отколкото би могло да се очаква от една хладна русокоша красавица. — Хареса ли ти ранчото „Кау“?

Почти се изкуши да ѝ каже истината, но се задоволи само със:

— Страхотно е.

Ванеса се дръпна настрана и им кимна да влязат. Погледът ѝ не се отделяше от ръката на Роб, праметната небрежно през рамото на Дейна.

— Да не би да си любител фотограф? — попита Ванеса, като посочи към фотоапарата.

— Да. Това е моето хоби — отвърна той с възможно най-наивния си тон. Когато работеше в отдел „Убийства“, бе разбрал, че колкото побезобиден изглеждаш, толкова по-лесно е да спечелиш доверието на заподозрените.

— Роб е репортер — поясни Дейна, докато се настаняваха на плетения диван, осеян с толкова големи възглавници, че Роб се съмняваше дали наистина някой ги използва.

— Знам — Ванеса се настани на креслото срещу тях като кралица на трон, присви очи и продължи: — Редовно чета рубриката ти „Открито“.

Роб не бе изненадан. „Хонолулу Сън“ бе най-четеният вестник на островите. Погледна крадешком към Дейна. Тя седеше до него, в пространството му, поне доколкото позволяваха проклетите възглавници. Изглеждаше съвсем непринудена в неговата компания. Но дали Ванеса няма да забележи някои дребни жестове, които биха ги издали?

Огледа внимателно двете сестри. Очите им. Двете доста се различаваха по външен вид. Изразителните зелени очи на Дейна доминираха на лицето ѝ и представляваха очарователен контраст с кестенявата ѝ коса. Ванеса имаше прелъстителни сини очи и дълга руса като на скандинавка коса, която носеше свободно пусната. Прическата подчертаваше нейната сексуалност.

Въпреки това никой не можеше да се усъмни, че са сестри. Приликата се криеше в деликатните извивки на високите им скули. И на двете линии на косите образуваха шпиц по средата на челото — едната бе толкова руса, че връзването почти не се забелязваше, а при другата изпъкваше заради по-тъмната коса.

— Мамоо — разнесе се сънлив вик от дъното на коридора.

Ванеса скочи на крака.

— Веднага се връщам.

— Джейсън се е събудил — обясни Дейна.

— Хайде да направим няколко снимки, докато Ванеса е при Джейсън — Роб се изправи и фокусира Дейна в центъра на кадъра. Тя го удостои с една от неустоимите и усмивки. Е, това бе само една усмивка за снимка, но на него започваше да му харесва. При това много.

Детекторът светна червено, докато правеше снимката. Изненадан ли беше? По дяволите, не! Всеки, който поставя микрофони в стаите на гостите си, не би пропуснал и тези на синовете си.

Усмивката на Дейна се бе стопила.

— Да отидем да направим снимка на Джейсън в стаята му — предложи тя. — Той има страхотно дървено люлеещо се конче, което поръчах в Хауаи специално за него.

Докато излизаха от дневната, Роб забеляза, че червената лампичка отново светна. Два микрофона в една стая? Защо? Имаше още един в коридора. Навярно бе скрит зад голямата картина в рамка. Изглежда имаше още един микрофон в делвата на палмата, поставена под нишата, която разделяше двете спални. Интересно.

— Ще отида до тоалетната — каза Роб на Дейна и кимна към коридора. Тя щеше да разбере, че иска да провери останалите стаи. — Ще се срещнем в стаята на Джейсън.

Роб бързо вмъкна в първата спалня. Със сигурност се подслушваше. Господарската спалня приличаше на декор от филма „Казабланка“, с огромно легло и вентилатор на тавана, а стените бяха покрити с рогозки от плетен бамбук. Имаше четири микрофона.

Господи! Какво ставаше тук?

В банята имаше още един микрофон. Изглежда бе свързан с вградения в стената телевизор.

Роб се върна по коридора и се запъти към стаята на Джейсън. Спря за миг на прага. Вътре Дейна бе седнала на леглото с Джейсън в скута си. Опитваше се да му обуе втория ботуш. Високите ботуши стигаха до коленете на момчето, но не нелепият им вид го накара да стисне по-здраво фотоапарата. Това бе изражението върху лицето на Дейна.

Нежно. Изпълнено с любов. Любов. Думата отекна в съзнанието му, предизвиквайки вълна от чувства, които не бе изпитвал от години. Сякаш нещо стегна гърдите му и една голяма буца заседна на гърлото му. Детето неволно бе смъкнало емоционалната броня на Дейна Хамилтън, разкривайки една чувствителна и любяща жена, която винаги бе подозирал, че се крие зад хладната ѝ професионална външност. Дали някой мъж би могъл да я накара да му открие сърцето си толкова лесно?

Зад хладното и самоуверено поведение, зад неочакваните изблици на темперамента ѝ, зад психологическата крепост, която си бе построила, Дейна излъчваше тъга. Бе твърдо решена да се предпазва, не си позволяваше да открие сърцето си на някой мъж. Не знаеше как точно го бе разбрал. Е, понякога се обаждаше шестото му чувство. То рядко го подвеждаше. Дори и през онази нощ, когато кариерата му бе съсипана, той бе усетил, че е в беда, но не можа да направи нищо, за да се спаси.

Дейна внезапно вдигна глава, видя го и изражението ѝ мигом се промени.

— Роб, това е племенникът ми Джейсън.

Изпод русия бретон, стигащ до веждите му, момчето огледа Роб със сините си очи — точно копие на очите на майка му. След десет години всички бащи в радиус от осемдесет километра щяха да треперят за дъщерите си.

Ванеса излезе от гардеробната, която приличаше на магазин за детски дрехи. Навсякъде беше пълно с дрехи — официално костюмче висеше до индианска носия; чорапи, обувки и тениски покриваха пода.

— Горے ръцете! — Джейсън измъкна от кобура, висящ на колана му, пистолет играчка и го насочи към непознатия.

Роб вдигна ръце и влезе в стаята.

— Не е ли сладък? — попита Ванеса.

— Наистина е сладък — отвърна той, без да откъсва поглед от предизвикателно извитото задниче на Дейна, която продължаваше да се мъчи с ботуша на детето.

— Най-последно! — усмихна се Дейна на Джейсън и дръпна ботуша до коляното. — Вече си готов.

Джейсън скочи от скута ѝ и сграбчи своята шапка „Стетсън“ от страничния стълб на леглото. Нахлупи я толкова ниско, че ушите му щръкнаха като дръжки на кана.

Ванеса докосна ръката на Роб.

— Направи една снимка за мен.

Той щракна две пози, с което разбра, че в стаята има поне един микрофон.

— Защо да не снимам Джейсън, седнал върху люлеещото се конче? — обърна се Роб към Дейна. Видя, че Ванеса бе приближила към него и се надяваше по този начин да отвлече вниманието, за да не забележи тя евентуалното примигване на червената лампа.

— Ураа! — Джейсън се втурна към дървеното конче, метна се на седлото и започна да се люлее с всичка сила.

— Джейсън, спри за малко — помоли го Дейна, докато Роб го фокусираше в кадър.

Вграденият в стената телевизор щеше да развали снимката, но Роб си напомни, че търси наличието на други микрофони, а не прави художествени фотографии. В мига, в който докосна бутона, червената лампичка светна. Побърза да натисне докрай бутона за включване на светкавицата.

— Нещо не е наред с фотоапарата ли? — гласът на Ванеса бе тих. Стоеше точно до лакътя му. Ако помръднеш леко, щеше да я докосне.

— Батерията на светкавицата може би се е изтощила.

Джейсън скочи от дървеното конче и изхвъркна от стаята, с пистолет в ръка, увлечен в гонитба на въображаеми бандити. Роб се засмя и си припомни сина си, когато бе на същата възраст. Невинно детство, помисли си младият мъж. Колко бързо свършва.

Извърна се и се блъсна леко във Ванеса.

— Извинявай.

Тя не се отдръпна. Вместо това се втренчи настойчиво в него, а сините ѝ очи излъчваха меко сияние като нежна милувка.

— Ти си добър с децата.

Откъде, по дяволите, ѝ бе хрумнала тази идея? Наистина беше добър, поне докато Зак живееше с него. Ала Ванеса не би могла да знае нищо за родителските му умения. Просто се опитва да бъде мила, осъзна Роб. Изви устни в усмивка и протегна ръка към Дейна.

Оставиха Ванеса и Джейсън и минаха покрай езерото на път към Макаи Хаус. Над вътрешността на острова здрачът се спускаше порано, отколкото на крайбрежието. Бледоморавите сенки се превръщаха в пурпурни, а бризът — по-хладен от този край океана, галеше лицето на Дейна, донасяйки уханието на тропическите цветя.

— И така, какво мислиш? — обърна се Дейна към Роб.

— Големия татко явно е вманиачен на тема контрол... а може би има и нещо много по-лошо. Ще добия по-точна представа, ако видя командния център, който навярно се намира в апартамента му. Той не може да слуша всички микрофони наведнъж. Навярно разполага с модерна записваща система, за да може по-късно да прослуша всички записи.

Роб спря при разклонението край минералния извор, който се намираще на няколко крачки от басейна.

— Прав си. Той язди със своите *paniolos* почти през целия ден. Коктейлите се сервират в шест часа, а вечерята — в осем — до слуха ѝ достигнаха гласовете на гостите, които се събираха на терасата. — Сигурно слуша записите по-късно.

— Очевидно има слабост към записите от спалнята — очите му многозначително, блеснаха. — Нали не искаме да го разочароваме?

Дейна пое дълбоко дъх и скръсти ръце пред гърдите си, сякаш искаше да се защити.

— Мисля, че трябва да предприема някои неща.

— Наистина ли? — гледаше я като самата невинност. — Като например?

— Като например да се справя с тази сериозна ситуация. Аз те наех и аз мога да те уволня.

— Харесва ми, когато говориш безцеремонно — изрече той с провлечения си тексаски говор. — Няма да ме уволниш. Затънала си

до уши в блато с алигатори и много добре го знаеш. Кажи ми какво всъщност те безпокои?

Младата жена зарея поглед над басейна, построен така, че да прилича на планинско езеро. Слуховете, които бе чувала за него, отекнаха в съзнанието ѝ като далечна гръмотевица. Всъщност Роб Тагет никога не бе официално обвинен в изнасилване, но когато заговори за това през онази нощ в бара на Уили, не отрече слуховете. Защо не го направи?

— Предполагам, че ме безпокои размерът на вилата — излъга тя. — Не съм свикнала да живея с мъж. Мисля, че трябва да установим някои правила.

Той се засмя. Типичен мъжки смях.

— Като например кой пръв да ползва банята? Отстъпвам правото на теб, сладурче, стига да не киснеш там през целия ден.

— Не се бавя в банята — осведоми го тя с раздразнена нотка в гласа. Преглътна два пъти. — Чудех се... какво обличаш в леглото?

Самодоволната му усмивка я вбеси. С удоволствие би я изтрила с един удар от лицето му.

— Хей, аз спя гол. Не го ли правят всички?

В този миг ѝ се искаше да си бе взела по-скромна нощница, а не онази от прозрачна черна дантела, която бе избрала, защото очакваше, че ще спи сама.

— Ще обуеш долни гащи, иначе ще спя на дивана.

— А какво ще си помисли Големия татко?

— Говоря сериозно — тя му хвърли онзи поглед, който стряскаше почти всички адвокати, стъпили в нейната съдебна зала.

Роб имаше нахалството да ѝ смигне.

— Добре — съгласи се накрая той с подчертано помирителна усмивка, така че Дейна се запита дали нарочно не я дразни. — Нещо друго?

Изкушаваше се да му каже, че предпочита да не сваля и ризата си, но това би означавало да признае, че се притеснява от голото му тяло, което не бе истина. Просто се чувстваше много по-удобно сред напълно облечени мъже.

— Не. Това е всичко.

— Значи нямаш нищо против, ако хъркам?

Младата жена се засмя, въпреки че закачливият му тон показваше, че се шегува с нея. Но какво ли още можеше да му хрумне по-нататък?

9

Бяха забравили вратата отворена и в къщата бе доста горещо. Подобно на повечето домове във вътрешността на острова и в ранчото „Кау“ нямаше климатична инсталация. Въздухът в стаите се разхлаждаше единствено от вятъра и вентилаторите по таваните. Роб отвори вратата към терасата, а Дейна се чудеше какво да каже, притеснена от мисълта, че някой слуша всяка тяхна дума.

— Скъпи — думата едва не я задави. Роб се извърна и мълчаливо се ухили. — Нали се разбрахме аз първа да се изкъпя?

— Разбира се — той разкопча ризата си и я изхлузи през глава, разрошвайки тъмната си коса.

Погледът ѝ се плъзна по широките му рамене и мускулестите му гърди. Тъмни косъмчета покриваха загорялата му кожа и се спускаха надолу до ръба на джинсите му. Против волята ѝ очите ѝ се приковаха върху издутината между бедрата му.

Побърза да вдигне поглед към лицето му, надявайки се, че той не бе забелязал любопитството ѝ. Напразна надежда. На устните му се появи чувствена усмивка, докато полюшваше ризата в ръката си. Захвърли я на един стол и посегна към колана си, който последва ризата преди Дейна да успее да отвори уста.

— Виждаш ли нещо, което да ти харесва? — попита Роб.

— Мръсник! — промърмори тя и бързо се обърна, за да събере дрехите си. Грабна първата попаднала пред очите ѝ дреха и чифт чисто бельо. Събра цялото си самообладание, за да не затръшне вратата на банята.

Облегна се от вътрешната страна на вратата и пое дълбоко въздух. Би било чисто самозалъгване да не признае пред себе си, че намира Роб за смущаващо привлекателен.

— Не ставай глупава — укори се младата жена. Но дори когато вече бе под душа, представата за полуголия Роб продължи да я преследва.

Спря водата и уви кърпа около мократа си коса. Тъкмо протягаше ръка да вземе още една хавлия, за да се подсуши, когато на вратата настойчиво се почука.

— Какво искаш?

— Телефонът звъни.

Все още мокра, Дейна се загърна набързо. Влезе в стаята и вдигна слушалката. Обаждаше се Лилиан Хърли. Заля я чувство на вина. Бе обещала да се обажда всеки ден на възрастната си съседка, а ето че бе забравила.

— Лилиан, случило ли се е нещо? — попита Дейна и се обърна с гръб към Роб. Той се бе изпънал върху огромното легло, кръстосал небрежно босите си крака. Копчето на колана на джинсите му бе разкопчано и ципът му всеки миг можеше да се спусне надолу.

— Чух отново марша на войните — изплашено промълви Лилиан. — Миналата нощ. Някой ще умре.

— Бил е само вятърът в листата на палмите — опита се да я успокои Дейна, разтревожена, че разсъдъкът на приятелката ѝ бавно гасне. — Нали знаеш как шумолят листата, когато не са подрязани клоните. Това си чула.

Бяха ѝ нужни пет минути, за да успокои Лилиан. Когато се върна в банята, косата ѝ вече бе полусуха и бе започнала да се къдри. Опита се да я изправи със сешоара, но без особен успех. „Е, това е поредният провал с прическата“ — помисли си младата жена, докато се оглеждаше в огледалото.

Лятната рокля в тъмнолилаво на тънки райета подчертаваше зелените ѝ очи, а плисираното горнище правеше гърдите ѝ да изглеждат по-големи. „Не е толкова зле“ — каза си тя и внезапно се запита какво ще облече Ванеса. Всъщност нямаше значение; Ванеса винаги бе в центъра на вниманието.

Дейна излезе от банята и видя, че Роб е заспал. Надвеси се над него, използвайки възможността да го огледа, несмуцавана от зоркия му поглед. По стройното му тяло нямаше нито грам тлъстина. Можеше да се преброят ребрата под добре оформения му торс, а издутината между бедрата му бе явно доказателство за неговата мъжественост.

Обзе я непознат трепет, заплашващ да разбие на пух и прах целия ѝ самоконтрол. Никога досега не бе изпитвала подобно усещане. Трябваше да признае, че намира Роб Тагет за безкрайно възбуждащ. О,

отлично знаеше, че този мъж не е за нея. От силните му гърди и мускулестите бедра се излъчваше неподправена мъжественост. И господство. Това бе мъж, свикнал да доминира във всяка една ситуация.

Да не говорим какъв е в леглото.

„Събуди го — напомни си младата жена, — преди да си забравила защо си тук и в каква беда се намираш. Не си търси допълнителна беля.“

— Скъпи — рече нежно тя заради глупавия микрофон точно над главата на Роб, — време е да си вземеш душ. Ще закъснеем за вечеря.

Той не отвори очи. Продължи да спи. Или поне тя така си помисли. Ала не бе вярно. По-бърз от змия, той я сграбчи за китката и я притегли в леглото.

Впи поглед в очите ѝ. Накъсаното им дишане, с изключение на пулсирането на кръвта в слепоочията ѝ, бе единственият звук в стаята. Очите му се бяха разширили, нямаше и следа от сънливост, а погледът му бе смущаващо интимен. Обзе я някакво съвсем ново усещане и от глъбините на душата ѝ, все едно феникс, възкръснал от пепелта, се надигнаха отдавна забравени чувства.

Какво ставаше с нея?

Без никакво предупреждение устните му покриха нейните — горещи, твърди и невероятно настойчиви. Тя извърна глава, решена да не позволи да се възползва от нея, но в същото време осъзна, че не може да го наругае както ѝ се искаше. Проклетият микрофон бе само на сантиметри от тях.

Ала жестът ѝ само му даде достъп до чувствената извивка на шията ѝ. Той прокара върха на езика си по меката ѝ кожа и нежно я захапа. Не бе възможно това стенание да е излязло от нейните устни, нали?

Той ѝ отвърна, целувайки основата на шията ѝ, откривайки невероятно чувствително място. Досега никога не бе подозирала за съществуването му. Усети как зърната на гърдите ѝ настръхват и тръпките се спускат надолу по краката ѝ.

Роб обърна с длан лицето ѝ към своето. Тя впи поглед в очите му. Устните им почти се докосваха, а дишането им се учести. Ирисите му приличаха на тясна синя ивица покрай разширените зеници; тежките му клепачи бяха увенчани с гъсти черни мигли.

Дейна никога досега не бе виждала толкова несдържан изблик на страст. Би трябвало да е уплашена — особено като се имаше предвид всичко, което бе чула за него, но не беше. Тъкмо обратното.

Топлината на голите му гърди, така интимно притиснали нейните, и горещината на силните му бедра, обхванали нозете ѝ, предизвикаха ответна реакция на тялото ѝ. Тя излъчваше плам, желание и готовност да се люби.

Разумът ѝ крещеше да го прати по дяволите. Отвори устни, но в същия миг неговите се впиха в тях, а езикът му нахлу в кадифената мекота на устата ѝ. Движението бе ритмично и чувствено, сякаш искаше да подсказе на какво е способна една друга, далеч по-твърда част от тялото му.

„Защо откликваш на ласките му?“ — запита се младата жена. „Защото не можеш да му устоиш“ — изплува отговорът, докато езикът му търсеше нейния. Докосването я разтърси, изпрацайки гореща вълна към слабините ѝ.

Изви тяло към неговото в първичен порив на страст, каквато никога досега не бе изпитвала. Искаше да почувства цялата твърдост и тежест на тялото му върху себе си. Искаше... не смееше да мисли какво искаше и се остави да бъде пометена от надигащата се вълна на възбудата.

Роб се отдръпна и я изгледа с дръзка усмивка.

— Време е за душа — рече и се надигна.

Не! Не можеше да я остави така!

— Ти, негоднико...

Той вече бе на крака и допря пръст до устните си, напомняйки ѝ за микрофона.

— Спокойно, спокойно — дори имаше нахалството да ѝ смигне!
— По-късно ще се погрижа за теб.

Разкърши рамене и се запъти към банята. Пред вратата спря и тя внезапно пожела да види колко е възбуден. Впечатляващата издутина между бедрата му бе едновременно обещание и заплаха.

Половин час по-късно двамата бяха на терасата в голямата къща с чаши с шампанско в ръка. Дейна не бе казала на Роб нито дума. Кипеше от гняв заради малкия номер, който ѝ бе изиграл, а и се

чувстваше унижена. Ако не бе принудена от обстоятелствата, щеше да му каже да се гръмне.

Ала ето я сега, отпиваше от кристалната чаша с шампанско, хванала собственически Роб подръка, като влюбена приятелка, бърбеше с останалите гости, дошли за празненството за рождения ден на Големия татко, чиято кулминация щеше да бъде в събота вечер. Двамата братя Колтрейн се намираха в другия край на терасата, увлечени в разговор с баща си и Минерва Малори, вдовица от висшето общество на острова, с която Дейна се бе запознала предишната вечер.

Къде ли бе Ванеса, запита се младата жена. Точно в този миг сестра ѝ се появи от сенките в противоположния край на терасата, облечена в бяла тясна рокля, която подчертаваше всички чувствени извивки на тялото ѝ. Дрехата бе едновременно предизвикателна и стилна, а белият цвят изтъкваше загорялата ѝ кожа.

Всичко си бе на място, помисли си Дейна. Всичко, поне що се отнасяше до външния вид на сестра ѝ, бе безупречно. Мигом забеляза, че всички присъстващи мъже, с изключение на съпруга ѝ Ерик, споделяха мнението ѝ. Мъжките погледи се насочиха като един към бялата фигура, а гласовете стихнаха.

Роб също се взираше във Ванеса с неразгадаемо изражение на лицето, поднесъл чаша към устните си. Дори Големия татко, който я виждаше всеки ден и би трябвало да е свикнал с очарованието ѝ, я поглъщаше с поглед. Дейна остави Роб зазяпан във Ванеса с чаша вино в ръка, като мимоходом се запита как би се справила сестра ѝ с онази малка сценка преди малко във вилата. Тя се приближи до сестра си и я прегърна.

— Твоят Роб ми харесва — заяви Ванеса, без да отделя очи от него.

Дейна искаше да извика, че той не е нейният Роб, но обузда порива си, припомняйки си, че се нуждаеше от него.

— Много е мил — успя да изобрази някаква усмивка, която бе толкова безизразна, колкото ѝ гласът ѝ.

— Надявам се, че и той ме харесва — каза Ванеса.

— Разбира се, че те харесва.

— Какво каза за мен? — попита сестра ѝ с момичешки ентузиазъм, който неизвестно защо обезпокои Дейна.

Всъщност не си спомняше Роб да е казал нещо конкретно за Ванеса. Няколко пъти бе повторил какво страхотно дете е Джейсън, но не бе говорил за сестра ѝ. И все пак само глупак би могъл да не забележи изражението на лицето му, когато Ванеса се появи тази вечер. Направо си бе глътнал езика.

— Роб смята, че си фантастична.

— Не съм толкова сигурна. Не ми се стори много приятелски настроен — Ванеса продължаваше да се взира в Роб, който в момента бе в центъра на най-оживената група от гости. — Внимавай с него, Дейна. Той е от типа мъже, на които жените не могат да устоят. Подобен мъж носи само неприятности.

Знаеше, че сестра ѝ е права. Дори в момента няколко от жените, две от които омъжени, му хвърляха погледи, които недвусмислено заявяваха: „Аз съм свободна.“

Дейна се опита да успокои Ванеса.

— Връзката ни не е сериозна.

— Наистина ли? — попита смаяно Ванеса. — По начина, по който те гледа, заключих, че е луд по теб.

Дейна поклати глава. Роб навярно бе много по-добър актьор от нея. Двете се запътиха към оживената група, но един мъж спря Ванеса. Дейна продължи напред, не ѝ се искаше да се спира при Роб.

Влезе в къщата и застана пред една от стените с остъклени ниши, където бяха изложени древни хавайски оръжия, изработени от зъби на акули. Върху воинските копия и тояги бяха набучени острите зъби на две от най-опасните видове акули в хавайските води — голямата бяла акула и тигровата акула.

— Туземците на Хаваите не са познавали метала — Големия татко внезапно изникна зад нея.

Бе висок, с мускулесто тяло, което поддържаше с всекидневна езда. Кожата му бе с цвят на карамел. Гъстата бяла коса и тъмните вежди допълваха впечатляващия му вид. Както обикновено, той носеше пъстроцветна хавайска риза, но не някаква евтина имитация от онези, които се продаваха в бутиците край Уайкики. Също като оригиналната алоха, ризата му бе от чиста коприна, подобна на японските кимона, но с по-ярки шарки.

— Зъбите на акулите са най-острото нещо на островите — осведоми я той. — Ето защо капитан Кук е успял толкова лесно да се

справи с островитяните. Туземците са разменяли цели казани с плодове и бурета с *ава* за една шепа гвоздеи.

Това бе още една от любимите му истории. Колко пъти ѝ бе разказвал, че *ава* се извлича от корените на растението *кава*^[1] и има наркотичен ефект, толкова много понаправил се на моряците от екипажа на капитан Кук. Изчаквайки удобна възможност да се измъкне, Дейна си напомни, че трябва да бъде любезна. Не искаше той да заподозре, че Ванеса наистина смята да си тръгне.

— Древните хавайци са вярвали, че акулата е символ на плодовитостта.

Без съмнение Големия татко сега щеше да се впусне в следващата си любима история — как за един ден бе нанизал на харпуна си три акули. Хавайците обичат постоянно да преразказват семейните истории, така както и местните легенди. И всеки път се наслаждаваха на разказа, макар че всички вече отдавна го знаеха наизуст. Но Големия татко не притежаваше уменията на хавайците да разказват увлекателно, нито пък имаше чувство за хумор. Всичките му приказки бяха само едни безкрайни хвалби.

— Наистина ли? Акулите са символ на плодовитост? — попита младата жена, влизайки в ролята на любезен слушател, който се преструва, че за пръв път чува тази история.

— Да — Големия татко я изгледа изпитателно, а черните му очи светнаха заплашително изпод гъстите тъмни вежди. Или просто така ѝ се бе сторило?

Дейна отбягна пронизателния му поглед и се опита да си представи що за човек е този, който украсява гостната си стая със символите на плодовитостта, поставени редом с древни сърфове.

— Интересно.

— В някогашния Хавай — продължи домакинът и тя разбра, че вече бе набрал инерция. Щом стигнеше дотук, вече нищо не можеше да го накара да спре. — Местните са вярвали, че акулата е символ на висшата сила. Смятали са, че акулата е брат на Пеле.

— Точно това ми харесва в древния Хавай — не можа да се съдържи Дейна. — Те са разбирали силата.

— Какво искаш да кажеш?

— Забележи, че тяхното главно божество не е мъж, а жена. Пеле е била богиня на огъня и вулканите. Тя е дала живот на тези острови.

Пеле е била жена, всемогъща жена. А следващият по сила е нейният брат... един мъж. Мъжката акула.

Той се засмя, но Дейна се съмняваше, че намира коментара ѝ за забавен. Боса и бременна бе представата му за идеалната жена, а не могъща богиня, властваща над любимите му акули. Запита се какво ли мисли Големия татко за Роб. Бе ги запознала и Роб му бе благодарил за гостоприемството, но по-възрастният мъж си бе останал доста сдържан. Със сигурност знаеше за рубриката на Роб в „Хонолулу Сън“, но дори и да я бе чел, не го спомена.

Странно, помисли си Дейна, изучавайки внимателно Колтрейн. Той винаги ѝ се бе струвал странен, но сега, след като знаеше, че подслушва гостите си и че бе накарал Джейсън да присъства на онзи ужасен лов, тя определено го презираше. Запъти се навън, надявайки се да се отърве от Големия татко, но той я последва. В другия край на терасата се бяха усамотили Роб и Ванеса. Сестра ѝ говореше, а Роб я слушаше със странно изражение на лицето. Отдръпна се за миг, за да вземе чаша от подноса в ръцете на минаващия келнер, и Дейна стрелна крадешком с поглед Големия татко. Както и очакваше, той ги наблюдаваше. Погледът ѝ се насочи обратно към двойката и една мисъл се зароди в подсъзнанието ѝ. Ванеса се бе придвижила по-напред.

Сега се намираще в пространството на Роб Тагет.

[1] Кава — сорт пипер, полинезийско растение. — Б.пр. ↑

10

По време на вечерята на Дейна ѝ отредиха почетното място между Големия татко и Травис Колтрейн. Какво щастие, нали? Високите до тавана врати бяха широко разтворени и на терасата бе подредена още една маса. Роб седеше там, заедно с Ванеса, и съдейки по смеха им, двамата явно отлично се забавляваха.

Дейна не можеше да си представи, че братята Колтрейн биха могли да се забавляват по същия начин. Те твърде много се страхуваха от баща си, за да се отпуснат в негово присъствие. Тя хвърли бърз поглед към Травис. Също като брат си Ерик, който се бе оженил толкова прибързано за Ванеса, Травис Колтрейн беше истинско копие на баща си. Имаше гъста тъмна и непокорна коса, черни очи като на акула и отличителната за мъжете Колтрейн трапчинка на брадичката.

В интерес на истината Травис притежаваше повече индивидуалност от брат си или баща си. Не бе вечно мрачен като Ерик, нито пък досаден самохвалко като Големия татко. Травис винаги бе мил с нея и Дейна смяташе, че той би бил много по-забавен, ако е по-далеч от баща си.

— Изненадан съм, че си тук с Роб Тагет. *Но'отано* — отбеляза Травис.

Много подходящо описание, помисли си с въздишка Дейна. *Но'отано* означаваше, че Роб се държи с жените като акула. На континента биха го нарекли вълк.

— Двамата сме просто приятели — отвърна тя, макар ясно да разбираше, че по-скоро би го накарала да скочи от висок мост, отколкото да го убеди, че няма любовна връзка с Роб.

— Не си подбрала подходящия момент — намеси се Големия татко, който очевидно внимателно слушаше разговора им. — Предстои ти назначение във върховния съд. Защо си се захванала с мъж, чиято репутация е...

— Това си е моя работа! — рязко го прекъсна Дейна, без да се изненадва, че той знае за кандидатурата ѝ. Семейство Колтрейн имаха

много влиятелни политически връзки. Не пропусна да забележи одобрителната усмивка на Травис. Никой не се осмеляваше да сложи Големия татко на мястото му, а най-малко синовете му. Той се извърна с подчертано внимание към Минерва Малори и се впусна в оживено обсъждане на предстоящото празненство с червенокосата вдовица.

— Как са твоите момичета? — попита Дейна, беше любопитна как се развиват нещата след развода на Травис.

Той сви рамене.

— Не съм ги виждал повече от година.

Значи Травис не поддържаше връзка с децата си. Дали Ерик ще иска да вижда сина си? Дейна погледна към дъното на масата, където седеше зет ѝ. Никога не бе забелязвала той да се интересува особено от сина си.

За разлика от него Големия татко обожаваше момчето. Със сигурност щеше да настоява да вижда внука си и щеше да накара Ерик да иска изцяло родителските права над детето. Макар че не ѝ харесваше, Ванеса нямаше шанс напълно да се отърве от семейство Колтрейн. Всеки съдия би присъдил да си поделят родителските права над детето.

Травис се наклони към нея и прошепна:

— Струва ми се, че сестра ти се кани да ти отмъкне приятеля.

Дейна вдигна поглед и видя, че главите на Роб и Ванеса почти се допират. Дватама бяха потънали в оживен разговор, който изключваше останалите събеседници.

— Ванеса просто се държи приятелски — отвърна тя. Нямаше намерение да позволи на Травис да ги изправи една срещу друга.

— Ванеса е кокетка, която обича да флиртува и не знае кога да спре — Травис погледна многозначително към баща си, който също наблюдаваше двойката. Ванеса гледаше прехласнато Роб в очите, който все едно току-що ѝ бе съобщил къде се намира Светия Граал.

„Подобен мъж носи само неприятности“ — прокълтяха в ушите ѝ пророческите думи на сестра ѝ.

Дейна се насили да се усмихне, защото знаеше, че Травис я наблюдава внимателно, но не може да потисне напълно надигналия се в гърдите ѝ гняв. Искаше ѝ се да отиде при Ванеса и да ѝ заяви, че вече не е дете. Че не се нуждае от помощта ѝ.

И сама отлично знаеше, че Роб Тагет не е мъж за нея.

Гарт Брандфорд погледна към часовника и остави телефонна слушалка. 10,30. Дали не бе твърде късно да се обади на Дейна в Мауи и да ѝ съобщи новините? Вероятно не.

— Осъди копелетата! — изкрещя Пуни и се залюля на пръчката.
— Осъди тези задници!

Гарт вдигна слушалката, питайки се за стотен път, дали Дейна наистина би могла да е замесена в убийство. Съмняваше се, но Роб бе доста предпазлив, когато Гарт предварително му описа ситуацията. Единственият коментар на Роб бе, че ще провери.

Никой не отговори на номера, който Роб му бе дал, и Гарт набра номера в голямата къща в ранчото.

— Мога ли да говоря с Дейна Хамилтън? — попита той и получи отговор да изчака.

Докато чакаше, Гарт си помисли, че наистина бе осенен от вдъхновение свише, когато реши да свърже Дейна и Роб. Не я бе подвел. Роб Тагет наистина бе най-добрият детектив на островите, но в същото време бе един самотен и потънал в проблеми мъж. От друга страна Дейна Хамилтън, независимо от успешната ѝ кариера, бе една самотна и потисната жена.

Нарочно не бе казал на Роб кой е клиентът му. Не знаеше какво е отношението на Роб към Дейна, но си помисли, че ако Роб я види лично, ще му бъде по-трудно да откаже да ѝ помогне. И се оказа прав.

— Ало? — гласът бе чувствен като тропическа нощ. — Обажда се Ванеса, сестрата на Дейна — Гарт си представи млада жена, приличаща на Дейна, но с дълга тъмна коса и силен грим. — Дейна си тръгна преди малко, но сигурно са се забавили някъде. Искате ли да ѝ предам нещо?

Леко задъханият глас на Ванеса го накара да си представи колко предизвикателна би изглеждала Дейна, ако поиска. Дали да каже на сестра ѝ защо се обажда? Може би беше по-добре Ванеса да съобщи новините на Дейна.

— Моля ви, предайте на Дейна, че се е обаждал Гарт Брандфорд. На вакантното място във върховния съд е назначен Крейг Олсен.

— О, не! — чувственият глас вече не звучеше толкова съблазнително. В тона ѝ се усещаше искрено разочарование. — Това

не е честно.

— Права сте. Не е честно. Дейна заслужаваше да получи този пост.

— Знам, че ще бъде много разочарована — гласът отново бе станал нисък и предизвикателен. — За нея кариерата означава толкова много.

Гарт не каза нищо, но мислено бе съгласен. Подозираше, че Дейна също като него изцяло се бе посветила на кариерата си. Именно затова назначението означаваше толкова много за нея.

— Познавате ли добре Роб Тагет? — неочаквано попита Ванеса.

— Толкова добре, колкото всеки друг.

— Тревожа се за Дейна. Тя няма много опит с мъжете. Роб Тагет изобщо не ѝ подхожда — Ванеса въздъхна, сякаш топъл дъх премина през слушалката, погали гърба на Гарт и спря до кръста, където свършваха усещанията на тялото му. — Искам да кажа, че Роб изглежда искрено заинтригуван от Дейна, но историите, които съм чула...

— Забравете ги. Роб е добър човек. Той е идеалният мъж за Дейна — Гарт заключи, че ситуацията трябва наистина да е доста сериозна. Явно не бяха казали на Ванеса, че Роб всъщност работи за Дейна. Интересно.

— Той ще навреди на кариерата ѝ.

— Може би — съгласи се Гарт. Навярно Роб Тагет наистина не бе подходящ. Един съпруг с безупречна репутация и преуспяваща професионална кариера би бил идеалният партньор за Дейна Хамилтън. И все пак...

— Чух, че са възникнали и други неприятности — гласът на Ванеса прекъсна мислите му. — Гуен се обади тук, за да попита дали Дейна е взела със себе си флакончето с лютив спрей. Съобщи ми, че Джак Изнасилвача от „Панама“ миналата нощ е нападнал още една жена.

— Точно така — Гарт поклати отвратено глава. Някакъв луд в Хонолулу проследяваше жените на излизане от баровете и по пътя към домовете им ги изнасилваше. Пресата му бе лепнала прозвището Джак Изнасилвача от „Панама“, защото две от жертвите бяха нападнати на излизане от прочутия нощен клуб.

— Надявам се полицията скоро да го хване.

— Сигурен съм, че ще го заловят — отвърна Гарт, макар да се съмняваше. Мръсникът явно бе умен. Освен това описанието му отговаряше на половината от мъжете в Хаваите. Висок, с широки рамене и тъмна коса.

— Благодаря, че се обадохте — рече Ванеса. — Ще предам новините на Дейна.

На Гарт му се искаше да продължи разговора, но какво би могъл да каже на жена, която не познаваше, жена, която бе само един чувствен глас. Жена, която принадлежеше на друг мъж.

Затвори телефона и насочи количката към терасата. Отвън бе паднал непрогледен мрак. Зад скарата за барбекю проблясваха водите на басейна, който сам бе проектирал. Той се простираше на дължина, създавайки илюзията, че е част от океана — една безкрайна трепкаща шир. Обичаше нощем да седи отвън на терасата, заслушан в песента на океана и шумоленето на вятъра в листата на палмите. Обикновено Пуни му правеше компания, кацнал на рамото му. Един папагал с нецензурен речник може би не бе идеалният компаньон, но бе по-добър от всепоглъщащата тишина, нарушавана единствено от самотния зов на океана.

След вечерята Дейна последва Роб по каменистата пътека към Макаи Хаус. Двата заобиколиха към терасата с изглед към морето. Младата жена се чувстваше малко неловко и не знаеше какво да каже. Ако отново я целуне, щеше да го удари. Този мъж несъмнено си въобразяваше, че никоя жена не може да му устои. Е, дяволски грешеше!

— Откри ли нещо? — Дейна се опита да прикрие сарказма в тона си, но не ѝ се удаде.

Роб се отпусна на едно от плетените кресла и подпря крака на парапета. Единствената светлина идваше от луната, а мекото ѝ сияние напомняше на романтичните отблясъци на пламъка на свещ. Лунните лъчи си играеха в тъмните му коси, отразявайки се в загадъчната синева на очите му. Той придърпа едно кресло към своето и ѝ кимна да седне.

Дейна върна стола на мястото му и неохотно се отпусна сред меките му възглавници.

— Големия татко изглежда е хвърлил око на богатата вдовица Минерва.

— Нищо чудно — съгласи се младата жена, припомняйки си благосклонната размяна на погледи между двамата по време на безкрайно дългата вечеря. — Но какво общо има това с всичко останало? — осъзнаваше, че се държи грубо, но не можеше да се съдържи; понякога ѝ бе трудно да се овладее.

— Колтрейн не допуска никого в апартамента си, освен Юстас, когато почиства. Това означава, че ще трябва да отиде в бунгалото на Минерва, нали?

— Предполагам — Дейна схвана, че Ванеса го е осведомила за всичко това. Изглежда разговорът им е бил повече делови, отколкото изглеждаше.

— Утре вечер, когато Големия татко е с Минерва, ще огледам апартамента му. Бих искал да знам какво точно става тук.

— Ами ако те хване? Не искам да мисля какво ще последва.

— Няма да успее. Ти ще се скриеш в храстите пред вилата на Минерва и ще ме предупредиш.

— Добре — прошепна Дейна, макар че ѝ бе доста трудно да си представи как дебне, скрита в храсталака. Никога досега не бе нарушавала закона. В едно тайно кътче на съзнанието си винаги бе знаела, че бе постъпила зле, като не бе съобщила в полицията за смъртта на Ханк. Понякога, когато сядаше на съдийската скамейка, се питаше: „Какво право имам аз да бъда тук?“

При нормални обстоятелства никога не би шпионирала друг човек и никога не би нарушила закона. Но сегашното положение не беше нормално. Тя наистина вярваше, че Големия татко е авторът на заплашителните бележки. Той имаше вид на открит и пряк човек, но микрофоните доказваха, че е потайна змия, точно от този тип хора, които биха изпратили заплашителни бележки, за да изнудват.

Дейна се загледа в лунната светлина, която танцуваше по вълните в далечината, и си помисли, че Роб е в стихията си. Очевидно той не страдаше от никакви угризения да нахлуе в чужд дом, нито пък да използва всякакви средства срещу един изнудвач. И въпреки че се възхищаваше на твърдостта и непоколебимостта му — качества, които самата тя не притежаваше — в същото време той я плашеше.

— Няма ли да ме попиташ какво друго съм узнал?

— И още ли има? Ти си бил по-зает, отколкото изглеждаше.

Бе предположила, че тази вечер не е правил нищо друго, освен да сваля сестра ѝ.

— Ерик Колтрейн прекарва всяка нощ в града при любовницата си. Връща се, за да си вземе душ и да отиде да работи в ранчото.

— Ванеса ли ти каза това? — Дейна не може да прикрие гнева в гласа си. Сестра ѝ никога не ѝ бе доверявала, че съпругът ѝ си има любовница.

— Не. Научих го от една от прислужниците.

Самонадеяната усмивка на Роб би трябвало да я предупреди, но въпреки това тя попита:

— Има ли още нещо?

— Да. Травис си пада по теб.

— Какво те кара да мислиш така?

— Начинът, по който се държеше по време на вечерята. Всеки път, когато се навеждаше, той надничаше в сутиена ти.

Дейна усети как страните ѝ пламват. Носеше ниско изрязан сутиен и ако някой надникнеше в деколтето, щеше да види зърната на гърдите ѝ. Роб сигурно бе поглеждал, в противен случай не би могъл да знае какво може да се види. Той бе един напълно непоправим развратник. Навярно можеше с точност да каже какво бельо носеше Ванеса, ако въобще си бе дала труд да облече нещо под роклята си.

— За Травис е по-добре да внимава — заяви Роб. — Ако не си държи ръцете далеч от теб, ще му дам такъв урок, че ще го запомни завинаги.

Съдейки по тона му, Дейна нито за миг не се усъмни, че той ще изпълни закана си. Част от нея се чувстваше защитена по начин, по който не се бе чувствала никога досега, но поведението му не можеше да не я възмути. Какво право имаше той да се държи толкова собственически спрямо нея?

Поколеба се — мислите ѝ отново се върнаха към Ванеса. Едва не попита Роб какво мисли за сестра ѝ, но след това реши, че всъщност не иска да научи.

— Да влезем вътре — Роб стана от креслото и ѝ подаде ръка. Силните му пръсти се склупчиха около дланта ѝ и той я дръпна, за да я изправи. — Запомни, че сме били в пещерата да се любим.

Кой друг, освен Роб би си помислил за пещерата? Приличащият на планинско езеро басейн бе заобиколен с артистично оформени скали. В него се вливаше водата от няколко водопада, които образуваха улеи по скалите също като ручеите в планините.

Между двата скални улея имаше пещера, чийто вход бе скрит от гъстите папрати. Джейсън и приятелите му си играеха сред скалите, скачаха в басейна или се спускаха надолу по улеите като по водна пързалка. Освен това често се криеха в пещерата.

— В пещерата беше много тъмно — бе всичко, което Дейна можа да каже, когато отново се върнаха във вилата.

Роб се засмя, с плътен и дълбок мъжки смях, безсрамен като грях.

— Не ми беше нужна светлина. Чувствата ми стигаха. Признай си, че ти хареса.

— Е — Дейна се опита да говори безгрижно, — беше много позабавно, отколкото в леглото, но онези папрати ме гъделичкаха. Освен това мисля, че си загубих сутиена.

— Не си. Прибрах го в джоба си — той спря толкова внезапно, че тя едва не се блъсна в него.

Роб се извърна с лице към нея, взря се в очите ѝ и се усмихна. О, Господи, какво бе намислил сега? Преди да успее да го спре, пръстите му се плъзнаха под презрамките на роклята ѝ и ги дръпнаха надолу, разкривайки предизвикателния ѝ сутиен. Той подсвирна тихо и ѝ намигна.

Тя блъсна ръката му, но топлатата му длан докосна неволно едната ѝ гърда. Зърното мигом щръкна, а подигравателният блясък в очите му доказваше, че е успял да го забележи. Той бавно облиза долната си устна с език.

Побесняла от гняв, тя се извърна. Роб отново бе в стихията на сексуалните си игри. Но тя не беше играч. Никога не е била. Той бе един нехранимайко, който можеше да ухажва сестра ѝ по време на вечеря, а след това да се задява с нея. Дейна сграбчи нощницата и пенъоара си от гардероба и се запъти към банята.

— Няма да се бавя.

Затвори вратата, изрита обувките си, чудейки се какво ще измисли Роб, когато излезе. Не я интересуваха никакви микрофони, тя щеше да спи на дивана. Навярно сутринта цялата щеше да бъде

схваната, но нямаше намерение да спи в едно легло с онзи нахалник. Свали ципа на роклята си и замря, когато чу да се чука на вратата на вилата. Запита се кой ли може да е и приближи към вратата.

— Здравей, Роб — беше гласът на Ванеса.

— Дейна е в банята — рече той. — Искаш ли да влезеш и да я почакаш?

— Не. Искам да поговоря с теб.

Дейна долепи ухо до вратата на банята. Чу тихия звук от затварянето на входната врата. Извърна се и се втренчи в отражението си в огледалото. Какво правеше нейната скъпа сестра? Досега Ванеса никога не се бе държала толкова предизвикателно.

Но и никога не бе срещала Роб Тагет. Той бе от този тип мъже, които са истинско предизвикателство за жена като нея. Ала дори и да бе така, нима сестра ѝ изобщо не се интересуваше от нейните чувства? Ами ако наистина бе влюбена в Роб?

Дейна завъртя крановете над ваната и си каза, че това няма значение. Ванеса можеше да има онзи развратник. Дейна бе наела Тагет, за да открие кой я изнудва, и трябваше да признае, че досега той бе постигнал изненадващ напредък.

Поръси във ваната лавандулови соли и се плъзна в топлата вода. Слава Богу, не се налагаше да бърза. Той със сигурност нямаше да се върне поне още няколко часа. Когато най-после излезе от банята с плътно пристегнат пеньоар, видя, че Роб си бе дошъл. Бе свалил покривката от леглото и бе наредил по средата възглавниците от дивана, образувайки доста солидна преграда. Трябва да си мъртъв, за да се претърколиш през възглавниците, без да се събудиш.

Беше изгасил лампата, но лунната светлина се процеждаше през отворената врата, носейки със себе си хладния повей на океанския бриз и уханието на див джинджифил. Щурците свиреха в папратите, а в далечината се чуваше крякането на жабите, обитаващи малкото езеро. Вентилаторът на тавана бе включен и широките му перки раздвижваха въздуха с успокояващо шумолене, което обикновено я унасяше в сън.

Роб се бе изтегнал по корем върху своята половина на леглото, облечен само с боксерки „Джо“. Дейна бе прочела рекламата за боксерките „Джо“ в „Хонолулу Сън“. Върху тях бяха щамповани различни нецензурни надписи. Тя се промъкна в леглото, припомняйки

си последния път, когато смяташе, че той спи. Надвеси се толкова близо над него, че видя пулсиращата вена на шията му. Той наистина бе заспал, дишаше равномерно, а загорялото му лице и тъмните мигли представляваха удивителен контраст с бялата възглавница.

Ръката ѝ се поколеба за миг над голите му рамене. Топлината, излъчвана от кожата му, сякаш опари дланта ѝ и тя побърза да я отдръпне. Знаеше, че трябва да стои по-далеч от него, но не можеше да се спре. Наистина не можеше.

Докосна рамото му с треперещи пръсти. Пое дълбоко дъх, очаквайки той да се събуди в следващия миг и да се нахвърли върху нея както бе постъпил предишния път. Изчака за миг, докато пръстите ѝ погалиха леко кожата му. Той не помръдна, макар че перките на вентилатора тихо шумоляха, а течението рошеше тъмната му коса.

Кожата му бе гладка, но под пръстите си усещаше пулсиращата мъжка сила, която струеше от него. Убедена, че той наистина е дълбоко заспал, Дейна не можа да устои и ръката ѝ се плъзна по гърба му. Мускулите под изненадващо меката кожа бяха твърди и силни като ударите на сърцето му.

Ръката ѝ се спря до ластика на боксерките. Веднага разбра, че бяха съвсем нови. Платът все още бе твърд и се виждаха дълбоките гънки от сгъването. Дейна присви очи, за да прочете надписа на оскъдната лунна светлина: „Само кажи ДА!“.

Един слънчев лъч погали лицето на Дейна и тя закри очите си с ръка. Реши, че сигурно е събота — часовникът не бе иззвънял — и тя може да си поспи до късно. Докато лежеше в просъница си спомни, че не си е у дома.

Беше в леглото с Роб Тагет.

Остана със затворени очи, питайки се доколко е било разумно решението ѝ снощи. Роб бе дълбоко заспал, а диванът бе толкова малък. Затова бе легнала в леглото с гръб към него, защитена от преградата от възглавници.

Младата жена погледна през пръстите си и видя, че през нощта се е преместила и сега се намира на сантиметър от възглавниците. Свали ръка с намерението да се измъкне от леглото, преди Роб да се събудил, но той вече се взираше в нея, подпрял глава на ръката си.

На меката слънчева светлина очите му бяха тъмносини, засенчени от гъстите черни мигли, а по лицето му бе набола черна брада. Той се усмихна с ленива чувствена усмивка, а погледът му се плъзна по лицето и шията ѝ. После продължи надолу и Дейна го проследи.

Черната дантелена нощница се бе разтворила, разкривайки по-голямата част от гърдите ѝ. Гъста червенина пламна по лицето ѝ, когато си припомни, как миналата вечер той бе погледнал в деколтето на роклята ѝ. Този мъж си мислеше само за едно. Посегна да придърпа нагоре чаршафа и видя, че нощницата се бе вдигнала, разголвайки краката ѝ до средата на бедрата. Оправи я и понечи да се надигне.

Ръката на Роб притисна рамото ѝ.

— Добро утро, принцесо.

Погледът му се стрелна към килима над леглото и тя побърза да стисне устни, преди да е казала нещо обидно.

— Добро утро — едва успя да процеди.

— Искам да поговорим — той седна в леглото и облегна гръб на таблата. Изглежда никак не се смущаваше, че лежи полугол в едно

легло с почти непознатата жена.

Дейна не знаеше накъде да гледа, със сигурност не и към подутината между бедрата му. Знаеше как изглеждат мъжете рано сутрин. Не можеше ли поне да се закрие с чаршафа?

— Миналата вечер се е обаждал Гарт и Ванеса е говорила с него — започна Роб с нежен тон. — Крейг Олсен е получил вакантния пост във върховния съд.

— Така ли? — бе всичко, което младата жена успя да каже. Сигурно затова Ванеса е дошла в Макаи Хаус. Наистина изпита разочарование, че не бе получила назначението, но в същото време я заля вълна на облекчение, че сестра ѝ не преследваше Роб. — Няма значение.

Той протегна ръка през преградата от възглавници и голямата му длан покри нейната, а силните му пръсти се преплетоха с нейните. В жеста му нямаше нищо агресивно.

— Щом името ти е в списъка на кандидатите, рано или късно ще получиш назначение във върховния съд.

Загрижеността му толкова я смая, че в първия миг не знаеше какво да каже. Държанието му изглеждаше съвсем нетипично за него. Беше нежно, успокояващо.

— Сега е твой ред пръв да използваш банята — опита се гласът ѝ да прозвучи закачливо.

Той скочи от леглото и познатото шеговито изражение отново зае мястото си на лицето му.

— Да, снощи наистина се забрави в банята. Заспал съм, докато те чаках.

Докато Роб си взимаше душ, Дейна се облече. Избра бели шорти и тъмносиня риза, поръбена с бяло бие. Огледа се в голямото огледало. Искеше да изглежда професионално. Роб имаше приятел в полицейското управление на Мауи и тази сутрин щяха да го посетят, макар че Дейна не можеше да си представи как би могъл да им помогне.

Роб отвори вратата на банята и в стаята нахлу облак пара. Младата жена видя, че е съвсем гол, само една кърпа бе увита небрежно около бедрата. Едно леко дръпване и щеше да падне.

— Следобед смятам да отидем на плажа. Ще можеш ли да вземеш няколко кърпи и чадър?

— Разбира се — отвърна тя, доволна, че има извинение, за да излезе от вилата. — Има всичко необходимо за плаж в кабинките край басейна.

Беше на половината път към басейна, когато осъзна, че първоначалният им план не включваше ходене на плаж. Взе няколко кърпи и чадър, питайки се какво пак е намислил Роб.

Завари го да се бърсне в банята, без да си даде труд да затвори вратата. Дейна хвърли кърпите на леглото, когато той ѝ даде знак да влезе. Тя пристъпи предпазливо и затвори вратата.

Преди да успее да каже нещо, Роб прошепна:

— Не споменавай полицията. Не искам онзи микрофон да го запише.

— Нима ти изглеждам толкова глупава?

— Сега, като го спомена — да — безцеремонно отвърна той, без да обръща внимание на гневния ѝ изблик.

Дейна се отдръпна назад, стараейки се да не гледа към голия му гръб, по който блестяха капки вода.

— Искаш ли да ползваш банята?

Нима този тип наистина си мислеше, че тя би желала да сподели банята с него? Господи, как само изглеждаше! Кърпата се бе разхлабила и се бе спуснала надолу, заплашвайки всеки миг да се свлече на пода. Обаче той изглежда не забелязваше. Или просто не го бе грижа.

— Ползвах тоалетната край басейна — рече тя и излезе. Явно, за разлика от нея Роб не се притесняваше от голотата си, реши младата жена, докато навличаше банския си костюм. Изглежда бе свикнал да се разхожда гол пред възхитените погледи на жените. Но за нея не бе присъщо да носи оскъдно облекло. Слава Богу, че си бе взела доста затворен бански костюм. Колкото повече дрехи имаше, толкова по-безопасно се чувстваше край този покорител на женски сърца.

Кахулуи бе главният град на Мауи, но малцина туристи го посещаваха, помисли си Роб, докато караше по улиците. Другата страна на рая. Градът не беше чак толкова лош, ако на човек му харесваше Бъфало от петдесетте, но в хавайски стил. Тук живееха предимно хотелски работници и други труженици от сферата на

услугите, които не можеха да си позволят лукса на караваните край плажа.

Зад ъгъла се вдигна облак от пара, изригнал от ателието за химическо чистене. Наред с хотелските чаршафи, кърпи и униформи, обществената пералня приемаше поръчки за експресно почистване на ризи. Роб подмина пералнята, благодарен, че не му се налага да стои с часове в горещото и влажно помещение, за да изпира до бяло изцапаните с червило кърпи, които след това туристите да могат отново да измърсят.

Зави по „Хана Роуд“ и извърна леко глава към спътницата си. Откакто напуснаха ранчото Дейна не бе особено словоохотлива. Помисли си, че може би преживява, задето не бе получила назначението във върховния съд. Лоша работа. Тя наистина бе дяволски добра в работата си.

Намали скоростта и погледна към указателните табели на улицата, да се ориентира къде е полицейското управление. Видя, че колата, която бе забелязал малко по-рано в огледалото за обратно виждане, все още беше зад тях. Синята тойота бе само на една пресечка по-назад.

— Част от проблема е, че твърде много хора от Пасифик Рим живеят тук — отбеляза Роб и бързо зави надолу по една тясна уличка.

Съдейки по изражението на лицето ѝ, Дейна нямаше ни най-малка представа за какво говори.

— Какъв проблем?

— Защо няма повече жени съдии във върховния съд и в прокуратурата на Хаваите — Роб отново погледна в огледалото за обратно виждане. Да, синята тойота отново беше зад тях. — Голяма част от островитяните са преселници от Филипините, Япония или Китай, а те имат типично източно отношение към жените.

— Досега не съм мислила за това — съгласи се младата жена, — но бих казала, че в сърцата си хавайците са поклонници на Съединените щати — обичат свободата и почтеността, макар душата им да принадлежи на Изтока — традициите и суеверията се предават от поколение на поколение. Гуен на собствен гръб е изпитала двойственото отношение на островитяните към жените.

— Точно така. Тя би трябвало да е по-умна и да изчака, докато я предложат за съдия във върховния съд, а след това да продължи като

титуляр. Независимо дали е правилно или не, това, което е приемливо за мъжете, се преценява като прекалена амбиция при жените — поне на Хаваите е така.

Дейна видя, че той отново поглежда в огледалото за задно виждане.

— Какво не е наред?

Понечи да извърне глава, което щеше да бъде грешка, особено като се има предвид сваления гюрук на колата, но той сложи ръка на рамото ѝ.

— Не гледай назад. Следят ни.

— Смяташ ли, че може да са хората на Големия татко?

— Вероятно. Забелязах ги малко след като излязохме от ранчото „Кау“. Появиха се от един страничен път, извеждащ от *kuleana* — *kuleana* бяха независими фермери, разполагащи със собствена мрежа от пътища или по-точно черни пътища, които се извиваха между плантациите със захарна тръстика. Колата сигурно е била скрита зад високите тръстики, изчаквайки ги да минат.

— Дръж се! — Роб форсира двигателя и рязко зави надясно.

Дейна се вкопчи в страничните дръжки, когато автомобилът се понесе надолу по улицата, зави с бясна скорост наляво и излезе на една еднопосочна улица. Карайки срещу движението, Роб профуча през късата отсечка, след което отклони надясно и отново се включи в потока на оживената магистрала.

Обикаляха известно време наоколо, докато Роб се убеди, че преследвачите са ги изгубили. Влязоха в паркинга на полицейското управление и спряха колата до оградата, край която растяха високи храсти от яркочервена бугенвилия. Роб паркира толкова близо до храстите, че тръните одраскаха едната страна на колата, но поне нямаше да ги забележат толкова лесно от преследващата ги синя тойота, ако минат покрай управлението.

Сградата на полицейското управление представляваше бетонна постройка, която някога е била бежова, но сега бе посивяла от времето. Имаше доста невзрачен вид и по нищо не приличаше на представителната сграда на главното полицейско управление в Хонолулу. Това накара Дейна да се замисли за приятеля на Роб. Брус Кенае беше работил преди време заедно с Роб в полицейското управление в Хонолулу. Какво правеше сега в това затънтено място?

Роб се измъкна от колата.

— Изчакай ме тук.

— Идвам с теб.

— Хич не си го помисляй. Брус няма да говори, ако има някой друг наоколо — отдалечи се забързано и я остави зачервена от безсилен гняв.

Появи се двадесет минути по-късно.

— Появиха ли се нашите приятели от синята тойота?

Тя поклати глава.

— Какво откри?

Роб се настани зад волана.

— Няма никакви доклади за инциденти, свързани с член на семейство Колтрейн.

Дейна много добре знаеше какво представляваха тези доклади. Не всеки път, когато полицаи спреше някого, се стигаше до арест или глоба, особено в този рай, където туристите бяха свещени. Вместо това полицаите пишеха доклади за инцидентите в служебните си дневници.

Роб завъртя ключа за стартера, двигателят изръмжа, но най-после запали.

— Кенае има известни сведения за любовницата на Ерик. Говори се, че искал да се ожени за нея, но баща му бил против. Тя е *hara haole*.

— Мелез. Това би разстроило Големия татко. Той ненавижда смесените бракове. В това отношение е истински фанатик.

— Другото, което Кенае ми спомена, е, че семейство Колтрейн си затварят очите, когато някой от местните отглежда *Maui Wowie* на негова земя.

— Марихуана?

— Това не е онази марихуана, която си пушила през седемдесетте години — погледна към Дейна, после очевидно реши, че тя не е пушила нищо нито през седемдесетте, нито по-късно, и сви рамене. — Това е много силна дрога и се продава доста скъпо на континента.

— А полицията нехае?

— Сега, когато са затворени захарните заводи и туризмът е намалял, за някои хора това е единственият източник на доходи — Роб отново сви рамене, сякаш искаше да каже: „Такъв е животът.“

Очевидно за него отглеждането на марихуана не бе сред най-тежките престъпления.

Дейна изпитваше симпатии към островитяните. Животът на Хаваите бе труден — въпреки безбройните диплянки, според които това бе раят на Земята — и бе изключително скъп. Храната и имотите бяха три или може би четири по-скъпи, отколкото на континента. Само малък брой домакинства можеха да си позволят климатични инсталации; струваше прекалено много.

— Това не ни дава много козове срещу Големия татко, нали?

— Репутацията е всичко за Големия татко — отвърна Роб и потегли от паркинга. — Той обича да го смятат за бог. Кенае казва, че е нещо като местен герой. Направил е огромно дарение за построяването на болница и медицински център.

— В такъв случай не би допуснал един развод да повлияе на доброто му име. Знам какво ще се случи — Дейна се намръщи и позлати глава. — Той ще направи всичко възможно цялата вина да се стовари върху сестра ми.

— Колтрейн се опива от могъществото си. Такива хора се смятат за недосегаеми. Мрази някой да му се противопоставя. Това го прави опасен. Не го забравяй. Трябва да бъдем внимателни. Наистина много внимателни.

12

— Ключът за разрешаването на проблемите на сестра ти е загрижеността на Големия татко за репутацията му — каза Роб на Дейна, докато караха по магистралата „Хана“. Отново бяха принудени да се движат по-бавно заради камиона, натоварен със захарна тръстика, типична гледка по време на жътвата. — Какво предполагаш, че би станало, ако се разчуе, че подслушва гостите си?

— Той ще направи всичко, за да го запази в тайна. Всичко — идеята на Роб извика усмивка на устните ѝ.

— Тъкмо на това разчитам.

— Нуждаем се от доказателство.

— Ще вляза в апартамента на Големия татко. Доказателството е там, вярвай ми.

Младата жена остана мълчалива няколко минути, сетне попита:

— Виждаш ли ги?

— Третата кола може да е същата, която забелязах по-рано. Ще спра пред закусвалнята на Ник, за да взема нещо за обяд. Ти наблюдавай синята тойота.

Докато навлизаха в Паия, Роб намали скоростта. Това бе последният град преди Хана от изолираната местност, простираща се на около петдесетина километра. Някогашна захарна плантация, днес Паия обслужваше туристите, които пътуваха по извития път, криволичещ през тунели от папратови дървета, покрай множество водопади и стигащ до отдалеченото селище Хана. Няколко бензиностанции и супермаркети, както и десетина специализирани магазини за храна, бе всичко, което бе останало от стария град.

Роб спря колата на малкия паркинг пред закусвалнята на Ник и остави Дейна да наблюдава синята кола. Върна след няколко минути с малка хладилна чанта, взета под наем и пълна с бутилки сода, както и с кутия за пикник, съдържаща сандвичи и пресни плодове.

— Спряха отсреща пред бензиностанцията — рече Дейна. — Не зареждат, а просто си седят в колата...

— Чакат ни да тръгнем — Роб остави храната на задната седалка до купчината хавлии и седна зад волана. Наведе се към спътницата си.

— Целуни ме. Трябва да изглеждаме като любовници, излезли на пикник.

Сведе глава и устните му нежно докоснаха нейните. Беше по-скоро милувка, отколкото истинска целувка. Искаше да я изненада и съдейки по смаяното изражение на лицето ѝ, бе успял. Очевидно тя очакваше още една страстна целувка.

Съблазнителните ѝ мигли се спуснаха, но не преди той да забележи искрата на съжаление в очите ѝ. „Добре, бибчо, сама си го търсеше.“ Повдигна главата ѝ и плъзна палец по брадичката ѝ.

Тя го възнагради, като разтвори устните си. Този път устата му завладя нейната с жарка и пламенна целувка, която изпрати вълни на възбуда по цялото му тяло. Ръцете ѝ се обвиха около врата му. Цялото му същество се напрегна, за да улови еротичните сигнали, което нейното тяло му изпращаше.

Езикът му се заигра с нейния, докосваше го и се отдръпваше, после отново се преплиташе, а пръстите му се заровиха в косите ѝ, повдигнаха ги, вкусвайки мекотата и наслаждавайки се на копринената им тежест. Кръвта му — гъста и тежка — запулсира в слепоочията му. Искаше да направи нещо много повече от това само да я целува, но зад тях спря автобус, пълен с японски туристи.

Младият мъж я пусна и рече:

— Това би трябвало да убеди онези задници, че не сме ги забелязали — надяваше се гласът му да прозвучи по-уверено и спокойно, отколкото се чувстваше.

В отговор Дейна затършува из чантичката си и извади чифт слънчеви очила. Надяна ги на лицето си и се загледа право пред себе си. Добре, не се чувстваше удобно от това, което се бе случило, но ставаше дяволски по-лесно да я целува.

Роб излезе от паркинга и даде газ. Синята тойота също потегли.

— Аматьори. Никога не бихме ги забелязали, ако бяха професионалисти.

— Какво ще правим?

— Нищо. Ще отидем на плажа. Нека онези смотаняци се потят през целия следобед, докато ние плуваме.

Поеха надолу по магистралата към Хана, следвани на известно разстояние от тойотата, и след няколко живописни завоя приближиха до Малико Бей. Уединеният плаж не разполагаше с туристически удобства и Роб просто отби от магистралата и паркира колата. Преследвачите им бяха принудени да продължат, ако не искаха да ги разкроят.

— Там долу ли отиваме? — очите на Дейна се присвиха недоверчиво към тясната пътека, която се извиваше между скалите и водеше към елипсата от ситен пясък.

— Да. Много пъти съм идвал тук.

С плажния чадър и с плажните пешкири в ръце Дейна пое надолу по пътеката. Роб прехвърли дръжката на хладилната чанта през рамо и взе кутията със сандвичите. Бяха единствените посетители на плажа. Разстлаха кърпите и отвориха чадъра. Той свали дрехите си и ги захвърли върху кърпата си.

Дейна събу шортите си, разкривайки белия цял бански, високо изрязан отстрани на бедрата, който правеше краката ѝ да изглеждат още по-дълги. И по-секси. Дотук добре, помисли си Роб. Обаче изпита силно разочарование, когато видя горната част на банския, който стигаше до брадичката ѝ. Цял плувен костюм? По дяволите, не! Още едно благоприлично одеяние.

— Който е последен, утре ще плати обяда — Дейна се затича към вълните.

— Внимавай за подводните течения — предупреди я Роб. Обичаше този плаж, ала тук подводните течения бяха много опасни, отколкото на другите плажове.

Даде ѝ добра преднина, знаейки, че може с лекота да я победи. После закрачи през горещия пясък, който изгаряше босите му нозе. Настигна Дейна, преди да достигне водата и изтича покрай нея. Извърна се и ѝ се ухили.

Видя ясно, че тя се ядоса. Притежаваше много повече спортен дух, отколкото му се бе сторило в началото.

Обичаше тази черта у една жена; това я правеше много по-предизвикателна.

— Утре ти ще платиш обяда. Ще отидем до Касанова в Макавао. Чувал съм, че имат най-добрата италианска кухня в Мауи.

Дейна нагази след него във водата.

— Имат най-добрата кухня не само в Мауи, но и на целите Хаваи.

Вълните бавно се плискаха и се разбиваха в блестящия пясък, мамейки ги по-навътре. На дъното се люлееха червени водорасли, а край тях се стрелкаха малки плоски риби с искрящи тюркоазни кръгове край очите. Огряното от слънцето море и лекият бриз, шумолящ в листата на ананасовите полета, извикаха усмивка на устните на Роб.

Точно това харесваше в Мауи. Вятъра, галещ ананасовите листа, и пустите плажове. Хонолулу бе прекалено гъсто населен и бе невъзможно да откриеш самотен плаж. Ананасовите полета бяха изчезнали, а на тяхно място се бяха появили луксозни каравани. Но какво да се прави — нали тъкмо това бе туристическият рай.

Когато водата ѝ стигна до кръста, Дейна се сви и се гмурна в прииждаща вълна. Роб остана за миг, загледан в плавните и уверени движения, с които заплува навътре, а после я последва с ленив размах на ръцете.

Тя спря и стъпи на дъното, за да го изчака. Мократа ѝ коса приличаше на гладка червеникавокафява шапка, която блестеше на слънчевата светлина и караше лицето ѝ да изглежда по-деликатно, по-женствено. Притежаваше най-удивителните очи, които бе виждал. Невероятно зелени — ярък контраст със синьото море. Тези очи го мамеха и привличаха неудържимо.

Отблизо мокрите, дълги и извити мигли бяха добили тъмнокафяв цвят и ѝ придаваха екзотичен вид. Имаше нещо в трепкането им, което му напомни за начина, по който го бе погледнала миг преди да я целуне. Тя му се усмихна, женствена усмивка, която спираше дъха с чувствеността си, макар Дейна да не го съзнаваше.

— Много обичам да плувам — каза тя. Никога досега не бе чувал гласа ѝ да звучи толкова щастливо. — В гимназията бях в отбора по плуване.

— Аз също — младият мъж се запита дали тя осъзнава колко общи неща имат. Изпръска я игриво с вода.

— Престани! — извика тя, но се засмя. Смехът ѝ се сля в идеална хармония с приспивния плиск на океана.

— Хайде да се гмурнем за миди — предложи Роб, макар че му се искаше да прави съвсем други неща с нея. Запита се дали тя осъзнава,

че мокрият ѝ консервативен бански костюм подчертава всяка извивка на тялото ѝ. От водата бе станал прозрачен и щръкналите зърна на гърдите ѝ се очертаваха съвсем ясно под тънката материя.

Усмивката ѝ помръкна.

— Не поглеждай, но синята тойота пак се появи. Карат много бавно покрай скалите.

— Вероятно ни наблюдават с бинокли. Трябва да изглеждаме сякаш се забавляваме — сграбчи я и я вдигна до бедрата си. От устните ѝ се изтръгна само едно смаяно възклицание. — Обвий краката си около кръста ми.

Тя го послуша и дългите ѝ стройни нозе се обвиха около кръста му, но се намръщи, сви вежди и стисна устни. Роб не обърна внимание на възмутената ѝ физиономия, а впи поглед в очите ѝ. Проблясък на страх засенчи зелените им глъбини. И го прониза сякаш с остър нож.

Защо, запита се младият мъж. Навярно заради миналото ѝ. Дейна изглежда не се бе възстановила напълно след онази съдбовна нощ. Дали онова копеле я бе изнасило? Според думите ѝ, Ванеса бе нападнала Ханк и я бе спасила. Но дали Дейна му бе казала истината?

Ако сестра ѝ бе закъсняла, това би обяснило страха в очите на Дейна. Разказът ѝ изпъкна в съзнанието му с болезнена яснота. Едно младо и беззащитно момиче. Един огромен мъж. И тъмната барака.

Сърцето му се изпълни с чувства, които нямаше време да анализира. Беше сбъркал от самото начало. Държа се агресивно, без капка състрадание, предизвиквайки я да го отблъсне. Старият Роб, когото вече почти не си спомняше, никога нямаше да постъпи по този начин.

О, беше се получило. Отчасти. Макар че не бе това, от което тя се нуждаеше. Успя да проникне зад бариерата ѝ и тя отвърна на целувката му, но нямаше да му се отдаде — поне по начина, по който той искаше, — освен ако не спечели доверието ѝ.

— Вярвай ми — прошепна младият мъж, макар че наоколо нямаше кой да ги чуе, освен чайките, реещи се над главите им.

— Само на куково лято — опита се да се пошегува тя, но гласът ѝ прозвуча блудкаво, като вкуса на изветряла бира.

Притисна я толкова близо, че гърдите ѝ се опряха в неговите. Роб се опита да не обръща внимание на пламъка, избухнал в слабините му.

— Кълна се, Дейна. Никога няма да те нараня.

— Колата отмина — отвърна тя, разпръсвайки магията. Свали краката си и се плъзна във водата. Преди той да успее да я спре, тя вече бързо се отдалечаваше.

Може би така е по-добре, каза си той и се загледа в ритмичното движение на ръцете ѝ. „О, по дяволите, кого се опитваш да заблудиш?“

Гмурна се под следващата вълна и заплува с уверени и плавни движения. Защо продължава да се опитва? Смяташе, че чувствата му са пресъхнали, след като Елън го напусна. Оттогава бе излизал с много жени, но без да се задълбочава. Как си бе позволил да се увлече толкова силно по Дейна Хамилтън?

Излезе на повърхността, за да поеме глътка въздух, а мислите продължаваха да се лутат в главата му. Кучи син. Нима миналото толкова го бе променило, че да го накара да намрази всички жени? Може би. Някога — по-точно преди десет години — той беше много по-мил и чувствителен човек.

Отново се гмурна под водата и заплува зад една пъстроцветна риба, която се стрелкаше между коралите, полюшващи се във водата, танцувайки сред вълните. Добре, нека бъде честен пред себе си. С всеки изминат ден самотата и отчуждението му се засилваха и той ставаше все по-саркастичен и по-агресивен в желанието си да накара някоя жена да го обикне.

Колкото и да бе глупаво, той бе обвинявал всички жени за това, което му се бе случило. Мислеше се за голям умник. Опиваше се от собственото си красноречие. Въобразяваше си, че е неотразим. За Бога, та той сам не се харесваше, как тогава очакваше Дейна да го хареса?

За пръв път от онази фатална нощ Роб осъзна, че бе изгубил нещо много повече от кариерата и брака си. А синът му, когото обичаше, му липсваше все повече и повече. Всъщност бе загубил самия себе си. И какво, по дяволите, смяташе да предприеме?

Дробовете му изгаряха от недостиг на кислород, но той продължи да плува след рибата. Тя се стрелна в голям коралов храст, където рибите се оплождаха и хвърляха хайвера си. Гледката на коралите винаги го бе забавлявала. Но не и днес.

Изплува над водата и отметна глава назад. Струйки вода обляха раменете му. Примигна набързо. Солената вода все още пареше очите му. Един вик разцепи топлия летен ден.

— Роб, помогни ми! — Дейна пляскаше диво във водата.

Да не би да се бе натъкнала на някой скат или на отровна медуза? Роб заплува бързо към нея. Тя се бе превила одве, стискайки крака си. По начина, по който се опитваше да си поеме дъх, Роб разбра, че е на границите на силите си.

— К-кракът ми... — заекна тя и посочи прасеца си.

Роб я повдигна високо и сграбчи крака ѝ. Обикновено гладкият мускул на прасеца бе станал на възли. Разтри го бързо и силно, което накара Дейна да изохка. Знаеше, че ще я заболи, но нямаше друг начин да отпусне мускула ѝ.

— Сега по-добре ли е? — попита, оставяйки я да се плъзне в прегръдките му.

— Д-да — цялата трепереща, тя се сгуши до гърдите му като малко дете, ръцете ѝ се бяха вкопчили във врата му, а очите ѝ бяха затворени.

— Всичко е наред — промърмори той в мократа ѝ коса, притискайки я по-плътнo към себе си. Обърна се настрани и с няколко уверени замаха доплува до плиткото и стъпи на дъното. Дейна не помръдна, отпуснала глава на рамото му. Роб я повдигна на ръце и бавно закрачи през вълните към брега.

Пусна я внимателно върху кърпите и се излегна до нея. Подпъхна ръка под гърба ѝ и я придърпа към себе си, за да се опита да спре треперенето ѝ. Колко дълго е бил под водата? Колко пъти тя го е викала?

Дейна отвори очи, лицето ѝ бе на сантиметри от неговото; ако приближеше още малко, устните им щяха да се допрат.

— Съжалявам. Изпаднах в паника. Не те видях наоколо и ме обзе най-странното...

— Най-странното какво?

— Най-странното предчувствие — младата жена завъртя очи, все едно се присмиваше на себе си. — Сигурно си чувал за нощните воини — онази древна хавайска легенда, според която, ако чуеш марша на древните воини, запътили се към морето, някой ще умре.

— Разбира се, че съм чувал тази легенда.

— Моята съседка госпожа Хърли постоянно повтаря, че чува марша на нощните воини — Дейна се намръщи. — Знам, че е глупаво, но когато кракът ми се схвана и не можах да те видя, си помислих, че

подводното течение ще ме погълне. Струваше ми се, че чувам тропота на древните воини.

„Проклет да съм“, помисли си Роб. Под професионалната си външност Дейна Хамилтън бе една суеверна жена, също като древните островитяни, които можеха да проследят дедите си до крал Камехамеха.

— Дейна, това, което си чула, вероятно е било бумтенето на кръвта в ушите ти.

— Знам — съгласи се младата жена със сериозно изражение на лицето. — Това е логичното обяснение. Но, кълна ти се, мислех, че ще умра.

Роб не знае какво да каже. Не вярваше в легенди и суеверия. Може би изнудвачът бе изплашил Дейна много повече, отколкото му се бе сторило в началото. Под маската на самоуверен професионализъм се криеше съвсем различна личност. Той се запита какво още криеше тази загадъчна жена.

Дейна се раздвижи в прегръдките му, отпусна глава на рамото му и затвори очи. Роб изчака за миг, сигурен, че ще се отдръпне, но тя не го направи. Младият мъж прокара ръка през мократа ѝ коса, опитвайки се да я успокои, така както навремето утешаваше сина си, когато бе малък и уплашен. Тя се сгуши още по-плътно в него и ръката ѝ се плъзна по гърдите му.

Тялото му се напрегна, готово да ѝ откликне. Топла вълна обля слабините му. Нямаше нищо съзнателно предизвикателно в движенията ѝ, осъзна той. Сякаш нещо се скъса в него, подобно на струна на цигулка, която е била прекалено натегната. Защо досега не бе разбрал истината? Това, което Дейна искаше, това, от което се нуждаеше, бе някой да я приласкае с нежност.

Той не вярваше много-много на онези психарски дрънканици, че трябва да влезеш в досег с детето, което се крие вътре в теб, но не бе обърнал достатъчно внимание на нейното минало. Тя навярно бе прекарала безброй часове в самота, без любовта и утехата на майка си. „Аз съм бил истински късметлия“ — осъзна Роб, при това не за пръв път. Всяка вечер неговата майка го бе целувала за лека нощ и му бе казвала, че го обича, макар че като тийнейджър той се срамуваше и отбягваше майчините ласки.

Баща му също бе сърдечен човек. Преди всеки футболен мач той прегръщаше сина си и му пожелаваше успех. Затова на Роб му бе толкова лесно да изразява чувствата си. Винаги бе прегръщал и целувал Зак, дори когато Елън му напомняше, че бащите не бива да гледат синовете си.

Но животът на Дейна е бил съвсем различен.

Тя намести удобно глава на гърдите му и се притисна още по-близо към него, а ръката ѝ се отпусна върху сърцето му. Имаше нужда някой да я утеши. И той беше този някой.

Със свободната си ръка Роб нагласи чадъра, за да им пази сянка. Остана да лежи притихнал, замислен за живота на Дейна. Внезапно по равномерното ѝ дишане разбра, че е заспала. Допреди няколко часа щеше да копнее да я докосне по-интимно. Сега искаше само да я държи в прегръдките си, да ѝ осигури спокойствие и закрила. За пръв път я чувстваше близка.

Мина почти час, преди Дейна да се събуди. Вдигна глава, очевидно изненадана да се озове притисната до гърдите му. Той я успокои с усмивка — или поне се опита.

— Какво ще кажеш да похапнем? — запита, за да запълни неловката тишина, и протегна ръка към хладилната чанта и кутията със сандвичи.

Когато се извърна, тя седеше, притиснала с ръце коленете към гърдите си. Дяволите да го вземат, ако провали случилото се помежду им! Никога досега двамата не се бяха чувствали толкова близки.

Подаде ѝ леденостудена кутия с диетична кола. Тя отвори капачката и студената струя опръска рамото му. Докато се хранеха усещаше, че тя внимателно го изучава. За какво си мислеше?

— Роб — думата увисна във въздуха като една от онези чайки, които кръжаха над главите им, спрели внезапно заради въздушното течение. По някакъв начин знаеше, че никак няма да му хареса това, което ще последва. Срещна погледа на сериозните ѝ зелени очи и успя да запази самообладание. — Кажи ми защо си напуснал полицията.

Роб се втренчи в бреговата ивица. Отбеляза разсеяно, че приливът бе приближил, повлиян от пълнолунието, което се очакваше тази вечер. Дали да каже на Дейна? Ако искаше да не изгуби близостта помежду им, сега бе моментът да бъде откровен докрай. Поколеба се, без да откъсва поглед от разбиващите се вълни и гирляндите от пяна, които се образуваха, след като водата отново се оттеглеше навътре. По дяволите, ако възнамеряваше да има връзка с Дейна, трябваше да ѝ каже.

— Двамата с Брус Кенае бяхме детективи към отдел „Убийства“ — започна младият мъж, обяснявайки откъде се познава с полицаия, когото преди малко бе посетил. — В рая не стават много убийства. Така че ние прекарвахме по-голяма част от времето си в преследване на наркодильри. През онази нощ носехме черни якета с ярък оранжев надпис на гърба: „Полицейско управление на Хонолулу“.

Дейна кимна.

— Доста често полицаите се застрелват един друг по погрешка, нали? Макар че сигурно ви е било доста горещо с тях.

— Горещо като в ада. Винаги след акция бях вир-вода — взря се в очите ѝ, питайки се дали наистина ще има сили да ѝ разкаже всичко. Това бе все едно да преживее отново най-дългата нощ в живота си. — Имахме сведения, че Чан, шефът на китайската банда, е скрил голяма пратка наркотици в клуб „Зеленият дракон“. Предполагаше се, че е в главната сграда. На двамата с Брус ни казаха да претърсим едното крило.

— Знаеш ли, за всичките години, през които живея тук, само веднъж съм била в Чайнатаун — каза тя, когато той замълча за миг.

— Това не е онази част от рая, която туристите посещават. Сградите са строени през миналия век, а малките тъмни и тесни улички са осеяни с магазинчета за женшен — дори и в този момент усещаше необикновения аромат на Чайнатаун, миризмата на изгнили боклуци, напечени от силните лъчи на тропическото слънце,

примесена с тази на опиума, която се стелеше от стаите на проститутките, обитаващи горните етажи на къщите. — Промъкнахме се през задните стълби на сградата, която трябваше да претърсим. Предполагаше се, че е празна, но чухме кикот. Приближихме до вратата на стаята и погледнахме през шпионката. Две момичета се хлъзгаха около един японец.

— Хлъзгаха се?

— Това е ориенталски начин на забавление. Голи жени се покриват със сапунена пяна. Мъжът се качва отгоре им и се плъзга по тях — обясни Роб и очите на Дейна леко се разшириха. — Казах на Брус да не ги закача. Нямаше смисъл да им разваляме удоволствието. Поехме на пръсти надолу по коридора, докато стигнахме до средата на сградата. Бяхме минали през цял лабиринт от коридори и едва не се загубихме. В тази част нямаше електричество и затова използвахме фенерчетата. Минахме покрай стая, пълна до тавана с кутии с женшен. Не знам какво ме накара да спра — дори и сега, толкова години покъсно, той не можеше да обясни онова предчувствие, което му бе коствало кариерата и семейството. Колко пъти бе съжалявал, че не бе продължил. — Проверихме кутиите. Бяха пълни с хероин. Изпратих Брус да доведе останалите полицаи.

— Не си ли използвал радиостанцията, за да ги извикаш?

Роб поклати глава и присви очи срещу слънцето.

— Този метод не работи срещу Чан. Той разполага с най-модерна апаратура за засичане на радиосигналите. Ако узнаеха какво сме открили, двамата с Брус щяхме да бъдем мъртви и цялата стока щеше да изчезне преди някой да успее да ни се притече на помощ.

— Не е ли нарушение на правилата? Да останеш сам?

— Нямахме друг избор. Докато Брус отиде да извика останалите от екипа, аз трябваше да пазя наркотика. Очевидно хероинът вече е бил разпределен на дози, готов за пласиране по улиците. Чух някакъв шум зад гърба си. Някой тичаше из стаята. Подгоних го и успях да го поваля, като се стоварих отгоре му.

Роб спря и пое дълбоко дъх. Искаше му се да не бе започвал този разказ. Дейна го гледаше очаквателно и той продължи:

— Предположих, че някой от лакеите на Чан е заспал, докато е бил на пост, но когато се претъркожих на пода, открих, че непознатият е жена.

— Чан е оставил жена да пази наркотиците?

— Не е била пазач — отвърна той. — Беше приятелката на Чан. Опитала се е да задигне от дрогата. Кой ще забележи, ако липсват един-два пакета?

Дейна го изчака да продължи. На лицето ѝ се бе изписала непресторена загриженост. Очевидно предполагаше какво ще последва.

— Оказа се, че името ѝ е Анджела Мортън. Блондинка, със сини очи и страхотна фигура. Арестувах я, прочетох ѝ правата, сложих ѝ белезници и я отведох в дъното на стаята зад кутиите. „Ей, ченге — извика тя, когато се отдалечих, — с кариерата ти е свършено, да си го начукаш!“ Изрече последното с най-сладката и невинна усмивка, която някога си виждала. Беше странно... наистина много странно.

— От описанието ти личи, че е била доста добра артистка.

— Права си — колко добре си спомняше превъплъщението на Анджела. — Брус се бе загубил и бе минало известно време, преди да се върне. Първоначално всички бяха страшно развълнувани, защото това бе най-голямата пратка наркотици, залавяна досега на Хаваите. После чухме Анджела да плаче. Когато приближихме до мястото, където я бях оставил, видяхме, че пликчетата ѝ са свалени. По някакъв начин бе успяла да се освободи от тях и да ги изрита в средата на стаята, макар че бе с белезници. Бялата ѝ рокля бе изцапана от търкалянето по пода — Роб погледна Дейна право в очите. — Беше изпаднала в истерия и твърдеше, че аз съм я изнасилил.

Настана тишина, нарушавана единствено от плисъка на вълните по пясъка.

— О, Роб, това е ужасно. Със сигурност не са ѝ повярвали.

— Брус не ѝ повярва. Двамата бяхме партньори, но голяма част от останалите полицаи почти не ме познаваха, а някои дори ме виждаха за пръв път. А Анджела беше дяволски добра актриса. Казах им, че тя се опитваше да открадне от стоката на Чан, но жената се закле, че е била в сградата, за да участва в един сеанс на „хлъзгане“. Всички повярваха на думите ѝ. Кой би се осмелил да открадне от Чан?

— Никой — тихо рече Дейна. — Той щеше да го ликвидира начаса.

— Тъкмо това ги накара да се съмняват дали наистина не съм изнасилил Анджела — Роб се взря в дълбините на зелените ѝ очи,

питайки се дали Дейна наистина му вярва, или някъде в съзнанието ѝ се спотайваше сянка на недоверие. Не можа да отгатне. На лицето ѝ бе застинало трудно определяемо изражение, каквото обикновено имаше в съда.

— Какво стана след това? — попита тя.

— Извикаха момчета от отдел „Вътрешни разследвания“. Случаят бе сериозен и изискваше щателно разследване. Преминах през задължителните проверки — взеха ми проба от спермата, косми от гениталиите, разпитвах ме до безкрайност. Последното бе най-лошото.

— Точно по този начин се чувстват жените, които са били изнасилени. Отношението към тях понякога е по-лошо, отколкото самото изнасилване — рече Дейна. — Сега знаеш какво е да си на тяхно място.

Тонът ѝ бе привидно равнодушен, но това би могло да се изтълкува двусмислено. Роб реши, че тя му е повярвала, но в същото време не бе по-различна от повечето жени, които познаваше. Изнасилването бе деликатна тема; след като веднъж си бил обвинен, винаги остава сянка на съмнение. Припомни си, че и тя е преживяла нещо подобно, когато сестра ѝ е била изнасилена.

Дейна не го познаваше, той не означаваше нищо за нея. Без съмнение бе чула всички слухове за него и си бе изградила собствена хипотеза за случилото се през онази нощ. Като повечето жени тя подозираше, че е бил виновен, но е успял да се измъкне от правосъдието. Защо изобщо, по дяволите, ѝ разказа всичко това?

Дейна се взираше изпитателно в лицето му. Видя напрегнатото му изражение и болката, стаена в очите му. И това е по нейна вина, помисли си тя, отвратена от себе си.

Осъзна, че се бе изолирала от света и не си позволяваше да се сближи с другите, нито пък да вникне в проблемите им. Никой досега не бе споделял с нея толкова интимни неща и сега не знаеше как да реагира. Дали да изрече някоя от общоприетите банални и вежливи фрази?

Неловката тишина помежду им се проточи твърде дълго. Дейна се опитваше да намери най-подходящите думи. Трябваше да каже

нещо, но какво? О, Господи, никога не е била особено добра в подобни ситуации!

— Роб, вярвам ти — гласът ѝ едва се чуваше, заглушаван от плисъка на вълните.

Той се претърколи по корем, отпусна глава върху кърпата и затвори очи, сякаш искаше да се изолира от целия свят. Очевидно не бе успяла да го убеди. Беше ѝ разказал за най-болезненото и мъчително преживяване в живота си, а тя не му оказа никакво съчувствие. Какво, за Бога, не бе наред с нея?

Веднъж един приятел я бе нарекъл студена жена, неспособна да изразява чувствата си. Навремето го бе отрекла с възмущение, заявявайки, че напротив, дори е прекалено избухлива. Но сега се запита дали онзи тип не е бил прав. За пръв път изпитваше разтърсващо чувство — не мимолетен изблик на вина, който после се стопяваше като дим, разсеян във въздуха, а искрено прозрение какво означава да обичаш и да бъдеш обичан.

Трудно ѝ бе да каже на някого, че го обича, дори на Ванеса. Но сестра ѝ знаеше какви са чувствата ѝ, нали? А може би не. Може би трябваше по-често да казва на близките си, че ги обича. Отпускаше се единствено с Джейсън и никога не ѝ бе трудно да му повтаря, че го обича. Навярно ѝ бе по-лесно, защото той бе още дете.

Погледна надолу към Роб и забеляза, че косата му бе почти изсъхнала и леко се къдреше на слепоочията. Преди малко той я бе изнесъл на ръце от водата. Все още чуваше бесните удари на сърцето си и си спомняше ужаса, когато се опитваше да си поеме дъх.

Маршът на нощните воини.

Можеше да се закълне, че го бе чула. Макар да не вярваше в местните суеверия, наистина го бе приела като предчувствие, че ще умре. Роб я бе успокоил и я бе убедил, че всичко е наред, че животът ѝ не е в опасност.

Тогава защо тя не можеше да му помогне? Той наистина бе поел известен риск, разказвайки ѝ толкова съкровена история. Беше се опитал да се сближи с нея, а тя го бе отхвърлила с баналната си забележка. Трябваше да направи нещо, преди да е станало твърде късно.

Докосна го и плъзна ръка по мускулестия му гръб.

— Роб, погледни ме... моля те.

Той се извъртя настрани с лице към нея. Очите му потърсиха нейните, опитвайки се да проникнат в душата ѝ. Видя безкрайната болка в сребристосините му ириси. И още нещо. Нещо, което интуитивно разпозна, защото самата тя го бе изпитвала твърде често. Самота.

— Никога — дори за миг — не се усъмних в това, което ми разказа. Знам, че си невинен — от гърдите ѝ се изтръгна дълга въздишка.

За един безкраен момент той сякаш бе забравил присъствието ѝ. Накрая заговори:

— Сигурно си чула слуховете. Не ми казвай, че не си имала съмнения.

— Чух какви ли не смахнати истории, но единственото, което знаех със сигурност, бе, че е имало вътрешно разследване. Тъй като разследването е било секретно, не знаех подробности, но неочакваното ти напускане на полицията не говореше в твоя полза — опита се да смекчи думите си с извинителна усмивка, но погледът му не трепна. — Преди да те наема попитах Гарт Брадфорд. Той ме увери, че всичко е само слух.

— Добрият стар Гарт. Имам поне един приятел. Да кажем двама. Брус Кенае остана до мен през цялото време.

— Нека бъдат трима — Дейна се усмихна или поне се опита. Изпита непреодолимо желание да го докосне. Погледна към ръката си. Беше на сантиметри от гърба му, но не можеше да я помръдне.

На лицето му се появи странно изражение.

— Не искам да съм само твой приятел. По дяволите, достатъчно си умна, за да се досетиш и сама.

Наистина не знаеше какво да каже. Една тайна част от нея, онази, която рядко изплуваше на повърхността, искаше да вземе надмощие. Но въпреки това правилните думи ѝ се изплъзваха. Как можеше да му каже, че е привлечена и в същото време се страхува от него? Досега не бе имала време да анализира какво в този мъж я плашеше? Той просто не бе от типа мъже, с които обикновено се срещаше.

— Тревожиш се за кариерата си.

— Не, не е така — отвърна искрено младата жена, изумена от горчивината в гласа му. — Просто не смятам, че ще се получи. Двамата

сме твърде различни.

— Защо да не опитаме и да видим какво ще се случи?

Роб се приближи към нея, мускулестото му бедро докосна нейното. По гърдите му блестяха капчици вода и тя с усилие извърна погледа си от изпъкналата му мъжественост. Привличаше я физически, но силното му излъчване и мъжката му агресивност я караха да бъде предпазлива.

— Ако заловя изнудвача, знаеш ли какво ще поискам в отплата?

Пулсът ѝ се ускори. Нещо се случваше помежду им и това я плашеше, защото не можеше да го предвиди, нито да го контролира. Най-безопасно бе да смени темата на разговора.

— Няма ли да довършиш разказа си? Какво се случи след това? Пробата на спермата ти не доказа ли, че си невинен.

Въпросът постигна желанния ефект. Дейна никога не бе виждала някой толкова бързо да става сериозен.

— Не. Пробата от спермата, която дадох, не ме оневини. Очевидно Анджеела бе правила секс с няколко мъже през последните двадесет и четири часа.

— Това е ужасно — прошепна Дейна. — Тестът би трябвало да докаже твоята невинност, но след като е имала няколко полови сношения...

— Беше моята дума срещу твърденията на Анджеела — гласът му натежа от горчивина. — Това бе горещата новина на седмицата. Нямаше никакви обири, нито признаци за появата на НЛО, нито пък някой политик бе заловен с поредната тъпа блондинка. Медиите раздухаха историята както си знаеха. Шефовете се изплашиха, не искаха да се стига до съдебен процес. Трябваше сам да си помогна. Обадох се в главната квартира на ФБР в Куонтико и разговарях с офицера, отговарящ за обучението на специалистите по криминални профили. Бях негов студент и той с радост се зае да ми помогне. Предположихме, че Анджеела Мортън има криминално досие.

— Добра идея — отбеляза Дейна, представяйки си колко отчаян е бил Роб.

— Бяхме улучили в десетката. Тя бе използвала същите номера в Лос Анджелис и в Сиатъл — обвинила е офицери от полицията в изнасилване, когато са я арестували за проституция. От полицейското управление в Лос Анджелис се съгласили на споразумение, когато тя подаде съдебен иск. Последното още повече изнерви началството.

„И са решили да те пожертват“ — мислено добави Дейна.

— А какво стана с парите? Анджеела със сигурност се е нуждаела от пари, иначе не би се осмелила да се опита да задигне дрога от склада на Чан.

Роб сви рамене. Бронзовата му кожа проблесна на следобедното слънце.

— Кой знае? Тя отричаше да се е докосвала до хероина.

— И какво стана с нея?

— А ти какво мислиш?

По онова време Дейна все още следваше в Юридическия факултет на Станфорд и не бе запозната със случая, но можеше да се досети.

— От прокуратурата са оттеглили обвиненията.

— Точно така — гласът му потрепери от гняв. — Анджела се качи на следващия самолет за континента — успя да изпревари преследвачите на Чан — и изчезна.

— Но ти беше оправдан, нали?

— Да, от „Вътрешни разследвания“ прекратиха случая — по тона му тя разбра, че нещо друго не е било наред. Но какво? — Върнаха ми значката, но нещата вече не бяха същите. Цялата история се отрази зле на съпругата ми Елън, както и на сина ми Зак.

Искаше й се да го попита за тях, но не събра смелост.

— Така и не се стигна до процес. Вътрешните разследвания са поверителни. След като на Анджела не бяха предявени никакви обвинения, всичко изглеждаше много подозрително — поне що се отнасяше до мен.

— Ами пресата? Не публикуваха ли разкрития за миналото на Анджела?

— Да — изрече го като проклетие. — Те публикуваха историята й на тридесет и седма страница. Надявах се, че статията ще изчисти името ми. Господи, колко съм грешил.

— Ами съпругата ти? — не можа да се сдържи Дейна.

— Имахме проблеми — призна Роб. — Елън бе приела предложението за гостуващ лектор в Калифорнийския технически университет в Лос Анджелис. Предполагаше се, че работата е временна — начин да предпази сина ни от нежеланата публичност, но след като от отдел „Вътрешни разследвания“ прекратиха случая, тя не се завърна у дома — тонът му бе равнодушен, но Дейна долови болката и гнева, които се опитваше да прикрие. — След това подаде молба за развод. Заяви, че кариерата й ще пострада, ако се върне при мен.

Как е могла да постъпи така, запита се Дейна. Жените често поставят на първо място кариерата си, но в случая имаше и дете. След

това си припомни как Роб я бе обвинил, че не иска да излезе с него заради кариерата си. Очевидно все още не бе преживял предателството на съпругата си.

Отново настъпи неловка тишина.

— А какво стана със Зак? — осмели да запита тя накрая.

Роб се намръщи, вперил поглед в шарките на хавлията.

— Поисках родителските права. Дори се опитах да убедя съдията да задържи Елън в Хаваите. Тук тя имаше хубава работа. Можехме да си поделим попечителството. Но съдията отсъди в нейна полза. Даде пълни родителски права на Елън и ѝ разреши да се премести в Калифорния.

Дейна отново не знаеше какво да каже. Разбираше решението на съдията. В повечето случаи родителските права се присъждаха на майката, но тя усещаше, че Роб истински обича сина си, а и за Зак щеше да бъде по-добре да живее с него.

— Виждаш ли се често с момчето? — попита тя.

— Не. Вече почти не го познавам. Щях да се преместя там, за да бъда близо до него, но Елън все обещавахе, че ще се върне тук. Вече имах нов успешен бизнес, когато осъзнах, че тя никога не е имала намерение да се връща.

— Не го ли посещаваш?

— Да, посещавам го, но дори тогава Елън прави всичко възможно, за да ни държи разделени — сега гневът в гласа му бе едва забележим.

Дейна не искаше да го разпитва повече за личния му живот, разбираше, че това е рана, която никога няма да зарасне, пък и не можеше да направи нищо, за да му помогне. Отново съжали, че не е от онези състрадателни жени, които винаги знаят как да утешат един мъж в подобни моменти.

— След като приключи вътрешното разследване, изпаднах в тежка депресия — призна Роб. — Непрекъснато се питах защо, по дяволите, си скъсвах задника от работа, когато всички наоколо се държаха с мен като с прокажен.

— Искаш да кажеш, че другите офицери от полицията са повярвали на Анджеला?

— Да, поне някои от тях. Това бе класически пример за изпадане в немилост. В един момент бях златното момче на управлението, а в

следващия — презрян негодяй — сви рамене, сякаш искаше да покаже, че не го е грижа, но Дейна бе сигурна, че случилото се все още го измъчва.

Сърцето ѝ се сви и тя се засрами от себе си. Невинен до доказване на противното. Тя бе съдия, човек, който винаги трябваше, да се придържа към това правило. Но не го бе направила. Беше позволила на слуховете и инсинуациите да подхранват собствените ѝ страхове. Бе повярвала, че в тези слухове има истина.

Що за човек бе тя? През цялата седмица Роб Тагет я бе карал да се вглежда в себе си и колкото повече го правеше, толкова по-малко харесваше това, което виждаше. Нима бе толкова безчувствена и студена — човек, който съди за другите въз основа на клюки, а не на факти?

— Не е нужно да ме съжаляваш — гласът на Роб прекъсна мислите ѝ. — Справих се. Използвах опита си от полицията, за да основа охранителна фирма, която се оказа дойна крава. Купих си къща край брега, което никога не бих могъл да си позволя от полицейската заплата.

Гласът му се снижи.

— Единствената загуба бе синът ми. Да бъдеш баща, е нещо повече от биологична връзка. Това изисква да имаш специални отношения с детето си. Колкото повече време минава, толкова повече Зак ми липсва.

Тя изучаваше внимателно Роб, докато той ѝ разказваше за раздялата със сина си. Очевидно обичаше момчето и това докосна най-тънките струни в сърцето ѝ. Накара я да преоцени мнението си за него. Всеки път, когато споменеше името на сина си, гласът му потреперваше от силните чувства, а на нея ѝ се искаше да протегне ръце и да го прегърне.

— Не че искам да се отклоня от вълнуващия разказ за моя живот, но нашите приятели в синята тойота се върнаха.

Дейна с усилие сподави с желанието си да хвърли поглед към върха на скалата. Премести се по-близо до Роб, чувстваше се малко неловко, но искаше да го утеши.

— Искам да знаеш, че ти вярвам. Съжалявам за това, което се е случило. Не разбирам как съпругата ти е могла да те изостави. Да обичаш някого, означава да му вярваш докрай.

— Елън смяташе, че скандалът ще се отрази зле и ще погуби шансовете ѝ за успешна кариера. По-лесно бе да отлети за Лос Анджелис, отколкото да остане с мен.

— Аз никога не бих те изоставила, независимо от последствията — Дейна се дръпна рязко, смаяна и разтърсена. Нима нейните устни произнесоха тези думи? Как можа да каже нещо толкова лично?

Роб внезапно се усмихна. Искрена усмивка на одобрение и тя разбра, че за пръв път бе намерила правилните думи. На устните ѝ затрептя неуверена усмивка. Погледите им се срещнаха и двамата се взираха един в друг, а тя продължаваше да се усмихва.

— Ти ме харесваш, Дейна, признай си! — нямаше намерение да признава нищо, ала не можеше да откъсне очи от него. Той се приближи и сведе глава над устните ѝ. — Признай си — повтори с нисък и дрезгав глас.

— Добре — промълви младата жена, изумена от задъхания си глас. — Сега, след като те опознах, те харесвам много повече, много повече, отколкото някога съм си представяла.

Роб се засмя с плътен мъжествен смях, извиращ от вибриращата дълбочина на гърдата му. Топлото сияние внезапно избухна в ярък пламък. Устните му, толкова близо до нейните, изглеждаха дяволски изкусителни. Нямаше намерение да разтваря подканващо своите, ала го стори.

Той не направи опит да я целуне. Вместо това обгърна лицето ѝ с голямата си длан и палецът му нежно погали долната ѝ устна. Вълна на отмала заля тялото ѝ, също като приспивния звук на морските вълни, блискащи се кротко в златистия пясък на брега.

Трябваше да се отдръпне, но не го направи. Трябваше да му напомни за синята кола на скалата, но не каза нищо. Трябваше да направи нещо — каквото и да е, за да разпръсне магията, ала не го стори.

Чадърът ги закриваше, успокои се тя. Мъжете в колата не можеха да видят нищо друго, освен краката им. Все пак се намираха на обществен плаж. Всъщност Роб не правеше нищо, но жестът му — нежната ласка на загрубялата кожа на палеца му по устните ѝ — изглеждаше невероятно интимен.

Ръката му се плъзна по бузата ѝ и се зарови в косата ѝ. Пръстите му се промъкнаха през мокрите кичури и погалиха главата ѝ. Беше

просто масаж, каза си младата жена, ала изглеждаше нещо много повече.

Това навярно бе част от любовна увертюра. Той я съблазняваше, открито и просто с бавните, хипнотични движения на пръстите си. Тихият звук, който се изтръгна от разтворените ѝ устни, не бе въздишка, нали?

— Аз съм мъжът, бебче — прошепна той. — Аз съм мъжът за теб, не го забравяй.

Трябваше да възрази, ала не можеше. Нужна бе цялата ѝ воля, за да не го помоли да престане да я измъчва с умелите си пръсти и да я целуне. Истински да я целуне.

Той изглежда усети битката, която се водеше в нея. Обхвана косата ѝ в юмрук и нежно дръпна главата ѝ назад, докато я поваляше върху хавлията. Устните му погалиха крайчеца на ухото ѝ. Когато заговори, горещият му дъх я милваше с всяка дума.

— Аз съм мъжът. Единственият мъж.

Можеше да накара всяка жена — дори и най-голямата светица — да направи всичко, помисли си Дейна, докато в корема ѝ се разпростираше приятна топлина. Тя чакаше, задъхвайки се от възлнение, нетърпелива да види какво ще последва.

Той целуна ухото ѝ, а топлият му език погали чувствителната ѝ кожа с толкова нежни движения, сякаш бе крило на пеперуда. И много по-възбуждащ и от най-еротичния филм. Отблъсни го, заповядваше разумът ѝ, ала тялото ѝ не можеше да устои на изкушението.

Притегли я със свободната си ръка към себе си, докато тялото ѝ се притисна към неговото. Наведе глава и целуна извивката на шията ѝ, като държеше главата ѝ назад.

Устните му оставиха влажна следа надолу по врата ѝ и по чувствителното място в основата на шията. Този път от гърдите ѝ се изтръгна истинска въздишка. О, Господи, защо не можеше да му каже да спре?

Не каза нищо дори когато разтвори краката ѝ, нежно промушвайки коляно между бедрата ѝ. Как би могла? Устните му я хипнотизираха, а усещането за силното му бедро върху голата ѝ кожа бе толкова възбуждащо, че нямаше сили да говори. Ако го направеше, щеше да го умолява да я обладва веднага, там на пясъка.

Устните му внезапно се спуснаха към гърдите ѝ, а дланта му обхвана едната. Затвореният ѝ бански костюм, разбира се, ги покриваше изцяло, ала това нямаше значение. Мекото зърно се втвърди и оживя под ръката му. Заляха я болезнено сладки вълни на възбуда, а плисъкът на вълните запулсира в ушите ѝ като еротичен тътен.

Изви се нагоре, когато той пое набъбналото ѝ зърно в устата си, дразнейки го безмилостно през тънката материя на банския костюм. Ръцете ѝ сами се заровиха в косите му, придръпвайки главата му и молейки за още.

Нямаше представа колко дълго останаха да лежат на пясъка, полускрити зад чадъра. В далечината вълните се разбиваха в брега под съпровода на пронизителните писъци на чайките. Роб вдигна глава и впи поглед в нея. Очите му бяха засенчени от гъстите черни мигли.

— Аз съм мъжът — повтори отново с натежал от желание глас.

Целуна я, езикът му затанцува с нейния диво страстно танго, което я караше да се извива под него, за да облекчи сладката болка в гърдите си. Целуваше я със страст, която бе усетила и в предишните му целувки, но в същото време бе примесена с нежност, каквото досега не бе показвал към нея.

Писъкът на чайките се извиси в кресчендо. Роб отдръпна устни от нейните. Не, този писък не бе на чайките. Откъм брега се носеше детски смях, последван от подвикванията на майките, които влачеха по пясъка играчките и хладилните чанти.

— Ето че се сдобихме със съседи — засмя се Роб. Той нагласи чадъра така, че да ги скрие напълно.

Извърна се към нея, погледът му се плъзна надолу по тялото ѝ и се спря на гърдите. Зърната им бяха щръкнали под влажния бански, а развълнуваната ѝ гръд бързо се издигаше и спускаше. Погледът му бавно продължи нагоре и се прикова върху устните ѝ.

Тялото му покри нейното като течна лава, а силното му коляно се търкаше в чувствителната кожа от вътрешната страна на бедрата ѝ. Той се придвижи бавно нагоре, докато забулените му от страст очи се надвесиха точно над нейните.

— Виждаш ли? Какво ти казвах? Аз съм мъжът за теб.

Устните му се впиха в нейните преди тя да успее да отговори, езикът му нахлу във влажната мекота на устата ѝ, докато коляното му я галеше с шокираща интимност.

Когато най-после вдигна глава, в очите му се четеше нещо повече от триумф.

— Съжалявам, че не можем да довършим започнатото. Не бива да даваме лош пример на децата, нали?

Дейна оправи косата си, леко смутена от това, което се бе случило. Е, все пак наоколо имаше и други хора, а шпионите на Големия татко бяха горе скалата. Без съмнение доста се бяха забавлявали, макар че не можеха да видят кой знае колко.

— Да се махаме оттук — младата жена се изправи, избягвайки да гледа Роб. Какво се бе опитал да й докаже?

Бе споделил с нея най-съкровените си преживявания, сякаш тя наистина означаваше нещо за него, но сега, докато мълчаливо събираше нещата им, изглеждаше напълно безразличен.

Какво всъщност искаше от нея? Сигурно имаше някаква причина за откровеността му. Мъжете не разкриват душите си, без да имат нещо наум, нали? Разбира се, че не. Всяка жена би била глупачка, ако се довери прекалено много на някой мъж, особено на такъв, който е свикнал умело да манипулира жените.

По-добре да се съсредоточи върху изнудвача, напомни си тя, докато следваше Роб по тясната и извита пътека, извеждаща нагоре към скалите. Внезапно чу бумтенето в ушите си. Беше от топлината, нали? Господи, нима ставаше суеверна? Ако не бе здравомислещ съдия, можеше да се закълне, че чува марша на нощните воини.

Гарт Брадфорд влезе с инвалидната количка в кабинета си и спря за миг до вратата, наслаждавайки се на хладната струя въздух от климатичната инсталация. Разхлаби вратовръзката си, свали сакото и разкопча горните три копчета на някога безупречно колосаната и изгладена риза.

— Предполагам, че съм си сбъркал професията — пошегува се той, като видя, че секретарката му го наблюдава. Уила бе с него от години и го познаваше достатъчно добре, за да се втурне да му помага. — Единственото място на островите, където мъжете обличат костюми, е в съда... или в ковчега.

Уила любезно се засмя, както винаги, когато той се връщаше от съда, сгорещен и раздразнен. Днес Гарт успешно бе оспорил едно предложение за прекратяване на дело и би трябвало да е щастлив, ала не беше. Какво не бе наред с него? Започваше да подозира, че победата не му е достатъчна. А би трябвало да бъде. Какво друго го измъчваше?

Ободрен от хладния въздух, той прекоси с количката просторния си кабинет и се прехвърли в изработеното по поръчка кресло. Погледна през високия прозорец към плажа Уайкики и огрените от слънцето неспирно плискащи се вълни. Жълти катамарани и оранжеви канута се носеха по водата, състезавайки се за високите вълни със загорелите от слънцето сърфисти и туристи на водни колела. Уиндсърфовете се промушваха покрай тях като ято пъстроцветни пеперуди.

Щастлива гледка, помисли си той, като нарочно отбягваше с поглед другия изглед, който му предлагаше престижният му ъглов кабинет. Ако извърнеше глава към другия прозорец, щеше да види Пърл Харбър и в далечината останките на американския крайцер „Аризона“ — гледка, която щеше да го потисне още повече. Това бе паметник на мъжете, останали завинаги в страниците на историята с трагичната си гибел още в първия час на войната.

Уила влезе, стиснала в едната си ръка обезкуражаващо дебела купчина клетвени декларации, а в другата — пачка със съобщения.

— Познаваш ли Ванеса Колтрейн? Да не би да е от семейство Колтрейн? Вероятно не е — както обикновено Уила бърбеше, отговаряйки си сама на въпросите. — Една толкова богата жена едва ли би използвала уличен автомат.

Дали Ванеса се обаждаше, за да му каже, че Дейна е в беда, запита се Гарт. Като се има предвид какво плащаше на Роб за това разследване, би трябвало да получи нещо повече от един кратък, набързо нахвърлян отчет. Не бе сигурен колко дълго остана загледан в тюркоазната вода, която го мамеше да се потопи в хладните ѝ глъбини, макар че от години вече не можеше да ходи на плаж. Уила трябваше да позвъни два пъти по интеркома, за да привлече вниманието му.

— Пак е онази Колтрейн — събщи секретарката му, когато той най-после вдигна слушалката.

— Гарт Брадфорд слуша — гласът му внезапно прозвуча необичайно официално.

— Благодаря, че се съгласихте да говорите с мен — гласът бе нисък и чувствен, какъвто си го спомняше от снощния разговор.

— Всичко наред ли е с Дейна? Как прие новините?

— Казах на Роб, и той ще ѝ предаде. Предполагам, че е добре. Тази сутрин отидоха на плаж.

Тогава защо ми се обажда, запита се Гарт и отново си представи Дейна, но с дълга тъмна коса, стелеща се на вълни по раменете. И с дълъг, секси маникюр. Не разбираше откъде му хрумна представата за дългите нокти, но във въображението си виждаше меките ръце на Ванеса с дълги, изящно оформени нокти, покрити с бледорозов лак.

— Обаждам се от телефонна кабина в Макавао. Момент, да сложа още няколко монети, за да не ни прекъснат.

Гарт изчака, а любопитството му се изостри, докато си представяше малкия град. Като дете обичаше да ходи там на традиционното ежегодното родео. Макавао бе построен в началото на миналия век. Приличаше на град от Дивия запад с ковачница, дрогерия и стълбове за връзване на конете на *rapiolos*. Каубоите от съседните ранча често идваха в градчето. Отдавна не бе ходил там, защото инвалидната количка не можеше да се движи по неравните тротоари.

В Макавао имаше много бутици, един от друг по-изискани, където продаваха произведенията си художниците, предпочитащи да живеят във вътрешността на острова. Гарт се опита да си представи Ванеса, застанала пред моден бутик, разположен в някогашна конюшня, как пуска четвъртдоларови монети в дървената кутия на уличния телефон, който изглеждаше точно така, както по времето на Уайът Ърп^[1].

Уила бе права: жена, богата като Ванеса Колтрейн, не би трябвало да използва уличен телефон. Очевидно Ванеса не искаше някой да чуе разговора ѝ или може би се притесняваше някой да не види номера му в месечните разпечатки, изпращани от пощата.

— Снощи говорих с Роб за вас — заяви след минута Ванеса. — Той ме увери, че вие сте най-добрият адвокат на островите.

— Наистина ли? — Гарт не знаеше какво друго да каже. Complimentите винаги го притесняваха, особено ако бяха изречени от красива жена.

— Бих искала да поемете моя случай.

Той се поколеба, питайки се дали двете с Дейна имаха един и същ проблем, Защо Роб не му бе казал нищо повече?

— Разкажете ми за вашия случай.

— Аз съм омъжена за Ерик Колтрейн. Предполагам, че познавате семейство Колтрейн — додаде с горчивина в гласа.

Кой не познаваше семейство Колтрейн? Те бяха известни с парите и с арогантността си. Гарт бе срещал Торнтън Колтрейн на няколко политически събрания. Наричаше себе си Големия татко и се държеше като надут досадник.

— Искам да се разведа с Ерик. Можете ли да ми помогнете? Знаем, че не се занимавате с разводи, но този... този... — гласът ѝ пресекна — няма да бъде лесен. Големия татко ще наеме възможно най-добрия адвокат, който може да се купи с пари. Той е решен да ми отнеме моя син.

Гарт се поколеба; развълнуваният тон, с който тя произнесе думите *моя син*, докоснаха най-деликатните струни в сърцето му. Представи си я в горещата телефонна кабина с плувнали в сълзи очи и слънчев лъч, танцуващ в сенките на тъмната ѝ коса. Разумът му диктуваше да откаже, ала не можеше.

— Ще поема вашия случай — рече той, като внимаваше тонът му да звучи строго професионално. „Никога не се забърквай емоционално с клиент“ — това бе основно правило на всеки адвокат. — Вече напуснахте ли съпруга си?

— Не. Ако някой от семейство Колтрейн знае, че се каня да си замина, никога няма да ми позволят да взема Джейсън. След два дни Големия татко има рожден ден и организира голямо празненство в ранчото, на което ще присъстват повече от стотина гости. Тогава ще тръгна заедно с Дейна. В суматохата никой няма да забележи отсъствието ни. Двамата с Джейсън ще отседнем при Дейна.

— Не мисля, че това е добра идея. Домът на сестра ви е първото място, където ще ви потърсят.

— Прав сте — с треперещ глас промълви жената. — Нямам къде другаде да отида.

— Нека помисля малко. Ще потърся подходяща квартира за вас и сина ви — каза Гарт, макар че нямаше никаква представа къде би могъл да ги настани.

Миризмата на тлеещи бананови листа, които с месеци съхнеха на силното тропическо слънце, изпълни топлия вечерен въздух, който за пръв път от дни бе застинал в тежка задуха — лишен от разхлаждащия океански бриз. В планинската част на острова обикновено бе по-хладно, отколкото по крайбрежието, но не и сега. Тази вечер бе горещо, а в нажежения въздух витаеше някакво безпокойство и напрежение.

Или може би всичко бе плод на въображението ѝ.

Дейна стоеше настрани от оживените гости, а погледът ѝ се рееше над заградената ливада до конюшната. Беше изкопана дълбока яма, покрита с изсушени бананови листа. Според хавайската традиция прасето за *kalua* се пече бавно на слаб огън, докато каубоите наглеждат големия шиш, на който се върти охраненото биче. Нужни бяха още два дни, за да се подготви всичко за празненството, както и за да пристигнат останалите гости.

Дейна никога досега не бе виждала толкова много хора в ранчото. Площадката за хеликоптери бе пълна, а машините приличаха на пчели, кръжащи около кошер. Мнозина от богатите хавайци

притежаваха собствени хеликоптери. Това бе най-бързият и лесен начин за пътуване между островите, дори и до такива отдалечени местности като ранчото „Кау“. Големия татко притежаваше лъскав хеликоптер „Бел Рейнджър“, който бе изключително бърз, но Дейна не се интересуваеше особено от това.

Нито пък се впечатляваше от богатите приятели на Колтрейн, които тази вечер се бяха събрали навън пред големия обор за празненство в стил уестърн. Облечени в най-хубавите си неделни дрехи, с излъскани до блясък каубойски ботуши и с шапки, украсени с гирлянди от свежи цветя според полинезийския обичай, *paniolos* бяха насядали върху бали сено и свиреха традиционни хавайски песни на лъскавите си китари и укулелета.

Дейна се запъти към конюшните, където Големия татко държеше арабските си коне. Приглушеното мучене на говедата се чуваше ясно в нощната тишина. Скрито от високи дървета, най-близкото пасище бе доста отдалечено от къщата и оборите. Ако посетителят не слезеше до оградените ливади, щеше да остане с впечатлението, че ранчото „Кау“ е по-скоро място за почивка, отколкото действаща ферма.

— Хей, бебче. Накъде си се запътила?

Младата жена се извърна и с усилие се усмихна на Роб. Последния път, когато го видя, той разговаряше оживено със сестра й. Струваше й се, че случилото се на плажа е било само плод на нейното въображение. Може би така бе по-добре. Тя със сигурност не знаеше какво да каже.

Двамата се отправиха към конюшните, където миризмата на коне и прясно окосено сено бе по-силна от мириса на дим. Както всичко останало в ранчото, и в конюшните всичко бе като за пред гости. Всяка вещ си бе на мястото, мундщущите на юздите бяха лъснати до блясък, а кожените седла — идеално почистени. Дори конете бяха изчесани като за парад.

— Да видим какво има отзад — каза Роб и тя разбра, че иска да поговори с нея на спокойствие.

— Мислиш ли, че и в конюшните има микрофони? — попита младата жена, когато излязоха навън.

Роб се облегна на оградата около кръглата площадка за трениране на конете.

— В това ранчо човек никога не може да бъде сигурен — ухили й се с момчешката си усмивка, срещу която тя си въобразяваше, че вече е имунизирана, но се оказа, че е сгрешила. — Проучих това-онова и измислих план.

Тя скръсти ръце и се втренчи в новите си каубойски ботуши. Той щеше да го направи; наистина щеше да се вмъкне в апартамента на Големия татко.

— След вечеря ще има танци в стил уестърн — заяви Роб с усмивка. — За голямо неудоволствие на онези от континента, които си въобразяват, че хавайците могат да танцуват само хула.

— Големия татко не е от най-изобретателните. Всяка година той организира уестърн парти в стил „Хавай“, за да могат гостите му да усетят атмосферата на планинската част на островите. Утре вечер ще има представление с хула, в което ще участват гълтачи на огън от островите Фиджи. На следващата вечер ще гостува известен състав от континента.

— Тази вечер по време на танците ще сервират *okolehao*. След първата чаша всички ще са замаяни.

— Прав си — домашно приготвеното питие беше СНП, същата напитка, която поднасяха в бара на Уили. Роб издържаше на тази огнена смес, но Дейна нямаше да се докосне до нея.

Роб се втренчи замислено в празната арена. Беше облечен с черно поло и маратонки „Найк“, защото тя бе забравила да му каже, че тази вечер ще има уестърн парти. Той и без това се отличаваше от тълпата, а тази вечер още повече изпъкваше, понеже всички останали джентълмени бяха облечени като каубои от Дивия запад и костюмите им струваха много повече, отколкото един *paniolo* можеше да спечели за цял живот работа в ранчото.

— Забеляза ли охраната? — попита Роб.

Дейна поклати глава. Беше твърде заета с мислите си за Роб и затова не бе обърнала особено внимание на гостите.

— Погледни към онези момчета, които се мотаят наоколо с чаши в ръце, но без да докосват устни до тях. Никого не изпускат от поглед.

— Ще попитам Ванеса кои са. Може би тя знае.

— Аз я попитах дали познава двамина от момчетата, но тя отрече. Нямаше представа, че тези мъжаги са от охраната.

Днес Дейна почти не бе разговаряла със сестра си. Ванеса се бе върнала от Макавао, отрупана с пакети от пазаруването. Бе ѝ махнала с ръка, но не бе спряла да си поговорят. Тази вечер се появи късно на празненството и отиде направо при Роб.

Не бъди ревнива, мислено се смъмри Дейна. След като този следобед изслуша изповедта му, чувствата ѝ към Роб се бяха променили. Тя... е, не бе сигурна какво точно изпитва, но нямаше намерение да се състезава със сестра си. Един мъж никога нямаше да застане между тях. Двете бяха преживели твърде много заедно. А сега отново ги грозеше опасност. Не бе време да проявява ревност.

— Ето какъв е планът ми — рече Роб. — Когато танците започнат, ще се присъединим към тях, но няма да откъсваме поглед един от друг като влюбени до уши тийнейджъри, които нямат търпение да се усамотят. Никой няма да се изненада, когато си тръгнем заедно. Ще решат, че отиваме да се повъргаляме в най-близката купа сено.

Някакъв шум отвлече вниманието им; беше един *rapido*, който излизаше от къщата на каубоите. Роб изчака мъжа да отmine, преди отново да заговори.

— Ще се промъкна в апартамента на Големия татко, за да го огледам. Ти ще остане да пазиш и да наблюдаваш кога той ще напусне празненството. Обзалагам се, че ще остане до края. Не е ли това задължението на всеки безупречен домакин?

— Предполагам — промърмори младата жена. Всъщност изобщо не можеше да си се представи в тази роля. — Ще ми дадеш твоето уоки-токи, за да мога да те предупредя, когато той се запъти към апартамента си, нали?

— Точно така. Взех със себе си някои от най-модерните уреди. Току-що ги купих за моята фирма. Те са с размера на тесте карти. Спокойно можеш да пъхнеш в джоба си едно такова апаратче, ако някой случайно се появи.

— Ами ако някой ме види, как ще обясня, че не съм с теб?

— Кажу ми, че сме се скарали.

Той има отговор за всичко, реши Дейна, но се боеше, че няма да бъде толкова лесно, особено с всички тези мъже от охраната, които дебнеха наоколо.

— Не изпускай от поглед Големия татко. Предполагам, че той ще си тръгне с Минерва и ще прекара известно време в нейното бунгало.

Едва ли ще я заведе в апартамента си, след като знае, че е натъпкан до тавана с електронно оборудване — Роб погледна през рамо към танцовата площадка. — Само се постарай да ме предупредиш, когато се запъти към къщата.

Дейна преглътна с усилие и мислено се помоли нещо да не се обърка. Апартаментът на Големия татко заемаше целия втори етаж в западното крило на къщата, но имаше само един вход. Трябваше да предупреди Роб навреме, за да може той да се измъкне преди някой да го види.

Роб се опитваше да влезе в проклетия ритъм на танца, но непрекъснато настъпваше Дейна. Водещият явно имаше намерение да покаже на глупаците от континента какво означаваше истински хавайски стил. Роб вече бе преминал изпитанието с бугито „Грабни си ботушите и офейкай“ и „Плющящият камшик“ с грацията на свиня върху лед.

— Окей, момчета и момичета! — ревна водещият. — Готови ли сте да опитаме „Хей Хоп“?

Роб притисна Дейна по-близо и носът му докосна леко уханната ѝ коса. Не отлепяше ръце от нея. Не прекаляваше с волностите, но отдалеч си личеше, че са любовници.

— Това е — засмя се той. — Забрави за „Хей Хоп“. Нямам намерение да се блъскам в задниците на хора, които не познавам.

Дейна леко се усмихна. Какво ѝ ставаше, запита се Роб. Откакто си тръгнаха от плажа, се държеше доста странно. Тъкмо вече си мислеше, че е постигнал напредък с нея, и тя започна да се държи хладно и отчуждено.

Жени. Иди ги разбери. Очевидно не го биваше в отношенията с тях. Опитът му с Елън го бе доказал. Дейна обаче го харесваше, без значение как се държеше. Опитва се да не бъде прекалено настойчив, напомняйки си, че тя се нуждае от чувствителен мъж, но му беше дяволски трудно. Всъщност беше от типа мъже, които упорито преследват желаното. А той желаше Дейна.

Добре, че не ѝ разказа всичко. Каза ѝ за онази фатална нощ само толкова, колкото да сложат началото на връзката си. Не беше нужно тя да знае всичките му тайни — поне докато не се убеди, че наистина

може да ѝ има доверие. Доверие? Беше толкова непознато за него, колкото и животът на Марс? Знаеше, че рано или късно ще трябва да ѝ каже. И да се моли историята да не се повтори отново.

Без да сваля ръка от раменете ѝ, я поведе навън от дансинга. Цялото парти се вихреше под балдахина на черното небе, където царуваше сребрилата луна. Най-последно задуха освежаващ вятър, който разхлади нощния въздух, изпълвайки го с уханието на тропически цветя.

— Изглежда всички се забавляват — отбеляза Дейна. — Едва ли някой се е прибрал.

Освен Ванеса. Тя си бе тръгнала сама преди половин час. Роб не го спомена на Дейна. Не бе сигурен какво става между двете сестри, но трябваше да направи нещо за Ванеса. Не му харесваше усмивката ѝ. Беше я виждал върху лицата на прекалено много жени. Казваше да, още преди да бе задал въпроса.

Двамата тръгнаха бавно към горичката, която разделяше двора около къщата от стопанските постройки в ранчото. Роб улови ръката ѝ, преплете пръсти с нейните и леко ги стисна. Тя не отвърна на стискането му, но не издърпа ръката си.

— Тук скрих уоки-токиката — Роб разтвори папратовите храсти и измъкна една пластмасова торба. Подаде на Дейна нейното уоки-токи. — Знаеш ли как да го използваш?

Младата жена кимна. Лунната светлина огря красивото ѝ сериозно лице.

— Когато искаш да говориш, натискаш бутона, а когато искаш да слушаш, го отпускат.

— Не си притеснена, нали? — глупав въпрос. Отлично виждаше, че е притеснена. — Ако се случи нещо неочаквано, измисли нещо.

— Боя се, че Големия татко може да те залови.

— И какво ще направи? Ще ме убие? — той се засмя, но забеляза, че тя сякаш напълно бе изгубила чувството си за хумор. — Ако застанеш в сянката на онова бананово дърво край оградата, ще можеш ясно да видиш Големия татко, когато напусне празненството. Последвай го — на известно разстояние — и ме предупреди. Така ще имам достатъчно време, за да се измъкна оттам.

— Ще го направя — обеща тя и той понечи да тръгне. Дейна го хвана за ръката и бързо го целуна по бузата. — Късмет.

Роб се усмихваше, докато тичаше по полегатия склон към главната къща. По дяволите, напредваше. Бавно, но сигурно Дейна наистина започваше да го харесва. Не помнеше откога не се бе чувствал толкова добре. Усещаше, че животът му се подрежда и започваше да вярва, че отново да бъде щастлив.

Изнервяше го само това, че имаше един-единствен вход към горния етаж, където се намираше апартаментът на Големия татко. Искаше му се да има поне още един изход — за всеки случай. Нямаше представа какво щеше да прави, ако го изненадат. Папратовите дървета, достигащи до втория етаж, не бяха достатъчно здрави, за да се спусне по тях. Един интелигентен детектив винаги трябва да има резервен план.

Десет минути по-късно, макар и задъхан, вече бе в апартамента на Големия татко. Дървените капаци на прозорците бяха затворени. След светлата лунна нощ стаята изглеждаше необичайно тъмна, само през процеците на капациите се процеждаше оскъдна сребриста светлина. Роб измъкна своето уоки-токи от страничния джоб на джинсите си.

— Квак — изкрюка той, надявайки се да имитира жабите, с каквито гъмжеше езерото с рибките *кои*. От тази парола Дейна щеше да разбере, че вече е проникнал в апартамента, без да задейства алармената инсталация.

— Квак — долетя тихият ѝ отговор.

Добре, значи тя не бе помръднала от своя наблюдателен пост и Големия татко още не бе тръгнал насам. Време бе да се захваща за работа. Пъкна уоки-токи в джоба си и извади мощното си фенерче. Включи го.

— По дяволите! Не мога да повярвам на очите си!

[1] Уайът Ърп (1848–1929) — офицер от пограничните райони (Дивия Запад), шериф в Додж Сити, Канзас, прочут комарджия и скандалджия, участник в знаменитата престрелка между бандите в Тумбстоун, Аризона (1881). — Б.пр. ↑

Дейна посрещна с въздишка на облекчение обаждането на Роб. Вече бе проникнал в апартамента на Големия татко, който все още танцуваше с Минерва. Младата жена погледна светещия циферблат на часовника си и мислено се помоли дано късметът не им изневери. Роб не би трябвало да се бави там повече от пет минути, нали?

Няколко облака закриха луната и тя се възползва от полумрака, за да се отдалечи от ствола на дървото. Избраното от Роб място се оказа много удобно за наблюдение. Дървото бе много старо, със стъбло, дебело колкото гигантска секвоя, а външните му корени се простираха като огромни пипала. Прилича на октопод, стъпил на пръсти, бе казала тя веднъж на Джейсън, когато му описваше дървото. Някои от корените стигаха до коленете и, а гирлянди от мъх висяха от короната му. Едва ли някой би я забелязал, дори и да погледне в тази посока. Въпреки всичко се чувстваше неспокойна както никога досега.

Музиката спря и водещият обяви кратка почивка. Двойките започнаха да напускат дансинга, насочвайки се към вилите за гости. Обсипаните с гирлянди от мъх клони зашумоляха от вятъра и във въздуха замириса на дъжд.

— Господи, моля те, дано не завали — прошепна Дейна. Тропическият дъжд едва ли щеше да продължи повече от няколко минути, но щеше да сложи край на празненството. Сякаш в отговор на молбата ѝ облаците се разсеяха и миг по-късно луната отново се показва.

Тя погледна часовника си и видя, че са изминали по-малко от пет минути, откакто Роб бе проникнал в апартамента на Големия татко. Обаче имаше чувството, че това продължава цяла вечност. Изчака малко, притиснала уоки-токито до ухото си, за да не пропусне двойното квак — сигнал, че Роб е излязъл. Защо още се бавеше?

— О, Господи — високо простена Дейна. Големия татко напускаше празненството с Минерва под ръка.

Опита се да запази самообладание. Свекърът на Ванеса сигурно щеше да изпрати партньорката си до вилата ѝ, която се намираше в отдалечения край на комплекса от къщи за гости. Роб имаше достатъчно време да привърши търсенето и да напусне апартамента.

Дейна се измъкна от сенките и последва двойката. Когато стигна до високите дървета, скриващи сградата на каубоите и оградената ливада зад нея от голямата къща, се спря и отново мислено поблагодари за полумрака, който ѝ помагаше да остане незабелязана.

Хвърли поглед през рамо, за да провери дали някой от охраната не я бе проследил. Зад нея имаше само една двойка, която явно бе прекалила с пиенето. Те махаха с ръце, олюляваха се и фалшиво припяваха припева на „У дома, в моето ранчо“.

Как можа да облече дреха без нито един джоб? Набързо напъха малкото уоки-токи в сутиена си — не искаше някой да я срещне и да я попита какво държи в ръка. Каубойските ботуши, за които бе решила, че вървят чудесно на джинсовата ѝ пола, издайнически скърцаха на всяка стъпка, докато се промъкваше по каменистата пътека. Пред нея Големия татко и Минерва завиха надясно, вместо наляво.

— Къде ли отиват? — промърмори полугласно Дейна. — Това не е пътеката към вилата на Минерва.

Поколеба се дали да изквака трикратно в уоки-токито, за да сигнализира на Роб, че трябва незабавно да се махне от апартамента?

— Не още — възрази тя на вътрешния си глас, който ѝ повтаряше да запази спокойствие, макар че едва сдържаше паниката си. Минерва и Големия татко явно не отиваха нито в нейната вила, нито в неговия апартамент.

Дейна изостана малко, тъй като следващият участък беше поосветен. Сякаш напук на нея луната сияеше с пълния си блясък, като че ли бе получила поръчка да не остави нито едно кътче от двора в затъмнение. Лунните лъчи пробягваха по червеникавите вулканични скали, заобиколени с дантела от папрати и храсти с дъхави орхидеи.

Мекото сияние на небесното светило къпеше клоните на дърветата, създавайки плетеница от светлини и сенки. Малките градински лампи с форма на лалета, които през деня почти не се забелязваха, сега бяха наведени надолу, така че да осветяват пътеката, която се виеше през градините към вилите за гости. Лагуната и потокът също бяха добре осветени.

Роб бе планирал всичко много внимателно, взимайки предвид всички евентуално рискове, но не се бе досетил за градинското осветление. Или просто не бе я предупредил. Наоколо нямаше удобно място, където тя да се скрие. Как, за Бога, се предполагаше, че ще държи под око Големия татко, ако той се запъти нанякъде? В момента двамата с Минерва се бяха изгубили от погледа ѝ. Младата жена нямаше друг избор, освен да ги последва или да изгуби следите им и по този начин да застраши мисията на Роб.

— Какво те бави толкова много? — прошепна тя, свела глава над уоки-токито в сутиена си, сякаш Роб можеше да я чуе. Разбира се, че не можеше. Трябваше да натисне бутона за изпращане на съобщение, но се успокояваше донякъде, като разговаряше полугласно сама със себе си.

Зави зад ъгъла и зърна бялата коса на Големия татко. Внезапно разбра накъде се бяха запътили двамата с Минерва. Не знаеше дали да се смее, или да плаче. Той водеше Минерва към пещерата. Тъй като записваше всички разговори на гостите си, той бе решил, че пещерата е единственото подходящо място за екзотично сексуално преживяване.

— Роб ще се задави от смях, когато му разкажа — каза си Дейна.

Колтрейн и богатата вдовица изчезнаха сред джунглата от папрати. Младата жена се огледа набързо и реши да се спотаи в един от шезлонгите край басейна, откъдето можеше да наблюдава входа на пещерата. Ако някой се появи, щеше да се престори, че ѝ е прилошало от твърде многото изпити чаши *okolehao*.

— Няма да стане — сега вече си говореше на глас. — Стегни се! Във вира на потока с минерална вода се плискаха три голи жени, а до тях един мъж подмяташе голия си задник, четиримата обаче едва ли щяха да ѝ обърнат внимание. Тъкмо напротив. Бяха погълнали твърде много *okolehao*, за да се занимават с нея.

Дейна се обърна и се насочи към каменистата пътека. Продължи да върви, без да изпуска от поглед входа на пещерата. Нарочно се олюля, за да се престори на пияна, и отново погледна към часовника. Бяха изминали почти осем минути откакто Роб бе проникнал в апартамента на Големия татко. Дали някой не го бе заловил и затова не ѝ се обаждаше?

Тя продължи надолу покрай кабинките, после бавно се обърна. До ушите ѝ достигна гръмък смях, последван от шумно плискане. Не

бе нужно голямо въображение, за да се досети, че водата във вира е станала твърде гореща и голата групичка е скочила в по-хладните води на съседния басейн.

Изведнъж папратите пред входа на пещерата се разтвориха и се показа червенокосата глава на Минерва Малори. Дейна се закова на място, надявайки се, че сенките достатъчно добре я скриват. Големия татко изникна зад Минерва. Двамата изобщо не погледнаха в нейната посока. Вместо това поеха надолу по пътеката към бунгалото на Минерва.

— Това се казва експедитивност — що за любовник беше този надут пуяк? Е, може би шумът от басейна му бе попречил. Ако имаха късмет, той щеше да опита отново да се изяви, давайки на Роб още малко време. Със сигурност вече трябва да е приключил с огледа в апартамента.

Обаче, както можеше да се очаква, късметът ѝ изневери. Големия татко изпрати Минерва до вратата, ала не влезе вътре. Обърна се бързо и закрачи обратно по пътеката към Дейна.

Тя се гмурна в сенките и забързано пое направо към езерото с рибките, за да се отдалечи колкото се може повече от Големия татко и да има възможност да извади своето уоки-токи.

— Не се паникьосвай — прошепна младата жена през стиснати зъби. — Имаш достатъчно време.

В следващия миг обаче се препъна в камък, скрит под пълзящите лиани. Политна напред с разперени ръце и нагази в потока, чиито води се вливаха в езерото с рибките.

Пляс! Ботушът ѝ се натъкна на нещо хлъзгаво. О, Господи, нима бе настъпила някоя от рибките *кои*? Някои от тях бяха на сто години и бяха най-скъпите риби на планетата.

Погледна надолу и видя студената вода да се плиска около ботушите ѝ, които бяха твърде скъпи за нея, но въпреки това си бе позволила този разход. Вдигна полата си, чийто ръб се бе намокрил, и започна да отстъпва предпазливо към брега.

— Колко глупаво — машинално изрече на глас и тутакси се прокле. Ами някой от охраната я чуе?

За щастие не бе настъпила някоя от скъпоценните риби. Ботушът ѝ бе попаднал в туфа мокър мъх. „Трябва незабавно да предупредя

Роб“ — помисли си Дейна и протегна ръка към уоки-токито, все още скрито в сутиена ѝ.

— Какво правиш?

Тя подскочи и отново политна към потока, нагази в него и едва не падна, разплисквайки още вода — ако въобще това бе възможно — върху ботушите си. Гласът принадлежеше на един от охраната. Дейна се извърна и го озари с ослепителна усмивка. „Моля те, Господи, дано да си помисли, че съм мъртво пияна!“

— Гледам как скъпоценните рибки спят — изрече тя колкото се може по-завалено.

Той я измери с подозрителен поглед. Може би изобщо не ѝ повярва. Макар че иначе защо би газила до коленете в потока в този безбожно късен час?

— Виж — промърмори тя и се наведе напред, опитвайки се да разсее съмненията му. Времето безмилостно течеше. Трябваше да предупреди Роб. — Виждаш ли онази рибка, която е на сто-двеста години, как сладко си спи? — наведе се с гръб към него, а уоки-токито изхвъркна от сутиена и с тих плясък потъна във водата. — Видя ли? Подплаши я, смотаняк такъв!

Изправи се и ядосано изруга. Ако досега не бяха заловили Роб, сега вече наистина щяха да го хванат и вината щеше да бъде изцяло нейна.

Мъжът се протегна, хвана я за ръката и я издърпа на брега.

— Мисля, че е най-добре да ви отведе в стаята ви, госпожице.

— Много съм си добре — отвърна тя, опитвайки се да потисне паниката си.

Преди той да успее да ѝ възрази, тя хукна надолу по пътеката и се скри в храстите. Добре, че често гостуваше в ранчото и отлично познаваше местността. Ако заобиколи лагуната, имаше шанс да стигне до голямата къща преди Големия татко. Макар че нямаше никаква представа какво щеше да предприеме, като се озове там. Продължи да тича, шляпайки с мокрите ботуши, зави зад ъгъла, прекоси главната тераса и хукна към западното крило на къщата. Твърде късно. Колтрейн бе пред нея и приближаваше входа.

— Голям татко! — пронизително изпищя Дейна. Сигурно щяха да я чуят чак в Хонолулу и тя отпрати гореща молба към Бога дано и Роб да я чуе. — Трябва да поговоря с теб.

Оставаха му само няколко метра до стълбите, водещи към апартамента му.

— Сега?

— Отнася се за Ванеса — високо изрече Дейна.

Черните му очи я огледаха като акула, преследваща делфин. О, Господи, как ще се измъкне от тази каша? Той ѝ кимна да го последва и тя пое нагоре по стълбите, оставяйки щедри мокри следи с ботушите си, докато се опитваше да събере остатъците от куража си. Колтрейн отвори вратата с електронната си карта. Дали въобще Роб бе успял да влезе, запита се младата жена.

А което бе още по-важно — как щеше да се измъкне? Не може да не бе чул писъка ѝ, но със сигурност не го бе видяла да излиза. Реши, че е скочил през прозореца. От втория етаж? Мисълта не бе особено окуражаваща.

— Влез — подкани я Големия татко.

— Не мога — посочи към подгизналите си ботуши. — Ще съсипя килимите.

— Какво се е случило?

— Любувах се на заспалите рибки.

Това вече го довърши. Погледна я така, сякаш бе изгубила и малкото разум, който притежаваше. Дейна притвори очи. В този миг бе благодарна за съсипаните си ботуши и мократа си пола. Нямахше начин той да не реши, че е мъртво пиана.

— Докато наблюдавах съня на рибките, чух жабите. Квак! Квак! Квак! — извика високо сигнала, в случай че Роб не я бе чул преди малко. — Нали знаеш как весело крякат жабите — квак, квак, квак?

— Какво общо има това с Ванеса? — дори през полупритворените си клепачи видя, че е бесен. Погледът му можеше да замрази и лава.

— Ооо! Имаш нещо на панталоните си — отвърна тя, опитвайки се да печели време.

Колтрейн изтръска мъха, който бе полепнал по панталона му в пещерата.

— Ще поговорим утре сутринта.

— Няма да те бавя повече от секунда. Като слушах онова крякане, ми хрумна нещо. Ванеса обича децата, нали? Добре. Трябва

да отвори детски магазин и да го нарече „Жабешки гьол“. Какво мислиш?

— Май си пила твърде много *okolehao*. Ще поговорим утре — преди да успее да го смае с някоя друга гениална идея, той затвори вратата.

Дейна остана неподвижна за миг, със затворени очи, опитвайки се да успокои бесните удари на сърцето си. Дали Роб бе успял да избяга? Спусна се надолу по стълбите и зави към задното крило на къщата. Отзад бе тъмно като в рог, явно тук нямаше смисъл да хабят светлината. Нямаше и следа от Роб.

Поне не си бе счупил крака, скачайки от втория етаж, в противен случай щеше да лежи безпомощен на земята. Сигурно се бе върнал във вилата. Просто не бе чула уречения сигнал, защото бе загубила уокитокито си.

Върна се в Макаи Хаус и видя, че малката къща тънеше в мрак. Къде бе Роб? Спря на терасата и изу ботушите си. Водата плисна навън — символ на пълния ѝ провал.

Бързо се преоблече в чисти шорти и тениска. Посегна към сандалите си, но промени намерението си.

По-добре да обуе маратонките си. Роб беше някъде навън и тя трябваше да го открие.

Минаваше два часът и датчикът за време бе изключил малките лампи в градината. Цареше зловеща тишина. Голата групичка си бе заминала и наоколо не се виждаше жива душа, нямаше следа дори от охраната.

Младата жена стоеше, огряна от лунната светлина, а страхът, който през цялата вечер се бе насъбирал в гърдите ѝ, сега се бе превърнал в буца олово. „Успокой се. Мисли.“ Къде би могъл да бъде Роб? Някой от охраната сигурно го бе арестувал. Навярно заради това никой от тях не бе останал на пост. Къде ли се помещаваше командният им център? Реши, че навярно е някъде близо до конюшните, за да не прави впечатление на гостите.

Докато се промъкваше през дърветата, благослови мислено маратонките си и пълната луна. Виждаше се само една светлинка — в сградата близо до оградената ливада. Дейна приближи и се притаи в сенките на нощта.

От прозореца струеше светлина и отвътре се чуваха груби гласове. Тя приближи още малко с намерението да надникне през прозореца, за да види дали Роб не е вътре. Усети студена струйка пот да се стича по гърба ѝ.

— Обявете залозите — чу се дрезгав мъжки глас. Дейна пристъпи по-близо и надникна вътре. Насядалите край масата мъже играеха покер.

Къде беше Роб? Побърза да се отдръпне в сенките, преди някой да я е видял, и се замисли. Къщата имаше само една стая и всички мъже от охраната бяха вътре.

— Даа! — извика един от мъжете. — Човек трябва да знае кога да вдига залозите и кога да пасува, сър. Отново печеля.

Роб не беше там. Не го бяха хванали. Едва не извика от облекчение, ала в същия миг я порази една още по-ужасяваща мисъл. Дали Роб все още не се намираше в апартамента на Големия татко, хванат като в капан?

Имаше нужда от помощ. Не ѝ оставаше нищо друго, освен да събуди Ванеса, да я измъкне някъде навън, където нямаше микрофони, и да ѝ разкаже всичко. След това двете да отидат в апартамента на Големия татко и да настояват да видят Роб.

— Добре, че Ерик ще прекара нощта в града при любовницата си — прошепна Дейна, — поне няма да се наложи да се обясняваме и с него.

Когато приближи къщата на Ванеса откъм стената, където се намираше спалнята ѝ, Дейна чу гласове и видя две фигури на терасата пред спалнята. Отстъпи назад, скри се в бугенвилията и напрегнато се взря в полумрака.

Лунната светлина осветяваше сестра ѝ, облечена в прозрачна копринена нощница. И Роб. Двамата бяха близо един до друг, ръката на Ванеса бе отпусната на рамото му, а главата ѝ бе леко склонена към него в онази предизвикателна поза, която ѝ бе станала втора природа. Дейна почувства как в гърлото ѝ заседна ледена буца, последвана от толкова силен изблик на гняв, че самата тя се изуми. И смути. На какво бе толкова ядосана? На Роб, който я бе накарал да се безпокои за него както никога досега не бе се тревожила в живота си, или се гневеше на собствената си сестра?

„Мога да се закълна, че никога повече няма да се притеснявам за мъж“ — закани се тя, опитвайки се да се овладее. Докато го бе търсила, обезумяла от тревога, Роб флиртуваше с Ванеса. Онова, което се бе случило помежду им на плажа, се стопи като полузабравен сън.

Да върви по дяволите!

Но какво да мисли за Ванеса? Можеш да очакваш един мъж да те предаде, но не и собствената ти сестра.

Роб погледна Ванеса.

— Трябва да побързаме. Не разполагаме с много време.

Тя го хвана за ръката, опитвайки се да го завлече обратно в стаята. Е, добре, сам си го бе изпросил, като почука на прозореца ѝ толкова късно през нощта. Сега трябваше да ѝ изясни някои неща. А после да се махат оттук, докато още имат възможност да избягат.

— Не разбираш ли, че съм луд по Дейна? — той свили ръката ѝ от рамото си.

Лунният лъч освети красивото лице на Ванеса, на което бе изписано самодоволно изражение.

— Щом си толкова луд по нея, какво правиш тук?

— Аз съм твой приятел и...

— О, няма? — прекъсна го, преди той да успее да ѝ обясни защо бе дошъл.

Увереността ѝ, че може да има всеки мъж, когото си пожелае, го вбесяваше, ала се овладя, като си напомни, че тя бе сестра на Дейна. Освен това всички трябваше много бързо да се измъкнат от ранчото „Кау“.

— Нека да бъдем приятели заради Дейна.

— Приятели? — повтори тя, сякаш за пръв път чуваше тази дума.

— Да. Аз мисля... — явната омраза, която усети в гласа ѝ, го накара да млъкне. После внезапно истината го осени и за миг загуби дар слово, забравяйки защо бе дошъл.

— Ти презираш мъжете, нали?

— Мъжете се възползват от жените, ако те им позволят — горчивината в гласа ѝ го смая. Под красивата ѝ външност се криеше една много обърквана и нещастна личност. — Аз обичам сестра си. Няма да ти позволя да я нараниш.

— Страхотно! Значи ти искаш да я нараниш, като ѝ отмъкнеш приятеля?

Ванеса сви рамене.

— Ще го преживее.

— О, хайде стига. Тя е достатъчно голяма, за да се грижи за себе си.

— С повечето мъже — да, но не и с такъв като теб.

— Като мен? — с крайчеца на окото си зърна някакво движение в сенките. Продължи да гледа към Ванеса, но остана нащрек.

— Чувала съм за теб. Бил си изгонен от полицията заради изнасилване на жена. Оставили са те да се измъкнеш безнаказано — Ванеса поклати глава. На лицето ѝ бе изписано явно отвращение.

Никога досега Роб не се бе чувствал толкова бесен.

Ванеса Колтрейн символизираше всички онези хора, които го бяха съдили въз основа на слуховете и го бяха намерили за виновен. Отначало това дълбоко го нараняваше, но годините минаваха, а слуховете продължаваха и Роб започна да прикрива чувствата си зад маската на безразличие. Сега гневът избухна с нова сила, още по-яростен, защото бе потискан толкова дълго.

— Защо не се присъединиш към нас, Дейна? — рече той, когато отново забеляза движението в сенките.

Дейна се появи от мрака и застана до сестра си.

— Виж. Аз знам какво се е случило през онази нощ в бараката — започна той и видя смаяния поглед, който Ванеса хвърли към Дейна.

— Аз му казах — призна Дейна. — Трябваше. Някой ме изнудва. Получих още една заплаха. Този път ми заповядват да напусна Хаваите.

— Защо не ми каза?

— Знам, че трябваше, но не исках да те тревожа.

— Онова, което се е случило през онази нощ, е изплашило и двете ви — младият мъж сложи ръка на рамото на Дейна. — Не разбираш ли? Ако не можеш да контролираш някой мъж, ти не се интересуваш от него, защото дълбоко в себе си се боиш от мъжете.

— Не знам — нерешително отвърна тя. — Досега не съм се замисляла за това.

— Ами помисли си и по-късно ще поговорим — имаше да ѝ казва толкова много, ала не сега бе моментът.

— Ами аз? — саркастично се намеси Ванеса.

— Ти мразиш мъжете. Разбира се, флиртуваш с тях, но всъщност им се надсмиваш, смяташ ги за лесни мишени. Използваш външността си, за да ги манипулираш.

— Прекрасно — сви презрително устни Ванеса. — Не знаех, че си бил и психиатър.

— Вие и двете не вярвате на мъжете — заговори Роб, обръщайки се към Дейна.

— И ме измъкна от леглото посред нощ, за да слушам тези врели-некипели? — прекъсна го Ванеса.

— По дяволите, не! Събудих те, за да ти кажа, че още тази нощ трябва да се махаме оттук. Още тази минута.

— Какво намери в апартамента на Големия татко? — попита Дейна.

— Ти си бил в неговия апартамент? — ахна смаяната Ванеса.

— Да. Опитах се да открия доказателство, че именно той е изнудвачът, заплашвал Дейна — сега Ванеса го погледна с повече уважение, обаче Роб бе твърде разгневен, за да обърне внимание на тази подробност. Обърна се към Дейна: — Колтрейн не само че е осеял всички стаи с микрофони, но дори е монтирал миникамери в телевизорите.

— Искаш да кажеш, че не само ни е подслушвал, но и е наблюдавал? — извика Дейна.

— Нищо чудно, че знае толкова много — обади се Ванеса.

Роб забеляза, че тя не изглежда особено изненадана. Подозираше, че знае какво още бе открил, но не попита нищо. И без това изгубиха достатъчно време в разговори. Трябваше да се махнат от това място, докато още бе възможно.

— Големия татко има касета, на която е записано как си опаковаш багажа — каза Роб на Ванеса. — Скрила си куфарите в гардеробната. Той знае, че се готвиш да си тръгнеш.

— Значи затова е довел цялата охрана — отбеляза Дейна.

— Права си. Той не е глупак. Досетил се е, че ще се опитаме да се измъкнем по време на празненството. Охраната има задачата да ни спре, без да вдига излишен шум, за да не се развали празникът.

— Но той не може да ни задържи тук — възрази Дейна.

— Не, но може да задържи Джейсън.

— И ще го направи! — увери ги Ванеса и сълзите заблестяха в очите ѝ.

По-рано Роб може би щеше да се опита да я утеши, но не и след начина, по който се беше нахвърлила върху него.

— Уредих да се измъкнем оттук, но трябва да тръгнем веднага.

— Летището затваря в единадесет — рече Дейна.

— След като излязох от апартамента на Големия татко, отидох до площадката за хеликоптери. Един от пилотите ни чака, за да ни откара в Хонолулу — Роб изгледа за миг Ванеса внимателно. Не знаеше как да си обясни това, което бе открил в апартамента на свекъра ѝ. Какво знаеше Ванеса за всичко това? — Сигурна ли си, че искаш да вземеш Джейсън? Ако е така, трябва да тръгнем незабавно.

— Сигурна съм — уверено отвърна Ванеса и той ѝ повярва. Може би тя не знаеше нищо. Цялата ситуация бе толкова странна, че самият той не знаеше какво да мисли. — Вече наех Гарт Брандфорд за развода ми.

— Наистина ли? — Роб не можеше да повярва, че Гарт е приел да води дело за развод; но макар че Ванеса мразеше мъжете, със сигурност умееше да ги манипулира.

Дейна изглеждаше изненадана, но додаде:

— Гарт е най-добрият адвокат.

— Когато събудиш Джейсън, шепни в ухото му, за да не могат микрофоните да уловят това, което казваш — рече Роб. — Не пали лампите. Движението в стаите задейства камерите в телевизорите. Една камера нищо не може да запише, ако вътре е тъмно.

— Хеликоптерната площадка не е много близо — намеси се Дейна. — Ще трябва да носим всичко на ръка. Не можем да подкараме колата, за да не привлечем вниманието.

— Аз ще нося Джейсън и някои от неговите неща. Ще оставя дрехите си. Дейна ще ми заеме от нейните.

Роб мислено ѝ се възхити. Очакваше тя да се завайка за великолепия гардероб, от който трябваше да се лиши, но явно за нея синът ѝ бе най-важен. Е, може би все пак не бе толкова лоша. Времето ще покаже.

— Ние ще си вземем багажа и веднага се връщаме — каза Роб.

— Как се измъкна от апартамента на Големия татко? — попита го Дейна, след като хукнаха надолу по пътеката към вилата.

Роб не можа да сдържи смеха си.

— Чух те как квакаш с всички сили. Какво стана с твоето уки-токи?

— Изтървах го в езерото с рибките *koi* — призна тя и после му разказа какво се бе случило.

— Постъпила си много съобразително, Дейна. Щом чух квакането ти, веднага разбрах, че нещо се е объркало и побързах да се махна. Измъкнах се през капандурата на покрива и се плъзнах по водосточната тръба.

— Погледнах зад къщата, но не те видях.

— Веднага хукнах към хеликоптерната площадка и намерих един пилот, който нямаше нищо против да спечели нещо допълнително.

— Тревожех се за теб — сподели младата жена. — Претърсих навсякъде и като не те намерих, дойдох при Ванеса, за да я помоля за помощ.

Той спря и сложи ръка на рамото ѝ. Дейна също спря, а Роб плъзна ръка по нежната извивка на бузата ѝ.

— Значи си се тревожила, така ли?

— Помислих си, че Големия татко те е заключил някъде... или се е случило нещо още по-лошо.

Той сведе глава и устните му докоснаха нейните. Това не бе истинска целувка. Сега не можеше да си позволи да се увлича в нежности. Страхотно бе, че тя се е безпокоила за него.

— Да вървим — рече той и я поведе по каменистата пътека. — Нямаме много време.

Роб изчака навън пред Макаи Хаус, загледан в далечината, където пълната луна висеше ниско над водата, а сребристите пътека бягаше по морските вълни. Подухваше лек бриз, който шумолеше в листата на палмите и носеше уханието на тропика в притихналата нощ. Искаше му се седне на терасата с Дейна и двамата да съзерцават далечните звезди, но нямаше време за губене.

Дейна излезе от вилата с чантата през рамо.

— Готова съм — отвори чантата си и извади малък метален флакон. — Всъщност исках да взема само това.

— Лак за коса? — изуми се Роб. В такъв момент? Жени.

Младата жена го стрелна с дяволит поглед.

— Според етикета това е лак за коса, но всъщност е лютив спрей.

— Господи! Само една струя от това е достатъчна да повали цял носорог.

— Трябва да внимавам, след като Джак Изнасилвача от „Панама“ броди наоколо — пъхна флакона в чантата. — Ако някой се опита да ни спре тази нощ, добре ще го подреда.

Роб не искаше да губи време, за да разказва на Дейна какво бе открил в апартамента, но искаше тя да бъде на негова страна. Ванеса бе прекалено враждебна към мъжете и може би нямаше да го послуша. Но имаше доверие на сестра си.

— Големия татко ще побеснее, когато открие, че Ванеса и Джейсън са заминали — рече младият мъж. — Първо ще дойде да ги търси в твоята къща. Трябва да ги скрием някъде.

— Добра идея, но къде?

— Ще се обадя на Гарт. Той вече се е съгласил да поеме нейния случай. Сигурен съм, че ще позволи на Ванеса и сина ѝ да останат при него, докато се срещна с Колтрейн.

— Защо ще се срещаш с него?

— Взех някои от касетите му. Скрих ги на летището за хеликоптери. Когато разбере, че имам доказателства за нездравото му любопитство, ще бъде много по-склонен да се вслуша в разума.

— Откраднал си касетите му? — ахна смаяно младата жена. — Предполагам, че е трябвало да го направиш, за да разполагаш с доказателства.

— Дяволски си права. В противен случай сестра ти може да се надява най-много на поделени родителски права, а има голяма вероятност да изгуби Джейсън, ако Колтрейн използва всичките си връзки.

— Големия татко може да спечели със заплахата от изнудването, ако не разполагаме с козове срещу него — съгласи се Дейна.

— Ще трябва да притиснем Колтрейн, но аз не мисля, че той ти е изпратил ножа.

— Ако не е той, кой тогава?

— Това е най-странното. Проклет да съм, ако знам кой те преследва.

Гарт се събуди от пронизителния звън на телефона, последван от пляскането на крилете на папагала Пуни. Младият мъж поклати глава, опитвайки се да се ориентира. Седеше навън на терасата с Пуни на рамото му. Очевидно бе заспал, докато гледаше морето.

Кое време беше? Почти три и половина. Реши, че този, който се обажда по това време, сигурно е изпаднал в беда. Сигурно са му прочели правата и сега се нуждае от адвокат. Подкара инвалидната количка към стаята, а в замъгленото му от съня съзнание започна да се надига вълнение. Може би се очертаваше интересен случай. Нуждаеше се от нещо, което да го изтръгне от обзелото го неясно безпокойство.

— Ало? — каза той в телефонната слушалка, докато с другата ръка запали лампата.

Последното се оказа грешка. Светлината разбуди окончателно папагала. Пуни кацна на рамото му и закрепя:

— Осъди копелетата! Осъди копелетата! Осъди тези задници!

— Гарт? Ти ли си? — не можеше да сбърка гласа на Роб Тагет.

Гарт притисна слушалката до рамото си и сложи ръка върху главата на Пуни, за да го накара да млъкне.

— Аз съм. Къде се намираш? Какъв е този шум? Звучи сякаш си във ветровит тунел.

— Приблизително! — извика Роб. — Намирам се в хеликоптер на път за Хикъм Фийлд. Нуждая се от огромна услуга.

— Казвай — рече Гарт, без да обръща внимание на папагала, който се опитваше да клъвне пръстите му.

— Можеш ли да ни вземеш? Ще се приземим след около двадесет минути.

— Ще дойда, но вие ще сте се приземили, преди да успея да пристигна.

Хикъм Фийлд бе военно летище в другия край на града, където кацаха хеликоптерите.

— От какво друго имаш нужда?

— Имаш ли нещо против да приютиш Ванеса Колтрейн и сина ѝ за една нощ у дома си? Трябваше да се измъкнем по спешност от ранчото. Очаквам Големия татко още утре да тръгне да ги търси. Не искам да ги намери.

Гарт се поколеба. Ванеса Колтрейн. Чувственият глас по телефона. Тъмна, копнинена коса и дълги, изящно лакирани нокти. Не

биваше да се сближава с тази жена.

— Разбира се. Разполагам с достатъчно стаи — чу се да отговаря.

Все още се питаше какво го бе прихванало, докато се изкачваше към терминала в специалния си микробус с Пуни, кацнал на рамото му. Птицата не бе нито будна, нито напълно заспала. Докато се намираха в полутъмната зала, Пуни щеше да си кротува, но когато излезеха на светло, щеше да се разкреци. Гарт спря пред тъмния терминал и видя очакващия го Роб. Повтори си, че не го е грижа какво ще си помисли за него Ванеса Колтрейн. Нарочно не бе сменил измачканите си дрехи и бе взел Пуни със себе си.

— Благодаря, че дойде — каза Роб, като отвори вратата на микробуса.

— Няма проблем — отвърна Гарт, докато гледаше как Роб помага на Дейна да се качи на задната седалка и хвърли до нея няколко чанти. После отвори предната врата откъм седалката до Гарт.

Най-красивата жена, която някога бе виждал, се плъзна грациозно до него. Не беше брюнетка като Дейна. Ванеса Колтрейн бе руса като ангел и с очи, сини като небето над Исландия. Сгушено в прегръдките ѝ, спеше малко момче. С едната си ръка тя го поддържаше под гърба, а с другата нежно подпираше врата му.

Гарт не можеше да откъсне поглед от ръката около врата на детето. Нежна женска ръка, която галеше момчето с любов. Дългите ѝ, деликатно оформени нокти бяха боядисани в бледомораво.

— Благодаря ви, че дойдохте да ни посрещнете — обърна се към него Ванеса. — Аз...

— Осъди копелетата! — изкрещя Пуни, окончателно събуден от лампата в микробуса. — Осъди копелетата! Осъди тези задници!

Гарт покри главата му с ръка, ала бе прекалено късно. Момчето се събуди.

— Мамо, къде сме? — погледна към Гарт.

Ванеса го целуна по главата.

— Ще погостуваме на леля Дейна, забрави ли?

Очите на Джейсън вече бяха широко отворени и той се взираше очарован в папагала.

— Как се казва?

— Попитай го — меко каза Гарт.

Джейсън бе наследил изумителните очи на майка си и русата ѝ коса, но брадичката му бе като на Колтрейн, с трапчинка по средата.

— Как се казваш? — попита детето.

— Пуни — птицата се заклати на рамото на господаря си. — Пуни. Пуни.

— Това означава малък — обясни Ванеса на сина си, но Гарт не си даде труд да я поправи.

— Аз съм Джейсън — момчето се посочи. — Кажете Джейсън.

— Джее-йсън. Джее-йсън.

Джейсън плесна възхитено с малките си длани и се засмя.

— Пуни.

— Джее-йсън. Джее-йсън — папагалът накокошини пъстроцветните си пера.

— Дали ще иска да кацне на моето рамо? — обърна се момчето към Гарт.

Той поклати глава. Пуни беше папагал с характер и много рядко харесваше другите хора. Особено мразеше жената, която идваше да чисти къщата, и винаги плюеше по току-що измития под, само и само да я ядоса.

— Той е много срамежлив.

Джейсън се наведе по-близо.

— Пуни, не се страхувай. Аз съм ти приятел.

Гарт стрелна крадешком с поглед Ванеса и видя, че тя наблюдава очарована сина си как се опитва да се сприятели с папагала. Ала въпреки усмивката ѝ очите ѝ изглеждаха тъжни и неспокойни.

— Благодаря, че се отзова в толкова късен час — обади се Дейна.

Гарт погледна през рамо. Напълно бе забравил за пътниците на задната седалка.

— Мога ли да се опитам да го подържа? — попита Джейсън. — Моля ви.

— Добре — отвърна Гарт и си помисли, че една ли някой би могъл да откаже нещо на това дете. — Протегни ръка и изчакай да видиш дали ще кацне на нея. Той сам ще се придвижи към рамото ти.

Джейсън протегна ръка, но Пуни не помръдна.

— Хайде, Пуни. Аз съм ти приятел. Ела при мен, Пуни, ела.

Папагалът наклони глава и погледна към Гарт, сякаш искаше разрешение, но после подскочи на ръката на Джейсън и бавно започна

да се мести към рамото му.

— Джее-йсън. Джее-йсън.

— Е, той наистина ме изненада, обикновено е подозрителен към непознатите — очите на Гарт срещнаха тези на Ванеса и той бе възнаграден с удивително топла усмивка. Сърцето му подскочи в гърдите, но успя да запази невъзмутимото изражение на лицето си — трик, който бе усвоил от дългогодишната си съдебна практика.

— И ние сме тук — напомни Роб от задната седалка, затвори вратата и в колата стана тъмно.

С помощта на ръчките Гарт задвижи микробуса, който се отдели от тротоара и потегли напред.

— Пуни — обади се Джейсън, — какво още можеш да кажеш?

— Той не говори, когато е тъмно — отвърна Гарт. Все още не можеше да се съвземе от изненадата, че птицата бе отишла при Джейсън. — Смята, че трябва да спи.

— О, тогава ще поговорим утре — Джейсън прокара ръка по перата на Пуни. Гласът му звучеше малко сънливо.

Пътуваха в тишина по пустите улици на града. От време на време Гарт се осмеляваше да хвърля по някой поглед към Ванеса, преструвайки се, че следи движението. Джейсън бе заспал, с глава, отпусната върху гърдите на майка си. Пуни също бе заспал, кацнал на рамото на момчето, подпрял глава на бузата му.

Гарт вдигна очи и видя, че Ванеса го гледа замислено. Побърза да се извърне и се съсредоточи в шофирането. Знаеше какво вижда тя. Един сакат мъж с измачкани дрехи, от който се носи миризма на спарени мъжки чорапи. Само един луд би се разхождал с папагал на рамото си. Дори, когато бе в най-добрата си форма, едва ли някой би го взел за уважаван и преуспяващ адвокат, но в момента се чувстваше изключително глупаво.

— Чудесен папагал — отбеляза Ванеса, но не гледаше към Пуни. Беше наклонила леко глава и един копринен кичур бе закрил част от лицето ѝ. Отново му отправи една от неустоимите си усмивки.

В отговор той също ѝ се усмихна и колкото и да бе невероятно, усмивката ѝ стана още по-ослепителна.

— Роб — каза Дейна, докато двамата стояха на тротоара пред нейната къща, изпращайки с поглед Гарт, — не смяташ ли, че сгрешихме, като извикахме Гарт? Той ми се струва малко странен.

— Сестра ти действа на мъжете по този начин — усмихна се и ѝ смигна. — Обаче някои от нас са имунизирани.

Гъста червенина пропъзля по врата и страните ѝ. Младата жена мислено благослови тъмнината. Срамуваше се от ревността и подозренията си. Сестра ѝ само се опитваше да я предпази. А Роб... е, изглежда той наистина се интересуваше само от нея.

Наоколо цареше непрогледен мрак, като се изключи самотната улична лампа на ъгъла, полузакрита от кокосовата палма. Някъде залая куче; звукът се понесе през тропическата нощ заедно със сладкия аромат на цветята. Двамата бяха сами; наистина сами. В гърдите ѝ се надигна странно вълнение, което почти я изплаши.

— Мислих за това, което каза — рече Дейна, а той я прегърна през рамо и двамата се запътиха по алеята към къщата ѝ. — Смяташ, че аз си избирам мъже, които мога да контролирам, така ли е?

— А правиш ли го?

— Не съм сигурна. Не съм го правила съзнателно.

Той спря и я привлече към себе си.

— След онова ужасно преживяване подсъзнанието ти си е изработило свои защитни механизми и ти подсъзнателно избираш само мъже, с които се чувстваш в безопасност, мъже, които можеш да контролираш.

— Нека малко да помисля — промълви младата жена.

Миналото бе толкова грозно, че Дейна го бе заключила в най-тайното кътче на душата си. Но човек в действителност никога не може да избяга от нещо толкова мъчително. То бе там, като някой дух, надвесил тъмната си сянка над съзнанието ѝ. Ако смяташе да има връзка с Роб, трябваше да се справи със собствените си демони. Но това можеше да почака. Твърде много бе заложено на карта, за да се

занимава със самоанализи. Не можеше да мисли за личния си живот, докато изнудвачът не бъде заловен.

— Смяташ ли, че Големия татко ще дойде тук? — попита тя. Независимо от теорията на Роб Дейна продължаваше да вярва, че Колтрейн е изнудвачът. Нищо друго нямаше смисъл.

Двамата отново закрачиха към къщата и Роб ѝ показа малка торба с уличаващите видеокасети, които бе взел от апартамента на Големия татко.

— Първата ми работа утре сутрин ще бъде да скрия добре тези касети. Те са застраховката на Ванеса. Когато Колтрейн се появи, а повярвай ми, той наистина ще го направи, ще настоява Ванеса и Джейсън да се приберат в ранчото. Точно в този момент ще кажем за касетите.

— Защо ще иска Ванеса? Няма ли да се задоволи само с Джейсън?

Роб спря отново, все още с ръка на раменете ѝ.

— В апартамента на Големия татко открих не само видеокамера. Колтрейн е болен. Обсебен е.

Тя го изчака да продължи, но усети как пипалата на страха, породен от думите му и от загриженото му изражение, се плъзнаха в стомаха ѝ. По време на полета не бяха имали възможност да разговарят.

— В голямата къща има камери, както и в някои от вилите, но повечето са в къщата на Ванеса. Той следи всяко нейно движение.

— Значи наистина е луд — сърцето ѝ сякаш се качи в гърлото и заседна там. Не можеше да си представи как някой ще наблюдава всяко нейно движение, ден след ден. В този миг ѝ хрумна нещо още потвратително. — В банята ѝ има телевизор...

— Точно така. Големия татко има смайващо много видеокасети на Ванеса; много от тях биха могли да се смятат за порнографски.

— Тя ще умре от срам, ако разбере.

— Твърде много неща са ставали в онази къща и няма как тя да не е заподозряла нещо.

— Може би — призна Дейна. Някога двете сестри бяха много близки, но бракът ѝ с Ерик Колтрейн бе издигнал невидима бариера помежду им. Може би разводът щеше да промени нещата и те отново ще се сближат.

Дейна осъзна, че в живота ѝ нямаше по-близък приятел от Лилиан Хърли. Но съседката ѝ бе доста по-възрастна от нея и това със сигурност създаваше известна дистанция помежду им, независимо колко привързани бяха една към друга. Дистанция. Тя съществуваше и в приятелството ѝ с Гуен Шихида. Техните отношения бяха строго определени от постове им в съдебната йерархия.

Със засилващо се чувство за откровение Дейна осъзна, че дистанцията бе отличителният белег на всичките ѝ връзки — дори и с жени. От какво се страхуваше? Как би се чувствала, ако наистина имаше близък приятел?

Хвърли кос поглед към Роб и се запита дали би могла да бъде приятелка с мъж като него. Приятели и любовници. Фразата отекна в съзнанието ѝ. Той никога нямаше да се задоволи да бъдат само приятели. Приятели и любовници. Мисълта бе плашеща и ѝ трябваше време, за да свикне с нея.

— За какво мислиш? — попита Роб.

— *Кари* — отвърна тя, защото нямаше желание да обсъжда истинските си мисли. — Така гласи надписът над външните порти на ранчото „Кау“. На древен хавайски думата означава *забранено*. Кръвосмешението, изневярата, кражбата са били кари и са били наказвани със смърт. Винаги съм имала чувството, че старото значение на думата много подхожда на Големия татко. Сега знам, че съм била права.

— Изненадваш ме, Дейна — гласът му бе нисък и дрезгав. По гърба ѝ пробягаха тръпки на очакване. Никога не съм предполагал, че си толкова добре запозната с хавайските легенди. Гарантирам ти, че тази нощ няма да чуеш марша на нощните воители.

Дейна разбра за какво намекваше, но не реагира.

— Като говорим за нощния марш на древните воители, ето там е къщата на Лилиан Хърли — показва скромния дом, в края на алеята. — Предполагам, че дъщеря ѝ е пристигнала. Пред къщата ѝ е спряла непозната кола.

Роб не каза нищо. Вместо това ѝ хвърли толкова страстен поглед, че тя цялата изтръпна от вълнение. Дватамата се бяха разбрали той да прекара нощта в дома ѝ, за да бъде там, когато се появи Големия татко, но не бяха обсъждали как ще спят. След случката на плажа младата

жена знаеше какво очаква Роб и не бе сигурна, че ще може да му откаже.

Дейна спря пред входната врата и посегна към страничния джоб на чантата си, където винаги държеше ключа. Отключи вратата, отвори я и двамата влязоха вътре. Дъхът ѝ заседна в гърлото. Нещо не бе наред. Тя замръзна, а шестото ѝ чувство ѝ подсказваше да не влиза по-навътре.

Роб се блъсна в нея.

— Какво има?

— В коридора е тъмно, а би трябвало лампата да свети.

— Сигурно крушката е изгоряла.

— Вероятно — съгласи се тя и протегна ръка към ключа на стената. В къщата бе задушно, както ставаше обикновено, след като е била затворена през целия ден. Усещането ѝ, че нещо не е наред, се засилваше въпреки логичното обяснение на Роб. Щракна ключа за осветлението веднъж, два пъти. Нищо. — Няма ток.

— Може би предпазителят е изгорял. Къде е таблото с предпазители?

— В кух... — ярката светлина я заслепи.

— Не мърдай, *brah* — прогърмя мъжки глас от дневната, — или ще стрелям!

На фона на ослепителния сноп Дейна съзря двама огромни мъже с рамене, широки като гардероб. *Mokes*. Това бяха местни биячи, говорещи *пиджин* и си служеха с думи като *brah*, която означаваше брат. Те бяха отговорни за повечето престъпления в Хонолулу. Дейна бе виждала много от тях в своята съдебна зала и знаеше колко са зли.

Не можеше да различи лицата им, но виждаше проблясващото сребристо дуло на пистолета. Ръката на Роб застина на гърба ѝ. Пулсът бучеше в ушите ѝ, пречейки ѝ да разсъждава ясно, а по гърба ѝ потекоха струйки ледена пот.

— Горе ръцете! *Hele on*. Пуснете чантите.

— Подчини се — Роб пусна на пода чантата с фотоапарата и платнената торба с видеокасетите.

Чантата на Дейна тупна глухо. Какво искаха? Не приличаха на обикновени крадци. Иначе щяха да грабнат телевизора и стереоуредбата и да избягат през задната врата, още когато са ги чули да влизат.

— Провери чантите — изръмжа единият и Дейна разбра какво търсят. Трябваша им изобличителните видеокасети. Как бе успял Големия татко да изпрати тези горили толкова бързо? Мъжът не обърна внимание на фотоапарата и сграбчи чантата с видеокасетите.

Отвори ципа и възкликна:

— *Maika il!* Красота! — говореше на комбинация от пиджин и хавайски. От него лъхаше непоносимо зловоние.

Затътри се към съучастника си, който държеше пистолета, а Дейна погледна към Роб. Никога не го бе виждала толкова обезсърчен.

Мъжът с пистолета изръмжа доволно, докато оглеждаше съдържанието на торбата:

— Провери дали няма още една.

Другият нападател отново се тътри до тях и сграбчи чантата на Дейна. Изсипа съдържанието ѝ на пода.

— Нищо.

Извади фотоапарата на Роб от калъфа. Скъпият „Никон“ тупна на земята. Звукът отекна необичайно силно в тишината.

— Тук няма нищо.

— Окей! — бандитът с пистолета обходи стаята с лъча на фенерчето си. Снопът се спря върху Дейна, която се бе изпотила от главата до петите. Капчици пот бяха избили дори по веждите ѝ. — Хайде да се позабавляваме, брато.

В гърлото ѝ се надигна кисела жлъчка, когато единият мъж се запъти към нея, вперил поглед в лицето ѝ.

Целият свят сякаш застина за миг. После се озова назад във времето. Онази нощ — толкова отдавнашна, но никога не забравена — се завърна отново с изумителна яснота.

Тогавя също бе безпомощна, припомни си младата жена, докато стискаше клепачи, за да прогони ужасните спомени. Страхът отново извади на повърхността някогашното младо момиче. Едва събра сили, за да отвори очи.

Роб се хвърли напред.

— Не я докосвай!

— Внимавай — чу Дейна собствения си вик. За Бога, бандитът имаше пистолет. Но Роб не я послуша и застана между нея огромния *токе*.

— Първо се погрижи за него — изръмжа онзи с пистолета.

Преди приятелчето му да успее да реагира, Роб заби юмрук в корема му. Очите на мъжа едва не изхвъркнаха от орбитите. Дейна зърна бялото на очите му, когато негодникът се свлече на колене, стиснал с две ръце корема си.

Дъхът ѝ секна, когато Роб го нападна. Отекна хрущене, като че ли се сцели дъска, и гейзер от кръв бликна от носа на непознатия. Приятелят му насочи дулото на пистолета към Роб.

„Моля те, не го убивай“ — мислено се помоли Дейна.

— Удари го още веднъж и си мъртъв! — предупреди го здравенякът с пистолета.

Ръката на Роб бе вдигната, за да се стовари отново върху мъжа, но застина във въздуха. Дейна обви с ръце раменете си и стисна челюсти, за да не закрепци, уплашена, че ако помръдне или издаде някакъв звук, онзи ще убие Роб.

— Смотаняк! — мъжът размаха пистолета и изруга партньора си, който все още бе на колене, притиснал длан към носа си. През дебелиите му пръсти се процеждаше струйка кръв. — Дръж пистолета, *lolo*. Глупак.

Пулсът забумтя още по-силно в ушите ѝ, отеквайки с ужасяваща мощ. Точно това чуват хората, осъзна младата жена. Не марша на нощните воители, а само тътена на собствения си страх. Роб изглеждаше невъзмутим, но това бе само привидно. Напрежението се усещаше в раменете му, в мъртвешкото спокойствие в погледа му.

Решителната му поза усили още повече страха ѝ. Той щеше да направи всичко, за да я спаси, дори и с цената на живота си. Не можеше стои безучастно като каменна статуя. Не биваше да позволи историята да се повтори.

Трябваше да направи нещо. Но какво? Какво да стори, за да спаси и себе си, и Роб?

— Не мърдай или той ще те застреля — изкрещя раненият.

— И да се оставя да ме пребиеш? — дрезгаво се изсмя Роб. — Няма да стане. Освен това приятелчето ти е калпав стрелец. По-вероятно е да улучи теб, не мен.

С вдигнати юмруци мъжът пристъпи към Роб. Но той се нахвърли срещу него и заби с всичка сила юмрука си в корема му. Мъжът се олюля и се вкопчи в Роб. Двамата се свлякоха на пода и се

претърколиха няколко пъти. Накрая Роб се озова отгоре. Юмрукът му се стовари върху лицето на мъжа, а с другата ръка го стисна за гърлото.

— Не стреляй! — изкрещя Дейна към мъжа с пистолета. — Ще убиеш и двамата!

Мъжът насочи дулото, но не натисна спусъка. Дейна се свлече на пода, сигурна, че никой няма да ѝ обърне внимание. Запълзя на четири крака, търсейки флакончето с лютивия спрей, което бе изпаднало от чантата ѝ с всичко останало.

Напипа една четка. Портмонето си. Гилзата с червилото. Пакетчето с книжни салфетки. Но никаква следа от спасителния спрей.

— *Koika!* Помощ! — простена мъжът, притиснат от Роб към пода. — Скочи отгоре му, щом не можеш да го гръмнеш! Този тип ще ме убие.

Якият *toke* с кървящия нос пъкна пистолета в колана на панталоните си и изпусна фенерчето. Лъчът проблесна за миг и после стана тъмно. Мъжът ядосано изруга.

Паниката щеше да я сграбчи всеки миг, усилена от спомена за катастрофалния ѝ провал през онази фатална нощ и за още по-кошмарните последици. Гледаше в ням ужас как онзи прекоси броените метри и се метна върху гърба на Роб, който се сгърчи, смазан от тежестта на якия нападател.

— Спри! Спри! — изкрещя тя, но никой не ѝ обърна внимание. Стомахът ѝ се сви конвулсивно, преди в гърлото ѝ да се надигне непоносим напън. Едва не повърна, също като при онова возене на влачето на ужасите. „Дейна, направи нещо!“ По дяволите, някъде тук трябва да е онзи проклет лютив спрей! Нали беше скрит в чантата ѝ...

Запълзя по дървения под, опипвайки трескаво в мрака. Напипа го под ръба на дивана и дръпна капачката. Извърна се и видя, че мъжът вече бе извил едната ръка на Роб зад гърба му, а с другата безмилостно го налагаше по главата.

Дейна се хвърли напред, но мъжът бе толкова увлечен в боя, че изобщо не я забеляза.

— Ще стрелям! — с все сили кресна тя.

Двамата нападатели оставиха Роб и се извърнаха към нея. Тя насочи към тях струята на спрея. Мъжете се закашляха, заподсмърчаха и започнаха да плюят, изригвайки зловещи проклетия. Единият от тях

се метна към нея. Със замъглени очи Дейна успя да изпрати още една струя право в очите му.

— Аааах! — ревна онзи. Заподсмърча като носорог и се свлече на колене, кашляйки и опитвайки да си поеме дъх.

— По дяволите! Нищо не виждам... Нищо!

— Взехме това, което търсехме — изломоти партньорът му, издърпа го на крака и го изтегли по-далеч от Дейна. Тя се огледа за платнената торба, но видя, че той бе преметнал дръжката ѝ през рамо, а в ръката си все още стискаше пистолета. — По-бързо да се омитаме оттук!

Кашляйки и подсмърчайки, двамата запреплитаха крака към предната врата. Облак от лютив дим все още висеше във въздуха. Дейна знаеше, че последиците от него, макар и да изваждаха за момента жертвите от строя, бяха временни. Очите ѝ бяха подути и полупритворени от спрея.

— Роб, скъпи... — тя погали лицето му с длан. Гореща и гъста, кръвта от сцепената му устна покапа по пръстите ѝ.

Клепачите му потрепнаха, после той кихна. Изгледа я с присвити и насълзени очи, също като нейните.

— Благодаря ти, бебче... — промърмори той. — Помогни ми да стана.

Нужна ѝ бе цялата ѝ сила, за да го изправи на крака. Роб се олюля и кашляйки, и явно измъчван от болка, се опря на нея.

— Навън — рече той и силно кихна.

Стъпка по стъпка двамата бавно запристъпиха към плъзгащите се стъклени врати, отвеждащи към терасата. Свежият въздух изпълни дробовете ѝ, истинско облекчение след лютивия дим. Настани Роб в шезлонга, откъдето се откриваше гледка към Мауналуа бей и Коко Хед. Той не се оплака, но тя видя как лицето му се сгърчи, докато сядаше.

— Ще се обадя на „Бърза помощ“ и в полицията.

Ръката на Роб се стрелна нагоре и пръстите му се склучиха около китката ѝ.

— Не, ще се оправя.

— Може да имаш вътрешни наранявания и да се нуждаеш от лекарска помощ...

— Не — нямаше смисъл да спори с него, помисли си младата жена. — Само устната ми е сцепена. Донеси ми малко лед.

Проклинайки твърдоглавието му, тя влезе вътре и намери фенерчето, което държеше в чекмеджето под телефона. Секунди по-късно откри, че нападателите бяха изключили тока от главния прекъсвач. Запали светлините с треперещи пръсти.

Досега я поддържаха напрежението и страхът. Сигналните лампи на печката и микровълновата фурна мигаха — знак, че нямаше електрическо захранване. Тя се подпря на стената, внезапно отмаляла от връхлетялото я облекчение.

Този път бе успяла. Наистина помогна.

„Е, сега не е време да спиращ. Роб се нуждае от теб.“ Овладея се и напълни една пластмасова торбичка с кубчета лед. Когато се върна на терасата, Роб се бе отпуснал в шезлонга, а широко отворените му очи се взираха към Коко Хед. Взе торбичката, без да продума, и я притисна към устната си.

— Ще се обадя в полицията — каза Дейна.

— Не. Не го прави. Аз ще се погрижа за всичко.

— Не можеш да изземаш правомощията на полицията.

— Искаш ли да се обзаложим?

Гарт паркира микробуса в гаража и погледна към Ванеса. Тя бе будна, сгушила Джейсън до гърдите си, на рамото на момчето все още клюмаше Пуни. Детето и папагалът изглеждаха тъй очарователни, толкова блажено заспали, че не му се искаше да отвори вратата на микробуса и да разруши магията. Преди да остави Роб и Дейна в дома ѝ, Роб му бе разказал за видеокасетите, които бе взел от апартамента на Големия татко. Адвокатът вече предчувстваше, че делото ще бъде трудно. Ванеса изглеждаше примирена, но Джейсън можеше да бъде наранен, ако не внимаваха.

Вратата на гаража се затвори с приглушено хлопване, което напомни на Гарт, че е време да напусне микробуса. Това бе моментът, който най-много мразеше, това бе причината да не излиза с жени. Нямаше нищо по-унизително от това да издърпва инвалидната количка иззад седалката, да я разтваря и да наглася безжизнените си крака на една страна, за да може да се премести от микробуса в количката.

— Мога ли да помогна? — попита Ванеса и протегна ръка към него.

— Не — в тона му прозвуча раздражение, което не бе обичайно за него. Гарт не се огледа, не искаше да срещне погледа на Ванеса, нито пък искаше да се чувства безпомощен.

Светлината от лампата в микробуса събуди Пуни и той веднага се разкрещя:

— Осъди копелетата! Осъди копелетата! Осъди тези задници!

— Пуни — сънливо промълви Джейсън.

— Джее-йсън. Джее-йсън. Джее-йсън.

Гарт вече се бе настанил в инвалидната количка и дори бе успял да заобиколи микробуса и да застане до вратата на Ванеса. Отвори я и протегна ръце, за да поеме детето от майка му. Момчето бе толкова очаровано от папагала, кацнал на рамото му, че изобщо не обърна внимание на инвалидната количка. Гарт набра кода и вратата се отвори.

— Страаахотно! — възторжено възкликна Джейсън. — Също като в „Опасните рейнджъри“.

Гарт не бе запознат с последните идоли от електронните игри, но знаеше, че всички малчугани се увличат от разни космически герои. Както и от насилието.

— Искаш ли да сложиш Пуни да спи?

— Да — отвърна Джейсън и в този миг се чуха стъпките на Ванеса зад тях.

Какво ли си мислеше тя?

Подкара количката към кухнята и я насочи към нишата, с изглед към океана. Там бе голямата клетка на Пуни, заобиколена от папрати. Отвори вратичката.

— Сложи го на онази дървена пръчка.

— Лека нощ, Пуни — пожела му Джейсън, докато Гарт придържаше вратичката.

— А сега покрый клетката — добави Гарт. — На сутринта ще махнем покривката.

След като Пуни бе нагласен за сън, Джейсън се завъртя в скута на Гарт и го изгледа за миг. Ето, започва се, помисли си мъжът в количката.

— Какво ти има? — попита момчето.

— Пострадах при автомобилна катастрофа и не мога да ходя.

Джейсън кимна, но с периферното си зрение Гарт видя колко неудобно се почувства Ванеса. Децата много по-лесно възприемаха недъга му, отколкото възрастните.

— Време е да си лягаш — Ванеса взе сина си.

Гарт ги поведе по коридора към крилото за гости.

— Джейсън може да остане в стаята с двете легла. Има още една стая с голямо единично легло.

— По-добре да спим в една стая. Не искам Джейсън да се събуди посред нощ и да се изплаши от непознатото място.

Гарт забеляза, че Джейсън вече бе заспал, русата му глава бе сгушена до нежната шия на майка му. Гарт изчака, докато Ванеса смъкна покривката и внимателно положи сина си на леглото. В очите ѝ светеха толкова нежност и любов, че Гарт се извърна.

Спомените нахлуха в съзнанието му.

Майка му го гледаше със същата любов и обожание. Катастрофата, която го бе осакатила, бе убила родителите му. И двамата му липсваха, но ако трябваше да бъде докрай честен, повече му липсваше майка му. Мислеше, че с времето болката ще стихне. Но не се бе получило така. Сега копнееше за майка си може би повече отвсякога.

Нима имаше нещо по-скъпоценно от майчината любов? Гледката на Ванеса, докосваща с устни челото на сина си, му причиняваше толкова силна болка и тъга, че трябваше да поеме дълбоко дъх, за да се овладее.

Дали някой някога щеше да го обича поне наполовина толкова силно, колкото майка му го бе обичала? Дали някога би могъл да обича друг човек с цялото си сърце? Вероятно не. Но той имаше своята кариера. Това би трябвало да му стига. Завъртя количката и напусна стаята.

— Ако се нуждаеш от нещо, само ми кажи — подхвърли той от коридора, когато успя да овладее гласа си. — Аз съм в другото крило.

Подкара количката по коридора и прекоси огромната дневна, като гасеше светлините по пътя към стаята си. Откъде се взе този гняв, изпълващ гърдите му? Неочакваният изблик на враждебност сякаш извираше от най-тъмните глъбини на душата му. Това го свари напълно неподготвен. Обикновено бе щастлив и ведър човек.

Наистина напоследък изпитваше някакво неясно чувство на досада, известно отегчение в работата, вероятно дължащо се на липсата на интересни дела. Сега обаче му се струваше, че нещата са много по-дълбоки. Завъртя ключа на лампата в стаята си и остана загледан пред себе си. „Стегни се!“ — заповяда си.

— Гарт — гласът на Ванеса бе тих, но прозвуча толкова неочаквано, че го сепна.

Той трепна и се извърна. Тя стоеше на прага, златистата ѝ коса изпъкваше на фона на тъмния коридор, а дългите ѝ крака в бели шорти изглеждаха още по-стройни.

— Извини ме за безпокойството, но се чудех дали можеш да ми дадеш назаем някоя тениска, с която да спя. Взех само дрехи за Джейсън.

— Разбира се — подкара количката към огромния гардероб, ала тя се спусна покрай него.

— Нека ти помогна.

Гарт спря. Господи! Нима изглеждаше толкова жалък и безпомощен, неспособен да отвори дори вратата на гардероба?

Ванеса стигна до гардероба, отвори го и се извърна. Ослепителната ѝ усмивка бе малко пресилена.

— Кое чекмедже?

— Третото от долу на горе — опита се да прикрие гнева в гласа си, но не успя.

Насочи количката към френските прозорци с изглед към басейна и ги отвори. Вече навън, се премести от инвалидната количка в люлеещия се стол, който често използваше, когато не можеше да заспи. Погледна към океана, опитвайки се да се успокои. Според хавайската легенда при пълнолуние *menehunes* танцуваха по вълните, карайки ги да блестят както тази нощ. Обаче този път древното предание не донесе покой в душата му. Чу стъпките зад гърба си, но не се обърна.

— Обидих ли те с нещо? — попита Ванеса.

Той много рядко лъжеше, ала този път се изкуши. Да каже каквото и да е, само и само да се отърве от нея. Вместо това потупа седалката до себе си. Ванеса се поколеба, но седна до него, притиснала към гърдите си любимата му тениска с надпис: „Адвокатите го правят с куфарчетата си!“.

— Виж! — гневът се надигна, заплашващ да избухне. Той пое дълбоко дъх и преброи до три. — Ако ще работим заедно, трябва да си изясним някои неща. Осакатях, когато бях на осемнадесет. Успях да завърша колежа и юридическия факултет без чужда помощ. Всеки ден ходя на работа и изпълнявам задълженията си — сам. За мен е унизително хората да се суетят около мен и да се спускат към вратите, за да ми ги отворят, когато чудесно мога да го направя и сам.

— Аз... съжалявам — промълви нещастно младата жена. — Просто исках да помогна.

Искреността в гласа ѝ прогони гнева, който се опитваше да овладее допреди миг.

— Ако имам нужда от помощ, ще ти кажа. Понякога има неща, с които не мога да се справя.

— Разкажи ми за катастрофата — тихо го помоли тя.

Гарт сви рамене. Не искаше да съживява мъчителните спомени.

— Един пиян шофьор ни помете от шосето. Родителите ми загинаха на място. Аз... — спря се, преди да добави, че той не бе имал този късмет.

Откога бе започнал да изпитва съжаление към себе си? Какво не бе наред с него тази вечер? В съзнанието му се мярна идиличната картина на малкото момче с папагала, кацнал на рамото му. Деца. Дом и семейство. Сега знаеше какво не бе наред. Само кариерата не бе достатъчна.

Наистина някога професионалният успех му бе помогнал да превъзмогне загубата на родителите си и физическия недъг. Кариерата му бе източник на гордост и му бе помогнала да спечели уважението на колегите му. Освен това му бе осигурила финансова независимост. И все пак не бе достатъчно.

— Не мога да повярвам — отрони Ванеса. — Почти същото се случи и на нас. Бях на шестнадесет, когато баща ми отклони рязко колата, за да избегне сблъсък с пиян шофьор. Двете с Дейна останахме сираци за една нощ. Нямахме роднини и затова ни изпратиха в дом за сираци. Беше ужасно. Ние избягахме и в крайна сметка се озовахме тук.

Гарт разбра, че тя не му казваше всичко. Достатъчно дълго бе работил като адвокат, за да знае кога някой спестява част от истината.

— Нищо — прошепна Ванеса, — нищо от това, което се случи с мен, вероятно не може да се сравни с твоето страдание.

— Не е нужно да ме съжالياваш — гласът му отново стана рязък, а гневът надигна грозната си глава. — Мразя всички онези „доброжелатели“, които се опитват да ми помогнат. Не всички рани в живота са телесни. Много хора са осакатени психически и не знаят как да се справят с това. Аз поне намерих начин.

Продължителната пауза го изнерви. Какво си мислеше тя? Дали бе сгрешил в предположението си, че и тя е страдала не по-малко от него? Отначало, когато Ванеса изглеждаше като образец на съвършената жена, никога не би сметнал, че това е възможно. Но сега, след като я чу да говори за младостта си, започна да вярва, че помежду им има много повече общи неща, отколкото бе предполагал.

Можеше да се обзаложи, че годините, последвали смъртта на родителите ѝ, никак не са били леки. Беше защитавал достатъчно бегълци, тласнати към престъпления от житейските несгоди. Ванеса бе

избягнала тази участ, но с цената на психическа травма. Поне в последното не се съмняваше.

Сведе поглед и видя ръката ѝ да се протяга към него. Пръстите ѝ се преплетоха с неговите и тя леко ги стисна. Гарт се взря в изящно оформения маникюр и тънките дълги пръсти. Зародилото се привличане помежду им го смая.

— Никога досега не съм срещала човек като теб — прошепна Ванеса.

Дейна облече нощницата си и отиде в банята. Застана пред огледалото и насапуниса лицето си, но отражението отсреща сякаш не бе нейното. Вместо това пред очите ѝ изплува физиономията на Роб, с торбичката лед, притисната към устата, отпуснат в шезлонга отвън на терасата. Той отказа да влезе в къщата.

Толкова се тревожеше за него, че не можеше да заспи. Ами ако имаше вътрешни наранявания, ако умре преди разсъмване? Стомахът ѝ се сви, когато си припомни как Роб се бе нахвърлил срещу онези мъже.

Тя се бе опитала да се бори упорито със зараждащите се чувства, ала колкото повече време прекарваше с Роб, толкова повече я привличаше той. Чувстваше се защитена — за пръв път в живота си. Роб щеше да застане до нея и да ѝ помогне да открие изнудвача също, както тази вечер се спусна да я спасява.

Тогава защо си миеше лицето, когато в същото време той бе навън, ранен и страдащ? Защото самият той бе настоял. Беше свикнал винаги да се налага. Е, ако искаха да имат общо бъдеще, трябваше да се научи на компромиси.

Дейна излезе на терасата и завари Роб отпуснат в шезлонга, притиснал торбичката с лед към челюстта си.

— Нужни са двама, знаеш ли?

Роб свали торбичката, разкривайки ужасна синина, която я накара да потрепери.

— Двама за какво?

— За една връзка — тя се отпусна до него и продължи: — Настоявам да ми кажеш за какво мислиш. Откакто онези негодници си тръгнаха, не си продумал нито дума.

— Какво искаш да кажа? Всичко оплесках. Не мога да се побера в кожата си от яд — гласът му бе нисък, натезал от мъка и тя разбра, че той наистина обвинява себе си за загубата на видеокасетите. — Трябваше да се досетя, че Големия татко ще вдигне телефона и ще изпрати някоя от горилите си.

— Откъде би могъл да знаеш, че толкова скоро ще открие кражбата на касетите.

— Грещиш. Бях в апартамента му, нали? Видях цялата супермодерна електроника, струпана там, и трябваше да се досетя. Сигурно съм закачил някой скрит детектор или сензор и ето как той е разбрал толкова бързо.

— Поне успя да изведеш Ванеса и Джейсън. Гордея се с теб за това, което направи.

— По дяволите, та ти ме спаси — рече той, ала гласът му не прозвуча никак щастливо. Дейна предположи, че е засегнала мъжката му гордост. — От мен май нямаше много полза. Не открих изнудвача и с нищо не помогнах на сестра ти.

— Битката тепърва започва. Със сигурност поне на два фронта. Но не ми стигат думите, за да ти опиша колко се радвам, че си с мен.

Дълбоката въздишка, извираща навярно чак от дъното на душата му, я сепна.

— Кълна се, повече няма да те подведа.

— Ти не си ме подвел — младата жена се взря в дълбоките му сини очи и за пръв път думите изскочиха с лекота от устата ѝ. — Ти ме направи щастлива.

Тя се намести по-близо до него, а той я прегърна през рамо, макар лицето му да се изкриви от болка. Дейна отпусна нежно глава на рамото му.

Ритмичното туптене на сърцето му до гърдите ѝ я изпълни със силен копнеж. Реакцията не бе само физическа. Простираше се много по-далеч и достигаше до онази част от душата ѝ, която никога досега не бе изследвала. Това, което искаше, бе близост. Някой специален човек, с когото да сподели живота си.

Погледна към Роб и видя, че я наблюдава. Той притежаваше най-проницателните очи на земята. Те сякаш проникваха право в нея. После той се усмихна с леко крива усмивка заради сцепената си устна и тя разбра, че е напълно загубена.

— Можеше да те убият — прошепна Дейна.

— И какво от това? Нямахше да позволя отново да те изнасят!

— Отново? — думата прозвуча като изстрел в мрака, а ехото отекна като стъпките на нощните воители.

— Ножът, върху който онзи мъж е паднал „по случайност“. Той си е получил заслуженото. Изнасилил те е, нали?

— Как разбра? — попита Дейна, надявайки се, че поне е повярвал на останалата част от историята ѝ.

Роб се опита да свие рамене, но се намръщи от усилието.

— Във ФБР ме обучиха да правя психологически профили на криминалните престъпници, забрави ли? Докато бях в полицията, няхах възможност да приложа наученото, но то ми помогна в дейността ми в охранителната ми компания. Освен това те наблюдавах.

Невероятната нежност в погледа му я смая. Тази вечер той бе доказал, че държи на нея изключително много, бе рискувал живота си, за да я защити. А сега признаваше, че интересът му към нея не е от скоро. Навярно бе от месеци, а може би години.

— През последните няколко дни те изучавах много внимателно. Премислих отново историята ти за онзи тип, който паднал върху ножа, и парчетата от мозайката си дойдоха на мястото.

Тя не възрази. Какъв смисъл имаше да лъже сега?

— Никога не съм казвала, че съм била изнасилена, дори и на Ванеса.

— Понякога споделянето помага.

— Понякога — призна младата жена, — но понякога само събужда болката. Аз се съсредоточих върху бъдещето, а не върху миналото и това бе моето спасение.

Роб я изгледа за миг, сякаш се канеше да ѝ възрази, но вместо това рече:

— Добре. Ще ми разкажеш, когато си готова.

Взе я нежно в прегръдките си, макар че движението сигурно му причини болка. Дватама се сгушиха един до друг, загледани в огрените от лунната светлина води на Коко Хед. Силният вятър бе стихнал, както обикновено през нощта, и само лек бриз шумолеше в листата на палмите.

— Моля те, позволи ми да те заведа на лекар.

— Знаеш ли какво ще ме накара да се чувствам много по-добре?
— бавно и съблазнително погледът му се плъзна по прозрачната черна нощница, под която се очертаваха бедрата ѝ.

— Вероятно няма да можеш. Не и в твоето състояние.

Роб се засмя — дълбок и чувствен звук, който отекна в душата ѝ.

— Права си. Едва мога да помръдна, но би било страхотно, ако ме докосваш, както през онази нощ.

— Каква нощ? — после си спомни. — Аз мислех, че си заспал. Аз... аз... аз... — как можеше да обясни защо го бе милвала с такава нежност?

— Не можа да ми устоиш, нали? — усмивката му бе толкова чаровна, че тя също се усмихна в отговор.

— Не знам какво ми стана. Наистина не знам.

— Наслаждавах се на всяка секунда, но ти ме остави възбуден до полуда.

— Е, със сигурност не бих искала да утежнявам положението ти тази вечер.

— Защо не? Всичко останало ме боли.

Тя го целуна по бузата, нежно докосвайки с устни наболата му брада. Имаше намерение да спре, наистина имаше, но няколко секунди по-късно устните ѝ вече бяха достигнали извивката на врата му. Лекият аромат на неговия одеколон за след бръснене се смесваше с миризмата на мъж и уханието на цъфналия жасмин, което изпълваше тихата нощ. Пулсът му затуптя под устните ѝ. Дейна нежно погали загорелите му рамене, наслаждавайки се на силата им и вкувайки леко солената му кожа.

— Вече се чувствам по-добре, скъпа — леко провлеченият му говор отново ѝ напомни, че той бе израсъл в Тексас. Изглежда акцентът му се проявяваше най-силно, когато особено се вълнуваше.

Внезапно шеговитият им разговор ѝ се стори нелеп, като се има предвид какво бяха преживели тази вечер. Той я бе спасил, а това не можеше да бъде отминато с лека ръка.

— Дали някога ще мога да ти се отблагодаря за всичко, което направи за мен тази вечер?

— Не бива да забравяш, че ние сме един отбор. Това засяга еднакво и двама ни.

Дейна затвори очи и се сгуши в него. Дали не четеше мислите ѝ? Преди малко и на нея ѝ бе хрумнало същото. Партньори. Вече нямаше да посреща проблемите сама.

Това бе най-успокояващата мисъл, която я бе спохождала от години. Имаше нужда да обича някого. През цялото това време тя бе смятала, че е достатъчно някой да я обича, но не и да му отвърща със същото. Ако бе честна, трябваше да признае, че всъщност се страхуваше да обикне някой мъж.

Плъзна ръка по широките му гърди. Роб бе свалил окървавената риза. Топлината на кожата му и лекото гъделичкане на косъмчетата по гърдите му ѝ напомниха, че е щастливо сгушена до един едър и силен мъж. Мъж, който току-що бе доказал, че тя може да му повери живота си.

Ако нямаш доверие някому, не можеш и да го обичаш. „По-полека — помни си тя. — Не си прави прибързани заключения, не се обвързвай дори и в мислите си. Просто се остави на течението и ще видиш къде ще те отведе.“

Не можеше да устои да го гали нежно, като внимаваше да не докосне някое натъртено място. Най-много я привличаха мускулестите му гърди. Той имаше як, подчертано мъжествен торс и тя не можеше да спре да го обсипва с целувки. Езикът ѝ се плъзна по кожата му. Веднъж. Два пъти. От колко отдавна ѝ се искаше да усети вкуса му? Винаги.

С бавно движение младата жена прокара език още по-надолу и откри едното зърно, скрито сред гъстите косъмчета. Духна ги леко. Роб простена, с нисък звук, излизащ от дълбочината на гърдите му, който накара пулса ѝ да запрепуска.

— Признай си — настоя той с едва доловим шепот, — аз съм мъжът, единственият мъж за теб. Желаяш ме. Не се бой от чувствата си.

— Не се боя — сега изпитваше съвсем различен страх. Бе завладяна от толкова неконтролируем копнеж, че я плашеше повече, отколкото можеше да си представи. Но в същото време я вълнуваше.

— Не спирай сега — Роб погали главата ѝ и зарови пръсти в косата ѝ. — Докосни всеки сантиметър от тялото ми.

С нетърпелива въздишка тя наклони глава и отново го целуна. С горещите си устни, с върха на езика си обиколи очертанията на

силните му гърди.

— Ох — изпъшка Роб и се усмихна.

Дейна се отдръпна.

— Извинявай. Не биваше да те целувам, когато те боли.

— Ти си по-добра от всякакво болкоуспокояващо лекарство. И в същото време възбуждаща — добави той с игрива нотка в гласа, а очите му закачливо блеснаха. — Освен това не искаш да спреш, нали?

— Не — прошепна тя и сведе глава. Дъхът ѝ погали кожата му. Нямахше представа защо се държи толкова безсрамно, но жадуваше за него. От твърдите зърна на гърдите си до сладкото пулсиране между бедрата си... тя го желаше. Само него.

Желанието да го докосва и целува бе животински първично. Тя не се противопостави на чувството, дори не се опита. Вместо това продължи да го изследва с ръце и с устни. От време на време спираше, за да го вкуси или да отпусне глава върху гърдите му, заслушана в ускорените удари на сърцето му.

— Ах, по дяволите — промърмори Роб с дрезгав от желание глас.

Дъхът му сякаш изгаряше косите ѝ, караше тялото ѝ да тръпне от възбуда. Погали чувствено гърдите му, леко дразнейки кожата му с върха на ноктите си.

Дланите му, топли и силни, лежаха върху бедрата ѝ. Разтвори прозрачната ѝ нощница и докосна голата ѝ кожа. Вълнението избухна дълбоко в нея, заплашвайки да я погълне. Бавно, прекалено бавно ръцете му се придвижиха нагоре, към извивката на талията ѝ, към нежния овал на гърдите ѝ.

Там те спряха и обхванаха гладките им кълба. Палците му лениво започнаха да разтриват зърната, които мигом оживяха под тях.

— Свали си нощницата.

— Аз ли? — престорено невинно попита тя.

— Не, мъжът на Луната. Свали я. Искам да те видя.

Нищо не можеше да откаже на този мъж. Вдигна ръце и изхлузи нощницата през глава. Коприната прошумоля съблазнително. Дейна остана на колене, докато лунната светлина огряваше пълните ѝ гърди. Потъмнелите ареоли издаваха възбудата ѝ, но не я бе грижа. Прокара върха на езика по долната си устна и усети вкуса на одеколona на Роб.

— Господи... колко си красива — погледът му се плъзна от полуразтворените ѝ устни към връхчетата на гърдите ѝ и остана прикован там.

Младата жена потръпна под настойчивия му поглед, а гърдите ѝ леко се полюшнаха като нежните главички на орхидеите, разлюлени от островния вятър. Възхитената усмивка на Роб разруши и последните прегради на благоприличието и тя усети как дълбоко в нея се заражда сладка болка. Засилваше се, превръщайки се в разтърсващи тръпки на очакване, докато погледът му се плъзгаше надолу.

Роб я галеше с поглед и Дейна усети нежната му милувка по бедрата си, а после надолу, там, където русите къдрици скриваха женствеността ѝ. Обля я гореща вълна, а дишането ѝ се учести, но тя не се извърна.

Ето, че бе напълно гола пред този мъж.

— Не мога да повярвам, че правя това.

— Престани да се заблуждаваш, Дейна. Ти си много страстна жена. Умиращ от желание да изследваш това, което е в гащите ми.

Тя се усмихна, но не възрази. Припомни си съвсем ясно трепета, който бе изпитала, когато го срещна за пръв път. Сега вече знаеше, че онзи трепет е бил желание.

— Ето ме тук — Роб въздъхна драматично. — Съвсем безпомощен и ти можеш да правиш каквото си искаш с мен.

— Точно това възнамерявам.

Надвеси се над него и го възседна. В гърлото ѝ се надигна тиха въздишка. Никога не си бе представяла, че тя ще бъде по-активната страна, но и никога досега не бе мислила, че толкова силно ще желае някой мъж. Беше грубо, примитивно, физическо удоволствие, зашеметяващо със своята сила.

Копнееше да почувства устните му до своите, но долната му устна бе разцепена. Задоволи се с извивката на врата му и чувствителната зона зад ухото му. Голите ѝ гърди бяха толкова близо до неговите, че зърната им се втвърдиха още повече, откликвайки на топлината на телата им. Космите на гърдите му я гъделичкаха, засилвайки възбудата.

Подтиквана от някакъв скрит импулс, тя отърка гърди в неговите. О, Господи, никога дори не бе сънувала, че може да се чувства толкова

прекрасно с един мъж. Бавно и много нежно набъбналите ѝ зърна разрошиха космите на гърдите му.

— Виж какво правиш с мен — насочи ръката ѝ към слабините си. Коравата му мъжественост пулсираше неспокойно под джинсите, едновременно обещаваща и плашеща.

Ръката му се плъзна между бедрата ѝ, докосвайки я нежно. Дъхът заседна в гърлото ѝ, тя затвори очи и се остави на опитните му пръсти, които галеха най-чувствените ѝ зони.

— Погледни ме, скъпа — промълви той и Дейна разбра, че Роб едва се сдържа.

Тя го сграбчи за китката и отмести ръката му.

— Ти не си в състояние да даваш заповеди.

— Ти ли искаш да водиш? Страхотно. Ти си тъкмо моят тип.

— Всичко, което носи пола, е твой тип.

— Права сте... ваша чест.

Младата жена не обърна внимание на закачката и с треперещи пръсти посегна към колана му. След няколко несполучливи опита с катарамата тя успя да я откопчае и дръпна ципа надолу. Показаха се белите му боксерки с познатия надпис: „Само кажи ДА!“.

Горещият ѝ дъх проникна през плата.

— Да — усмихна се на себе си тя. — Да.

Роб простена, ала тя не му обърна внимание, плъзна длан под ластика на боксерките и обхвана пулсиращия му член. Дебел и горещ, смайващо твърд, в същото време той бе с учудващо кадифена гладкост. Дейна го стисна силно, движейки ръката си нагоре и надолу. Стрелна с поглед Роб и видя, че лицето му е изкривено. Сякаш изпитваше много по-силна болка, отколкото от удара на онзи бандит. Тя спря, но не го пусна. Беше тъй прекрасно да го гали.

— За Бога, не спирай точно сега — простена младият мъж.

Тъкмо това искаше да чуе. Прокара устни по дължината му, все още удивена от атлазената му мекота, контрастираща с пулсиращата му мощ. Езикът ѝ изследва всеки сантиметър от дължината му. Не разбра как смъкна дрехите до коленете му, водена от инстинктивните желания на тялото си. Топлата влага между краката ѝ крещеше за освобождение — жажда, каквато никога досега не бе изпитвала.

Ръцете ѝ насочиха заоблената глава на члена му към най-чувствителното място между бедрата ѝ. Дейна бавно се нагласи над

него, плъзгайки се надолу сантиметър по сантиметър, разтваряйки се, за да го поеме.

Роб изпъшка високо.

— Какво е това? Жестокост или необичайно наказание.

— Ти си прекалено голям — подразни го тя.

— Няма начин — ръцете му стиснаха бедрата ѝ, за да я нанижат на изгарящата му мъжественост.

Той се изви нагоре, проникна дълбоко в нея, а след това продължи още по-навътре. Прониза я сладка болка и тя застина за миг, за да се наслади докрай на горчиво-сладкото усещане. Инстинктивно се люлееше леко, докато го яздеше, навела глава, за да може да го наблюдава. Внезапно двамата се сляха в едно, движейки се като танцьори в ритъма на страстно танго.

Очите му бяха стиснати. Въпреки раната Роб бе прехапал долната си устна, а гърдите му неравномерно се повдигаха и спускаха. Това, че можеше да му въздейства по този начин, я удивляваше. И в същото време я изпълваше с невероятно усещане за сила.

След секунди тялото ѝ потръпна в конвулсиите на удоволствието толкова силно, че тя се изви назад, докато вълните на екстаза обливаха тялото ѝ. Отвори уста, за да си поеме дъх, поклащайки глава наляво-надясно. Блестящите звезди сякаш ѝ намигаха от черното небе.

Роб се напрегна и тя усети освобождението му. Нежно се смъкна надолу, като внимаваше да не го нарани. Приплъзна тялото си леко настрани, но без да се отделя от него.

Сините му очи изглеждаха почти черни, а той я гледаше с обожание.

— Ти беше напълно прав — прошепна младата жена. — Аз съм жената. Единствената жена за теб.

21

Утринното слънце нахлуваше през прозорците и придаваше уютен и весел вид на кухнята. Обикновено това я ободряваше и изпълваше с енергия, ала не и днес. Дейна толкова много се тревожеше за Роб, че нищо не можеше да я накара да се почувства по-добре. След като се любиха, тя го придума да си легнат в леглото. Заспаха едва когато първите лъчи на слънцето огряха Коко Хед. Малко по-късно тя се събуди, но Роб все още бе потънал в дълбок сън.

Ами ако имаше вътрешни наранявания? Колко глупаво се бе държала, като се нахвърли по този начин върху него. Трябваше да използва енергията си, за да го убеди да отиде на лекар.

— Страхотно — промърмори младата жена. В кутията за кафе имаше само няколко зърна, които щяха да стигнат едва за половин кафеварка. Е, щеше да изпие само една чаша и да остави останалото за Роб.

— Добро утро.

Неочакваната му поява я стресна, но не толкова, колкото видът му. Устната му бе подута и ужасна синина покриваше челюстта му.

— Как се чувстваш?

Той пристъпи бодро към масата и издърпа един стол.

— Сякаш съм бил прегазен от камион. Два пъти.

— Чаша кафе ще те накара да се чувстваш по-добре.

Разговорът ѝ се стори безсъдържателен и глупав, но Дейна не знаеше какво да каже. Миналата вечер се бе държала толкова безсрамно, толкова безотговорно, като се имаше предвид физическото състояние на Роб, че бе залята от чувство на огромна вина. Какво я бе прихванало?

Подаде му чашата с кафе, опитвайки се да не обръща внимание, че е облечен само с боксерките, които подчертаваха мъжествеността му и ѝ напомняха за миналата нощ. А той си седеше ухилен на стола, отпуснат и доволен, сякаш бе прекарал безброй нощи с нея.

— По-добре да взема един душ — младият мъж отпи от кафето си и додаде: — Искам да съм готов за Големия татко. Намира ли те се някоя риза, която да облека? Моята е напълно съсипана.

— Един приятел остави някакви дрехи, когато си тръгна — съмняваше се, че ще станат на Роб, но си струваше да опита. — Да отидем да ги огледаме.

Двамата влязоха в стаята за гости и тя отвори гардероба. Намери вещите, които бе оставил предишният ѝ приятел. Роб сграбчи ризата и я развя пред нея.

— Мили Боже, мислех си, че и най-пъстроцветната риза не може да ме учуди на Хаваите. Е, грешил съм. Тази тук би могла да засенчи и паун.

Дейна не обърна внимание на саркастичната му забележка и изпита скрито задоволство от зле прикритата ревност. Разбира се, ризата изобщо не стана на Роб.

— Опитай някоя тениска — предложи тя.

В сините дълбини на очите му проблесна гневна искра. Какво би могла да му каже? В живота ѝ бе имало и други мъже. Бе имало. Това бе най-важното. След последната нощ не можеше да си представи да бъде с друг, освен с Роб.

Роб дръпна тениската от ръката ѝ. На гърба бяха изрисувани огромни ярки цветя, а отпред с тлъсти оранжеви букви бе написано: „Големият Кахуна“.

Мръщейки се от болка, Роб я навлече през глава. Тениската се изпъна по могъщия му торс, очертавайки силните му мускули.

— Все пак е по-добре от нищо — заключи Дейна.

— Приличам на боксьор, напъхан в детско костюмче — заяви той и скръсти войнствено ръце пред гърдите си. — Двамата с този приятел си прекарвате добре, така ли?

Въпросът бе зададен с шеговит тон, но Дейна вече го познаваше достатъчно. Когато Роб се чувстваше заплашен, той се прикриваше зад сарказма и ставаше досадно високомерен. Младата жена не знаеше точно как да го успокои и затова сви рамене.

— Разкарай го.

— Възнамерявах да се срещам и с двамата — опита се да се пошегува тя.

— Не, няма да го направиш. Достатъчно трудно ти е да спиш с един мъж. С двама ще бъде невъзможно. Освен това миналата нощ ние се обвързахме.

— Така ли? — имаше нотка на арогантност в тона му, която я накара да се наежи. — Да не би да съм пропуснала нещо?

— Не те видях да ми слагаш презерватив, когато скочи отгоре ми.

— Не знам какво ме прихвана. Аз никога...

Той обви раменете ѝ с ръка и нежно я притисна към себе си.

— Обзалагам се, че за теб безопасният секс е като религия, но миналата вечер изглежда не те бе грижа.

Боже, наистина си я биваше! Как можа да постъпи толкова глупаво? Та това бяха деветдесетте години на двадесети век. Безопасният секс наистина трябваше да бъде религия.

— Повече няма да се повтори.

— Напротив, ще се повтори. Нямам намерение да използвам презервативи. Все едно да си вземаш душ с мушама. Обичам да те усещам — гореща и влажна — ухили се. — И невероятно тясна.

Дейна затвори очи и ги стисна. Не можеше да повярва, че разговарят за подобни неща. Досега никога не бе обсъждала секса с мъж. Отвори бавно очи и се вгледа в неговите.

— Така не е безопасно.

— Не се тревожи. Внимавах. Не смятам да се любя с някоя друга, а съм сигурен, че и ти няма да легнеш с друг мъж — погледът му бе толкова настойчив, че тя потрепери. — Така че сме обвързани, нали?

Тя кимна бавно, сварена неподготвена от практичния му подход. Винаги бе свързвала обвързването между мъж и жена с рози и шампанско, а не с откровена дискусия по сексуални въпроси напред огряна от слънцето стая. Може би този подход бе по-добър, по-директен и по-честен. Връзката ѝ с Роб Тагет щеше да бъде предизвикателство. Не се съмняваше в това. Той не приличаше на нито един от познатите ѝ мъже.

„Аз съм мъжът. Единственият мъж.“

Знаеше го, още преди да се люби с него. Може би бе осъзнала чувствата си през онзи следобед на плажа. Ето затова се бе любила с него и се чувстваше обвързана.

Той я залюля в прегръдките си и се наведе да я целуне. Спря, когато тя леко докосна с пръст подутата му устна. Двамата останаха прегърнати, а Дейна отпусна глава на гърдите му, наслаждавайки се на топлината на тялото му. И на мисълта, че повече не е сама.

— Дейна, аз наистина много те харесвам. Мечтая да бъда с теб още от онази нощ, когато за пръв се срещнахме... преди години. Колкото повече време прекарваме заедно, толкова повече се убеждавам, че чакането си е струвало.

Тя наистина не знаеше какво да каже. Надяваше се той да ѝ признае, че я обича, но може би още бе твърде рано. Дали тя самата би могла да изрече тези думи? Не. Не още. Но не се съмняваше, че Роб я харесва и наистина е загрижен за нея. Миналата вечер той бе рискувал живота си за нея. Нима действията не са по-красноречиви от всякакви думи?

Двамата останаха в спалнята няколко минути, притиснати един към друг, без да проронят нито дума. Искаше ѝ се да могат да прекарат повече време заедно, за да се опознаят, но без проблемите, надвиснали над главата ѝ. Защо това не се бе случило преди шест месеца, когато животът ѝ бе много по-прост?

— По-добре да взема един душ — рече след няколко минути Роб.

— Ще отида при съседката, за да ѝ кажа, че съм се върнала. От нейната къща се вижда улицата. Ако Големия татко се появи, веднага ще се върна при теб.

Роб влезе в банята към стаята за гости, а Дейна се огледа в огледалото на стената. Привидно изглеждаше както винаги, но вътрешно се чувстваше променена. Толкова дълго време бе потискала мъчителната психологическа травма, че емоциите заплашваха да я завладеят изцяло. Обви ръце около раменете си, опитвайки се да осмисли събитията от изминалата нощ.

Наново бе открила една важна част от себе си, която досега смяташе за загубена. Да се люби с Роб, при това да поеме водещата роля, бе повишило самочувствието ѝ, придавайки ѝ ново усещане за самоконтрол. Но не бе само това. Начинът, по който бе реагирала на тялото му, ѝ разкри част от нейната психика, която никога не бе изследвала, желанието да се довери докрай и изцяло на един мъж. Никога досега не бе задълбочавала отношенията си с предишните си

партньори и винаги щом почувстваше, че стават прекалено близки, се отдръпваше.

Миналата нощ тя преодоля тази бариера. Сега изпитваше непреодолима нужда да разкрие всичко за Роб. Всичко. О, Господи, нима се бе влюбила до полуда в този мъж?

Докато вървеше към къщата на приятелката си, Дейна се опита да се съсредоточи върху проблемите на Лилиан. Дали дъщеря ѝ щеше да помогне на майка си да остане в дома, който обичаше? Натисна звънеца, вратата се отвори и на прага застана жена на около четиридесет и пет, която ѝ отправи предизвикателен поглед.

— Здравейте. Казвам се Дейна Хамилтън — махна с ръка към дома си. — Живея в съседната къща. Вие сигурно сте дъщерята на Лилиан.

— Да, аз съм Фран Мартин — говореше с дрезгавия глас на пушач, изпушващ по три пакета на ден. — Значи ти си онази префърцунена съдийка, дето е внушила на мама, че може да живее тук сама?

Враждебността на Фран бе толкова неочаквана, че в първия миг Дейна се стъписа. Нима тази жена изобщо не се интересуваше от майка си? Вероятно не. Никога не посещаваше Лилиан и много рядко се обаждаше. Тогава защо се бе появила толкова внезапно?

— Мама се мести в старческия дом „Двете палми“. Там ще се грижат за нея.

— А вие посетихте ли дома? — попита Дейна с колкото се може по-любезен тон. Ако предизвикаше гнева и раздражението на тази жена, нямаше да помогне на Лилиан.

— Разбира се. Там е много хубаво.

Дейна се съмняваше, че Фран изобщо се е поинтересувала от условията в „Двете палми“. Повечето старчески домове бяха нещо като складове за възрастни хора. Дейна никога не бе влизала в „Двете палми“, но ако съдеше по външния вид — мазилката бе толкова стара и олющена, че сградата изглеждаше сякаш ще се срути в следващия миг, това далеч не бе най-хубавият старчески дом в Хонолулу.

— Лилиан вкъщи ли е? — попита Дейна. Реши първо да поговори с приятелката си, преди да се конфронтира с Фран.

— Тя спи.

— По това време? Обикновено е в градината.

— Мама не се чувства много добре.

— Повикахте ли лекар?

— Не. Не е нещо сериозно.

— Може би е по-добре да я видя — Дейна се вмъкна в къщата преди Фран да успее да възрази. — Лилиан! — извика тя.

— Дейна? — долетя отвътре немощен глас. — Ти ли си?

Дейна влезе в спалнята и видя, че завесите са дръпнати. Лилиан бе в леглото, а лицето ѝ бе бледо като възглавницата.

— Нямахте те доста седмици — промълви Лилиан.

Бяха изминали само няколко дни. Очевидно приятелката ѝ започваше да губи представа за времето. Съвсем малко. Но значеше ли това, че трябва да я изтръгнат от любимата ѝ къща да я изпратят в старчески дом?

— Вече съм тук — младата жена приседна на ръба на леглото. — Болна ли си? Искаш ли да се обадя на доктор Уинстън?

— Не. Просто съм уморена — погледна към вратата, сякаш искаше да провери дали дъщеря ѝ е там, после гласът ѝ се снижи до шепот. — Фран ще ме настани в старчески дом. Заведе ме да го видя.

Лилиан замълча за миг, а очите ѝ плувнаха в сълзи.

— Миришеше ужасно. Привързват възрастните хора към столовете, за да не паднат. Бяха ги подредили в редица в коридора. Не искам да седя там с тях.

Дейна погледна ръката на Лилиан. Беше тънка, а сините вени изпъкваха под полупрозрачната кожа.

— Фран няма да те накара да отидеш насила. Просто ѝ кажи, че не искаш. Аз ще те подкрепя.

Лилиан попи сълзите си с дантелена кърпичка.

— Ти не разбираш. Ако не продам къщата и не се преместя в „Двете палми“, Фран никога вече няма да ми проговори.

— А нима сега ти се обажда или идва те види?

— Не — призна възрастната жена и сълзите се търкулнаха по страните ѝ. — Но тя ми каза, че съжалява и обеща занапред да бъде по-добра.

Дейна си помисли, че това е толкова вероятно, колкото Мик Джагър да стане папа, но на глас не каза нищо. Лилиан бе една самотна възрастна дама и като повечето родители, които се бяха отчуждили от децата си, се молеше и надяваше нещата да се променят.

— Ако продадеш къщата, кой ще се занимава с парите ти?

— Фран ще внесе в старчески дом достатъчно голяма сума, за да се грижат добре за мен.

Точно това подозираше Дейна. Фран не даваше и пет пари за майка си. Просто искаше да вземе парите. Лилиан щеше да свърши дните си, завързана към един стол, с разбито сърце. Сама.

— Не е нужно да отиваш в старчески дом. Ще поговоря с Фран — каза Дейна, макар да нямаше представа как би могла да убеди безчувствената жена да промени намерението си.

— Искаше ми се ти да си моя дъщеря — Лилиан стисна с треперещите си пръсти ръката на Дейна. — Знам, че никога не би ме захвърлила като чифт овехтели обувки.

Дейна погледна отчаяно към възрастната си приятелка.

— Нали знаеш, че ние сме кратунени братовчедки.

Хавайското определение за приятели, които са близки като роднини, извика бледа усмивка върху устните на Лилиан. Тя обичаше островните предания и често разказваше на Дейна древните легенди за *menhune*, като тази за нощните воители.

— Ще ти помогна с всичко, с което мога. Не е нужно да позволяваш на Фран да те мести в старчески дом.

— Знам, че ще го направиш, скъпа, но...

„Но какво?“ — искаше да изкрещи Дейна. Защо Лилиан не се опълчи на дъщеря си, която въобще не се интересуваше от майка си?

— Не мисля, че това вече има значение — настоя Лилиан. — Непрекъснато чувам марша на нощните воители. Те идват за мен.

Дейна пое дълбоко дъх, за да се успокои. Преди малко Лилиан бе споделила тревогата си, че ще прекара последните си дни завързана за един стол в старчески дом, а сега бе сигурна, че ще умре. Тя бе една объркана и самотна старица, но защо трябваше да бъде торможена от неблагодарната си дъщеря? Нуждаеше се от нежност и разбиране.

— Когато си отида, обещавай ми, че ще вземеш Моли. Не искам Фран да я приспи навеки.

— Разбира се — увери я Дейна и си представи кафеникавата котка, която кръстосваше съседските дворове. Котката беше слабостта на Лилиан. — Но двете с Моли ще бъдете заедно още много време.

Лилиан поклати глава.

— Не. Нощните воители идват все по-близо. Искам да знам, че любимата ми Моли ще попадне в добри ръце.

Мъчителна болка прониза гърдите на Дейна. Ами ако Лилиан умре? Тя бе толкова мила стара дама. Защо не бе прекарала повече време с нея? Дейна погали бузата ѝ и отметна един бял кичур от челото ѝ.

— Знаеш, че можеш да разчиташ на мен. Сигурна съм, че нищо лошо няма да ти се случи. Ще се опитам да убедя Фран за старческият дом, но ти обещавам, че ако нещата се объркат, ще се погрижа за Моли.

— Толкова ми липсваше — прошепна Лилиан. — Ти си най-милото същество, което някога съм срещала. Откакто се премести тук, съм много щастлива. Искях да ти бъда нещо като майка и си представях, че си моя дъщеря.

Риданието заседна в гърлото на Дейна, когато забеляза дълбоките сенки под очите на Лилиан. Лицето ѝ изразяваше безнадеждна тъга и нещо по-дълбоко, нещо, което младата жена мигом разпозна, защото самата тя току-що го бе открила. Любов.

— Толкова ми се искаше да присъствам на сватбата ти — призна Лилиан. — Ти ще бъдеш толкова красива младоженка. Но сега знам, че няма да живея толкова дълго. Нито ще доживея да видя децата ти. Искях да ги подържа на ръце и да ги притисна до гърдите си така, както правех някога с Фран.

Дейна едва сдържа сълзите си. Ако някога бе съществувала идеална баба, то това беше Лилиан. Как можеше животът да бъде толкова несправедлив към нея, проклинайки я с дъщеря като Фран?

— Прегърни ме и ме целуни — помоли Лилиан. — Кажи ми сбогом.

Дейна я взе в прегръдките и се изненада колко е отслабнала.

— Няма да ти кажа сбогом, защото...

— Не се тревожи, Дейна. Ще бъда на по-хубаво място от „Двете палми“. Ще бъда с *menhunes*, ще бдя над теб.

Сълзите напиреха в очите ѝ и Дейна ги отвори по-широко, за да ги спре. Досега не бе осъзнавала колко важна за нея е Лилиан и колко много ще ѝ липсва, ако не я вижда всеки ден. Не можеше да си представи, че ще я загуби.

— Хей, госпожо! — прогърмя гласът на Фран от другата стая. — Една лимузина току-що спря пред къщата ви.

Големия татко! Съвсем бе забравила за него. Дейна се опита да се освободи от ръцете на Лилиан. Успокой я, че по-късно ще се разбере с Фран, но приятелката ѝ не искаше да я пусне.

Вкопчила ръце в Дейна, Лилиан се втренчи в очите ѝ.

— Обещай ми, че няма да ме забравиш. Искам някой на тази земя да помни, че съм живяла и обичала и че съм се опитала да бъда добра майка.

— О, Лилиан. Ти си като истинска майка за мен. Една прекрасна, любяща майка. Никога няма да те забравя, кълна се.

— Освен това искам да ми обещаеш, че когато си отида, ще бъдеш много внимателна — гласът ѝ заглъхна, а когато продължи да говори, приличаше на шепота на вятъра. — Ти си следващата, за която ще дойдат нощните воини.

Нощните воини? Думите продължаваха да отекват в главата на Дейна, докато тичаше през задния двор на Лилиан към къщата си. Дали приятелката ѝ постепенно не губеше разсъдък си? Или по някакъв начин усещаше опасността? Е, Лилиан наистина изглеждаше малко не на себе си, но...

Младата жена си призна, че се чувства неспокойна, изпълнена с лоши предчувствия. Имаше същото усещане и онзи ден на плажа. Обикновено не бе склонна да се отдава на подобни мисли, но когато я повлече течението, тя наистина повярва, че е чула нощните воини.

По-късно същия следобед, докато се изкачваше по хълма, отново ги бе чула. Може би е било някакво предчувствие. Или предупреждение.

Заобиколи палмата, която Лилиан бе посадила в началото на лятото, мина покрай шезлонга, където се бе любила с Роб, и нахлу през задната врата в кухнята.

Роб я чакаше.

— Нека оставим Колтрейн пръв да говори. По този начин ще разберем какво е намислил. Нагласих твоя телефонен секретар да записва всяка негова дума, но се съмнявам, че е толкова глупав да изтърве нещо уличаващо.

— Добра идея — кимна Дейна.

Големия татко бе тук. Най-сетне щеше да разбере дали той е изнудвачът. Звънецът иззвъня и кръвта запулсира в слепоочията ѝ, докато вървеше след Роб към гостната.

Той се отпусна на дивана и Дейна забеляза, че е почистил стаята. Нямахте и следа от снощното сбиване. Освен сцепената му долна устна по нищо друго не личеше, че Роб се е бил. Той се бе избърснал и навярно бе използвал нейния фон дьо тен, за да прикрие синината на челюстта си.

Дейна прокара пръсти през косата си и отвори вратата. Искеше ѝ се да посрещне Колтрейн с някоя язвителна забележка, но Роб я бе

предупредил да се държи сдържано.

— Къде е Ванеса? — Големия татко мина покрай нея.

— Тя е на сигурно място, където никога няма да я намериш — твърдо отвърна Роб.

Колтрейн се закова на място и изгледа свирепо мъжа, който седеше на дивана, небрежно отпуснал ръка на облегалката. Позата му бе спокойна. Но Дейна никога не бе виждала подобно изражение на лицето му. То сякаш казваше: „Не се захващай с мен.“

Погледът на Големия татко се плъзна по стаята, сякаш преценяваше възможностите си. Накрая се извърна към Дейна:

— Хайде да се разберем.

Без да дочака покана, той се настани в най-близкото кресло, а Дейна седна до Роб. По-възрастният мъж впери очи в нея — бяха черни като на акула и изглеждаха още по-заплашително в контраст с бялата коса, която блестеше на утринната светлина.

— Ето как стоят нещата. Ти имаш това, което аз искам, а аз мога да ти дам това, което ти искаш.

„Започва се — напрегна се Дейна. — Той е изнудвачът.“

— Ще се кандидатираш за изборите следващата година. Мога да подпомогна кампанията ти. Мога да ти осигуря подкрепата на членовете на двата кен клуба в щата. Представи си как всичките тези хора ще размахват плакати с името ти и скандират възторжено.

Това бе последното, което бе очаквала да чуе. Тя наистина бе предложена за висш съдебен пост и трябваше през следващата година да участва в изборите, но все още не бе започнала да организира кампанията си. Хавайците презираха шумните медийни кампании, каквито се провеждаха на континента. По време на избори поддръжниците се трупаха по улиците, размахвайки плакати с имената на техните избраници.

Да събереш достатъчно поддръжници, готови да се пекат под палещите лъчи на тропическото слънце, бе страхотно предизвикателство, но подкрепата на членовете на кен-клубовете — асоциация на японски и американски бизнесмени, които бяха много влиятелни в Хаваите — бе като дар от Бога. Ако искаше да се изкачи по стълбицата на юридическата кариера, Дейна трябваше да се задоволи със сегашния си пост, докато не я предложат за върховния съд. А това означаваше да участва в следващите избори и да ги

спечели. Големия татко отлично знаеше колко е изкусително предложението му.

— Ще ти осигуря подкрепата на кен-клубовете — обеща той. Замълча и лукаво се усмихна. — Мога да ги убедя, че ти си най-добрият съдия на островите. В замяна искам да накараш Ванеса и Джейсън да се върнат у дома.

Дейна очакваше да спомене смъртта на Ханк Ролинс, ала той не го стори.

— Решението е на Ванеса, не мое — рече накрая младата жена. — Няма да търгувам кариерата си за нейното щастие.

— Помисли си още веднъж — предупреди я Големия татко и се изправи. Прекоси стаята и дръпна кабела на телефонния секретар. — Мога да те унищожа.

— Не я заплашвай — гласът на Роб бе нисък, но твърд. — Помисли си как ще се отрази върху репутацията ти, ако хората разберат, че не си нищо повече от един презрян воайор, който шпионира гостите си.

— Не можеш да го докажеш. Ще бъде твоята дума срещу моята.

— Истина е, но ти много добре знаеш колко унищожителни могат да бъдат слуховете. А какво ще кажеш, ако историята се появи в клюкарската рубрика на Майра на „Уайкики Татлър“?

Ударът попадна право в целта. Гъстите му вежди се склочиха над хлътналите му очи. „Уайкики Татлър“, най-четеният таблоид на островите, се ровеше с охота в мръсното бельо на всички политици и с особено настървение отразяваше любовните истории — истински или измислени — на по-видните жители на островите. Всички заявяваха, че никога не го четат, но седмичникът се разпродаваше като топъл хляб.

— Блъфираш — процеди Големия татко, но гласът му не прозвуча много убедително. Отново се извърна към Дейна. — Имам свидетел, който ще се закълне, че Ванеса е лоша майка и е психически нестабилна. Съдията ще даде родителските права на Ерик. Уверявам те в това.

Дейна побесня и едва не се нахвърли отгоре му, но ръката на Роб върху нейното рамо ѝ напомни, че трябва да се сдържа и да остави Колтрейн да говори. Докато се взираше в него, в изражението на

лицето му, застинало в зловеща гримаса, тя осъзна, че заплахата е най-големият му коз.

В стаята надвисна неловка тишина. Дейна хвърли бърз поглед към Роб. Проблясването в очите му потвърди подозренията ѝ. В главата ѝ се завъртя калейдоскоп от образи. Големия татко с окървавени дрехи след лова. Надписът „Кари“.

Големия татко разказва сладкодумно историята за трите акули, които бе убил.

Този мъж може да беше всякакъв. Подлец, способен да използва услугите на пропаднали типове, за да постигне целите си. Перверзен тип. Отвратителен маниак. Но не той бе изнудвачът. Мисълта отекна в главата ѝ. Тя едва не извика на глас, ала навреме се сдържа. Господи, през цялото време са били на погрешна следа.

„Големия татко не е изнудвачът“.

Това откритие би трябвало да я успокои, но не стана така. Имаше още някой на този остров, който я мразеше. Непознат враг. Тази мисъл беше още по-смразяваща. Разводът на Ванеса щеше да превърне Големия татко във враг. И така тя щеше да има двама врагове. Двойна заплаха.

„Съсредоточи се върху ситуацията“ — заповяда си младата жена. В момента не можеше да предприеме нищо срещу изнудвача, но можеше да помогне на сестра си да се отърве от семейство Колтрейн. Повдигаше ѝ се от мисълта, че Големия татко е шпионирал сестра ѝ. Какво щеше да стане с Джейсън, ако го отгледа и възпита подобно чудовище?

Дейна не можеше да позволи това да се случи. Обичаше Джейсън, обичаше и Ванеса. Сестра ѝ винаги е била до нея, когато се е нуждаела от помощта ѝ — като майка, като сестра, като най-добър приятел. Колтрейн щеше да се опита да я унищожи, но тя нямаше да се предаде без бой.

Големия татко се изправи, погледът му все още бе прикован в Дейна.

— Помисли си много внимателно. Не прави нищо, за което после ще съжаляваш.

— Като говорим за съжаление — контрира го Роб, — биячите, които снощи изпрати, ще си получат заслуженото така, както и ти.

Гарт се събуди от щастливите гласове на Джейсън и Пуни.

— Осъди копелетата! Осъди копелетата! Осъди тези задници!

Той се облече и подкара инвалидната количка към кухнята, развеселен от идиличната домашна сценка. Джейсън седеше зад масата за закуска, а Пуни се поклащаше на рамото му. Край печката Ванеса приготвяше кафето.

— Добро утро — промърмори Гарт, не знаейки какво да каже.

Миналата нощ те останаха да седят на терасата с преплетени ръце, докато първите отблясъци на тропическата зора се показаха на хоризонта и върху бледоморавото небе се появи пурпурното зарево на слънцето. Мелодичните песни на събудените птици, предвестници на новия ден, им напомниха, че е време да се разделят.

Пожелаха си лека нощ, но се съмняваха, че някой от тях ще заспи. Той със сигурност не можа; няколкото часа, прекарани в леглото, не му донесоха желаното успокоение. Но въпреки това се чувстваше някак странно освежен и бодър. Не можеше да спре да мисли за Ванеса.

Телефонът иззвъня и Ванеса изшътка на Джейсън и Пуни да млъкнат за малко, докато Гарт вдигаше слушалката.

— Обажда се Роб — кимна той към гостенката си, докато слушаше с нарастваща загриженост.

— Какво не е наред? — попита Ванеса, след като той затвори, но Гарт предупредително завъртя очи към Джейсън. Тя мигом схвана какво искаше да й каже. — Джейсън, защо не изведеш Пуни навън?

— Доообре. Пуни, хайде да излезем — Джейсън бавно се запъти към вратата, извеждаща към терасата с папратите.

Ванеса седна на дивана в нишата с изглед към терасата.

— Какво се е случило? — сините ѝ очи издаваха безпокойството ѝ.

Колкото можа по-деликатно Гарт ѝ предаде исканията на Големия татко, както и историята за нападението в къщата на Дейна.

— Откраднали са видеокасетите — завърши той, неспособен да прикрие горчивината в гласа си. — Сега нямаме нито доказателство,

ните средства за оказване на натиск срещу Колтрейн.

— Не можеш ли да направиш нещо? — умолително го погледна Ванеса.

Гарт сложи нежно ръка върху рамото ѝ и впи поглед в очите ѝ.

— Ще бъда напълно откровен с теб. Най-многого, на което можеш да се надяваш, е да си поделиш родителските права с Ерик, а това ще означава, че свекърът ти ще бъде с Джейсън през половината време. Ако Колтрейн изпълни заплахата си да те очерни и представи като лоша майка, може да изгубиш изцяло родителските права над сина си.

— Аз съм добра майка — настоя младата жена. — Те не могат...

— Колтрейн имат достатъчно пари и влияние, за да накарат по-голямата част от слугите в ранчото да излъжат.

Болката в очите ѝ показваше, че думите са достигнали до съзнанието ѝ, но тя не каза нищо. Погледът ѝ се насочи към стъклените врати, зад които се виждаше Джейсън, увлечен в играта с Пуни.

— Може и да има начин — напрегнатият глас на Ванеса го сепна.

— Като например? — попита внимателно адвокатът, защото не искаше да ѝ дава напразни надежди.

Тя сви рамене, после отпусна ръце върху загорелите си бедра. Дългите нокти се забиха в меката плът, а главата ѝ остана извърната настрани.

— Има ли нещо, което трябва да знам? — попита Гарт, уверен, че бе премълчала важна информация. Протегна се и отпусна длан върху нейната, а пръстите му се преплетоха с нейните и нежно ги повдигнаха. Върху бедрото ѝ ясно се виждаха белезите, оставени от ноктите ѝ. Той взе ръката ѝ и я стисна между дланите си. — Кажи ми всичко. Трябва да знам истината, иначе няма да мога да ти помогна.

Ванеса се взря в него за миг, сякаш преценяваше дали да му се довери.

— Мисля, че има начин да се справим с Колтрейн и да спечеля родителските права над Джейсън — хвърли бърз поглед към терасата, където синът ѝ си играеше с папагала. — Ерик Колтрейн няма да предяви претенции за Джейсън, ако той не му е баща, нали?

Ванеса се хваща за сламка, помисли си Гарт. Джейсън имаше красивите сини очи и русата коса на майка си, но бе наследил

квадратната брадичка на Колтрейн, дори и характерната трапчинка.

— Това няма да свърши работа. Адвокатът на Колтрейн ще настоява за тест за бащинство.

— А тези тестове сигурни ли са?

— Ако се извършат в добре оборудвана лаборатория, тестовете за бащинство са напълно достоверни. Правил съм подобни тестове за няколко от случаите си.

Тя се усмихна, но с усмивка, която приличаше по-скоро на зловеща гримаса. Сърцето на Гарт болезнено се сви. Какво ставаше тук?

— Точно на това се надявах, Гарт. Тестът за бащинство ще докаже, че Ерик не е баща на Джейсън.

Роб затвори телефона, след като разказа на Гарт за нахлуването на главорезите в къщата на Дейна и последвалото посещение на Големия татко. В другия край на стаята Дейна се бе свила на дивана, обхванала коленете си с ръце. Бедното дете. След изчезването на видеокасетите тя се обвиняваше, че не е оправдала доверието на сестра си.

Но Дейна не бе виновна. Той ги забърка в тази каша. Трябваше да предвиди появата на онези горили. Вместо това се прояви като самонадеян глупак. Пронизителният звън на телефона прекъсна мислите му и той проследи с поглед Дейна, която се изправи и с грациозна стъпка прекоси стаята, за да вдигне слушалката.

— Здравей, Гуен — каза тя, после замълча, заслушана. — Върнах се по-рано... А, ами сестра ми се развежда с Ерик Колтрейн.

Роб се зачуди защо Дейна съобщи тази информация. Колко бе близка тя с Гуен? Всъщност той никак не харесваше Гуен.

Дейна слуша няколко минути, въртейки кабела на телефона между пръстите си.

— Наистина ли? Откъде си го чула? — тревожната нотка в гласа ѝ го накара да застане нащрек. — Роб Тагет е тук... Виждам се с него.

Той се бе отпуснал в едно кресло; тялото все още го болеше от схватката с бандитите. Значи в Хонолулу вече се знаеше, че е бил с Дейна в ранчото на Колтрейн. Не бе изненадан, че Гуен го е чула. Като опитен политик тя навярно преценяваше какво означава тази връзка за кариерата на Дейна.

— Предполагам, че си права — уморено рече Дейна и Роб си представи лекцията на Гуен как приятелката ѝ излага на опасност кариерата си, обвързвайки се с мъж като него.

— Шегуваш се — изведнъж се оживи Дейна и очите ѝ се разшириха. — Клемънтс беше само на колко? Четиридесет и пет? — замълча и заслуша. — Наистина ли? Само на четиридесет и една.

Твърде млад, за да умре от сърдечен удар, нали?... Бедната му жена и онова сладко малко момче.

Значи Тод Клемънтс бе мъртъв. Още един път се потвърждаваше старата приказка, че човек никога не знае. Щом нещо ти е писано, то сигурно ще стане. Жалко за Клемънтс, но това означаваше, че във върховния съд отново имаше вакантно място. Дейна щеше да получи втори шанс много по-скоро, отколкото бе очаквала.

Роб се запита как всъщност Гуен възприема факта, че името на приятелката ѝ е в списъка на кандидатите за върховния съд. Нейният баща Бос Шихида бе много влиятелна личност в политическите кръгове. Може би щеше да се опита да получи овакантеното място на Тод Клемънтс за дъщеря си. По дяволите, Роб се надяваше да греши. Последното нещо, от което Дейна се нуждаеше, бе да си съперничи с приятелката си. На островите и без това бе много трудно за една жена да направи кариера в съдебната система. Не бе нужно и да се налага да се състезават помежду си.

Дейна затвори и поклати глава.

— Тод Клемънтс е починал от сърдечен удар.

— Много лошо. Той бе чудесен човек и добър съдия.

— Гуен каза, че съм предложена за поста му. Големия татко ще направи всичко, за да провали избора ми — отпусна се на дивана до него.

— Колтрейн наистина има власт, но губернаторът е костелив орех. Той...

— Ами ако изнудвачът отиде при губернатора?

— Без доказателства цялата история е само слух — вгледа се за миг в лицето ѝ, огряно от слънчевата светлина. — Колко е важно за теб да бъдеш съдия?

Младата жена се поколеба, после отговори:

— Винаги съм го искала. Мечтаех за това още докато бях в юридическия факултет. Денят, в който ме назначиха за съдия в общинския съд, бе най-щастливият в живота ми.

Роб кимна, припомняйки си вечерта, когато я срещна за пръв път. Областният прокурор даваше банкет, за да се отпразнува назначението на Дейна. Тя цялата сияеше. Жизнеността ѝ, енергията, която излъчваше, го привлякоха към нея. Интелигентността ѝ го плени. След онази нощ никоя друга жена не можеше да се сравни с нея.

Беше оплескал работата с видеокасетите, но може би щеше да успее да ѝ помогне сега.

— Докато изнудвачът е наоколо, кариерата ти е застрашена. Не е Големия татко, иначе щеше да те заплаши открито. Нека да поговорим за останалите ти врагове. Продължавам да храня съмнения относно съдия Бинкли.

— Дейвис Бинкли ме мрази — призна младата жена. — Знаеш, че нарочно ми повери делото на Тенака още през първата ми седмица в съда.

Роб не каза нищо; делото на Тенака винаги щеше да бъде болезнена тема помежду им. Делото трябваше да се гледа във върховния съд, но те се отърваха от горещия картоф, заявявайки, че графикът им е претрупан. Въпросът, дали е законно да се гледа делото от общинския съд, бе доста спорен и затова Бинкли го прехвърли на „заека“ Дейна.

— Той ми възлагаше най-тежките дела, надявайки се да се издъня.

— Да, но ти го надхитри. Решенията ти никога не са били обжалвани. Точно заради това си предложена за върховния съд.

— Съдия Бинкли никога не е крил, че не ме харесва. Той дори убеди сина на свой приятел да се кандидатира догодина за мястото ми в общинския съд — тя замислено поклати глава. — Непрекъснато си повтарям предупреждението на изнудвача: „Махай се от Хаваите.“ Това е най-голямото желание на Бинкли. Но откъде той би могъл да знае за миналото ми?

Роб не знаеше отговора.

— Има още неколцина заместник-прокурори, които не могат да ме понасят.

— Професионална завист — заяви Роб.

Звездата на Дейна бе изгряла твърде бързо, затъмнявайки много други наоколо. Припомни си, че бе изпитал същото чувство, когато работеше в полицията. Тогава бе изпреварил мнозина от по-старите офицери. Метеоритите се издигат светкавично до небесата, за да се разбият после на земята. По дяволите, това не биваше да се случи с Дейна!

— Ще споделя едно мое предположение. Наследих секретарката си Анита заедно с кабинета. Дълги години тя е била секретарка на

съдия Гимбъл. Анита го обожаваше, вероятно защото той ѝ е прощавал немарливостта. На два пъти подавах официални оплаквания срещу нея.

Роб познаваше такива хора. Защитени от привилегиите на държавната служба, те просто бяха мързеливи. Можеш да се оплакваш колкото си искаш от тях, но бе почти невъзможно да се отървеш от подобни некадърници.

— Допуснала ли е някаква сериозна грешка?

— Когато въвеждаше списъка с присъдите ми в компютъра, тя по някакъв начин — след тринадесетгодишен стаж — „объркала кодовете“. В съда получиха грешна информация и освободиха тези, които не трябваше, а задържаха тези, които бях оправдала.

— Твърде дребнаво. Точно по този начин би си отмъстила една секретарка. Но изнудването не е в същия стил. Както и да е, откъде би могла тя да знае за миналото ти? Отново се връщаме на този въпрос.

— Прав си. Тъкмо затова започнах да се чудя дали не е бившият приятел на Ванеса, Слейд Картър или някой от неговите приятели? През онази нощ Слейд беше на паркинга. Вероятно е открил тялото на Ханк и не му е било трудно да се досети какво се е случило.

— Звучи правдоподобно — съгласи се Роб, — но защо той ще иска да те изгони от Хаваите?

Дейна вдигна безпомощно ръце.

— Нямам никаква представа.

— Е, хрумна ми една идея. Къде каза, че се е случило всичко това? В Тексас?

Много добре знаеше, че тя не бе посочила къде се бе разиграла трагедията. Отчаяно, с молба, извираща от най-съкровеното кътче на душата му, той искаше тя да му вярва. Кога привличането му към нея се беше превърнало в такава всепоглъщаща страст? Смаян от собствените си чувства, той извърна глава. Искаше тя да бъде с него, да го желае толкова силно, че миналото да няма никакво значение.

Миналата нощ бе постигнал желанието си. Тя бе дошла при него и му се бе отдала така страстно, както никоя друга жена досега. Но с настъпването на деня страховете на Дейна отново се бяха завърнали.

Тишината в стаята натеза от напрежение, докато младата жена го наблюдаваше безмълвно, претегляйки възможностите си.

— В Мисури — каза накрая тя. — Случи се в Гомпер Бенд, намира се след едно отклонение от главния път, близо до границата с Арканзас.

Въпреки болката от разцепената си устна Роб се усмихна. Мисълта, че тя му вярва, събуди закрилническите му инстинкти. И нещо повече. Разводът го бе изстискал емоционално, оставяйки в душата му горчивина и недоверие към всички жени. Сега бе готов отново да рискува да се обвърже.

— Знаеш, че съм луд по теб, нали? — попита той и тя кимна с напълно сериозно изражение. — Ще направя всичко, за да ти помогна. Ще отида там и ще разровя цялата история, но трябва да знам цялата истина за случилото се през онази нощ.

— Ханк Ролинс не беше добър човек, беше твърде мързелив, за да работи — каза Дейна. — Прекарваше времето си в лов и във варене на долнокачествено уиски, което продаваше в бара, където работеше Ванеса. Ние се опитвахме да спестим пари, за да заминем за Калифорния, и затова когато Ханк ми предложи пет долара, за да му помагам в одирането на зайците, аз се съгласих — гласът ѝ леко изтъня, но лицето ѝ остана спокойно. — Той ме изненада в бараката и... и...

Роб я притегли към себе си и я целуна по главата, проклинайки онзи гадняр.

Дейна се стегна, но не се освободи от прегръдката му.

— Ванеса ме е чула да плача часове след като всичко бе свършило. Аз продължавах да стоя свита в бараката. Тя дойде да ме търси и тогава Ханк се нахвърли върху нея.

Гласът ѝ затрепери от напирещите сълзи.

— Бях се свила в ъгъла като... като пребито куче. Не можех да помръдна. Можех само да наблюдавам безпомощно.

Размърда рамене, за да се измъкне от обятията му. Това не го изненада. Когато се чувстваше емоционално застрашена, се отдръпваше, издигайки стена между себе си и останалия свят.

— Знаеш ли как се чувствам? — думите изригнаха от устата ѝ с такава страст, че Роб се сепна. — Можех да предпазя сестра си от ужаса да бъде изнасилена от онзи звяр, но... но се държах като жалка страхливка.

„Страхливец. Страхливец. Страхливец.“ Думата отекна, събуждайки задушавания спомен, който Роб искаше да забрави. Изпитваше толкова силно чувство на съпричастност, че не можа да каже нищо. Най-после събра сили и промълви:

— Ти си била твърде млада и самата току-що си преживяла нещо ужасно. Съвсем разбираемо е, че страхът те е парализирал.

— Обаче не мога да си простя. Ако бях реагирала навреме...

Психическото бреме от този инцидент продължаваше да ѝ тежи. Роб я разбираше. Много често бе по-трудно да простиш собствената си слабост, отколкото тази на някой друг.

— Дейна, опитай се да се забравиш. Понякога разполагаме само с няколко секунди, през които трябва да действаме. Ако не го направим, възможността отлита и повече не се връща. Повярвай ми, преживял съм го.

Той я прегърна, не знаейки какво още да каже. Припомни си как самият той се бе провалил. И резултатите бяха опустошителни.

— Какво искаш да кажеш?

Не искаше да възкресява миналото си. Искаше тя да го възприеме като човек, на когото може да се разчита. По дяволите, той не бе съвършен. Въобразявайки си, че е безгрешен, последния път се бе забъркал в огромна каша, но втори път нямаше да допусне същата грешка. Дейна означаваше твърде много за него.

— Напуснах полицията, защото се оказах страхливец — видя смаяното изражение на лицето ѝ и отсечено кимна. — Точно така. Величаеха ме като герой, а аз бях само един страхливец. Скъпа, ти си била само едно малко момиче. Никой не би могъл да те нарече страхливка.

— Не вярвам, че си страхлив. Невъзможно е, особено след като видях как се справи с онези горили.

— Когато онази проститутка ме обвини в изнасилване, аз трябваше да се боря и да докажа, че е излъгала. Но не го направих. Твърде дълго бях златното момче на отдела и реших, че нещата сами ще се оправят. Отне ми доста време, за да си призная истината. Ти си първият човек, с когото разговарям. Боли ме да ти призная, че съм бил страхливец, но това е истината и нищо не може да я промени.

— Бил си в много трудно положение. Ти...

— Човек винаги може да си намери извинение. Аз приех истината и ти също трябва да го направиш.

Дейна се замисли за миг над думите му.

— Искаш да знаеш истината... цялата истина, нали? — гласът ѝ затрепери от болка и напрежение. — Ханк вече бе изнасилвил веднъж Ванеса и се канеше да повтори, когато аз най-после събрах сили и сграбчих ножа от куката на стената.

Погледна Роб право в очите.

— Ханк не падна върху ножа. Аз го промуших в гърба.

Дейна втренчи поглед през прозореца на спалнята си към палмите, които се извисяваха като огромни сенки на фона на небето, огряно от лунната светлина. Завесите се полюшваха от бриза. Нощният въздух бе изпълнен с екзотичния аромат на тропически цветя. Обикновено обичаше нощи като тази, с пълнолуние, когато някаква особена магия витаеше над Коко Хед, ала не и тази вечер.

Роб вече ѝ липсваше. След като му разказа какво се бе случило с Ханк Ролинс, той я бе утешил, бе ѝ посочил, че не е имала друг избор. После бе заминал за летището, решен да отиде в Гомпер Бенд и да открие Слейд Картър, някогашния приятел на Ванеса.

„Ролинс си е получил заслуженото. Ти просто не си имала друг избор.“

Думите на Роб бяха толкова успокоителни — когато ѝ ги повтаряше. Ала сега, докато лежеше сама в леглото, съмненията я връхлетяха с нова сила. Как бе могла да убие човек? Дълги години бе пазила заключени спомените за това, което бе направила. Питаше се как бе могла ден след ден да сяда на съдийската скамейки и да има очи да съди другите.

Как бе могла? Без значение какви са били причините, тя бе убила човек. Не заслужаваше да бъде съдия.

Кошмарът, който бе крила толкова години, все още имаше силата да съсипе живота ѝ. Изплуваха отдавна погребаните спомени, съживиха ужаса от онази нощ, когато Дейна бе на четиринадесет години.

Свита в ъгъла, парализирана от страх, тя бе гледала как Ханк се нахвърля върху Ванеса. „Защо крещях?“ — питаше се младата жена. След като Ханк я изнасили, той я държа заключена в бараката с часове, докато се наливаше с уиски. Ако си бе държала устата затворена, Ванеса нямаше да дойде да я търси, за да ѝ помогне.

Виковете на Ванеса, съпроводени с ридания, изпълниха бараката. Макар че бе още много млада, замъгленият ѝ мозък осъзна, че Ханк

смята да ги убие. Той вече ѝ бе казал, че никой не бива да узнае какво е направил. Дейна не можеше да му позволи да ги убие.

„Маа-моо, помогни ми!“ — крещеше Ванеса.

Молбата на сестра ѝ отекна в съзнанието на Дейна — отчаян зов към мъртвите. След смъртта на родителите им Ванеса бе толкова смела, беше едновременно и майка, и сестра за Дейна. Но сега Дейна прозря истината. Ванеса също се е страхувала. Сестра ѝ е била още дете в тялото на жена.

За пръв път в живота си Дейна бе осъзнала, че двете са сами на този свят. Огледа стаята, търсейки нещо — каквото и да е — за да го използва като оръжие. Зърна ножа за зайци.

Връщайки се назад в спомените към онази нощ преди двадесет години, Дейна си даде сметка, че отново би направила същото, но по-бързо. Справедливост. Понякога звучеше като неприлична дума. Тя наистина вярваше, че Ханк си бе получил заслуженото. Но двете с Ванеса все още плащаха за неговото престъпление.

Роб бе прав, когато каза, че те двете не вярват на мъжете, защото ги асоциират с Ханк Ролинс. Затвори очи, за да се скрие от лунната светлина, но не можеше да избяга от чувствата, които толкова дълго бе таила в душата си. Да, ако всичко се случеше отново, тя щеше да грабне ножа, но преди Ханк да изнасили Ванеса. Нямахше да позволи сестра ѝ да бъде подложена на същия ужас, който бе изпитала и тя.

Пронизителният звук на някаква сирена я сепна и Дейна се изправи рязко в леглото. Спомените продължаваха да кръжат в съзнанието ѝ. От улицата се чува викове, но тя не можа да различи смисъла им. Спусна се към прозореца и дръпна завесата. Пред съседната врата бе спряла линейка на „Бърза помощ“.

— О, Господи! Нещо се е случило с Лилиан!

Отне ѝ само няколко секунди да навлече пенъора си и да хукне навън. През това време санитарите вече вадеха носилката. Червено и бяло, червено и бяло, червено и бяло проблясваше лампата върху линейката, докато изнасяха тялото, покрито с бял чаршаф. Наблизо бяха паркирани две полицейски коли и нощната тишина се огласяше от кратки заповеди и пращането на полицейска радиостанция.

— Не! Не! — извика Дейна. Дръпна чаршафа. Лицето на Лилиан бе придобило неестествено жълт цвят, но в същото време бе спокойно, а устните ѝ бяха извити в нещо като усмивка.

— О, Лилиан, не — Дейна се втрени в жената, която я бе обичала като своя дъщеря. Сякаш нещо в душата ѝ се скъса и тя изхлипа, завладяна от безкрайна тъга. Трябваше да направи много повече за Лилиан, да прекарва повече време с нея.

Един от санитарите дръпна чаршафа и Дейна си взе мълчаливо сбогом с приятелката си. Чувството на вина се смеси с мъката от загубата и с мисълта, че никога повече няма да види Лилиан. Никога вече няма да може да сподели нищо с нея. Колко живо си спомняше гордостта в очите ѝ, когато ѝ разказваше за едно от делата си. Майчинска гордост. Да, това бе, което Лилиан винаги бе искала да бъде — любяща майка.

Дейна видя в сенките дъщерята на Лилиан, която я гледаше намръщено. При други обстоятелства щеше да отиде при нея и да ѝ каже няколко утешителни думи, но сега се боеше да не изгуби самообладание. Обърна се към доктор Уинстън, който стоеше наблизко.

— Как се е случило?

— Фран ми се обади, че майка ѝ не се чувства добре. Тръгнах веднага. Тъкмо пристигнах и Лилиан получи удар — отвърна лекарят. — Никой не можеше да я спаси. Открих в банята шишенцето ѝ с хапчетата. От няколко дни не е вземала лекарството си. Кръвното ѝ налягане беше хвъркнало до небесата.

— Дъщеря ѝ е трябвало...

— Лилиан изобщо не ѝ е казала, че се нуждае от тези хапчета — Доктор Уинстън сви рамене, загледан в отдалечаващата се линейка. — Не мога да си обясня защо не го е споменала.

— Искала е да умре — прошепна Дейна, по-скоро на себе си, отколкото на лекаря. — Искала е да си отиде тук, сред нещата, които е обичала, в дома, който двамата със съпруга ѝ са построили — където е била щастлива. Беше ужасена от мисълта, че ще умре сама и забравена в някакъв отвратителен старчески дом.

„И не е вярвала, че ще ѝ помогна.“ Чувството ѝ за вина потисна думите, сълзите. Беше предала скъпата Лилиан, безвъзвратно.

Дейна остана на тротоара дълго след като светлините на линейката изчезнаха зад завоя на улицата. Не забеляза кога са заминали полицейските коли, нито кога доктор Уинстън се сбогува с нея. Мислеше единствено за Лилиан.

Скъпа приятелка. Почти майка.

Запъти се бавно към дома си с натежало от болка сърце. Докато минаваше през дневната, сигналната лампичка на телефонния секретар привлече вниманието ѝ. Роб, помисли си младата жена, после осъзна, че минава полунощ. Той обеща да ѝ се обади, когато смени самолета в Лос Анджелис, но щеше да пристигне там чак на сутринта. Натисна бутона и чу гласа на Ванеса.

— Гарт уреди среща със семейство Колтрейн и техния адвокат за утре в четири следобед — имаше някаква приповдигната нотка в гласа на сестра ѝ. — Гарт иска да постигнем споразумение, преди делото да влезе в съда. Ще можеш ли да бъдеш в кабинета му половин час порано? Има нещо, което трябва да ти обясня преди двамата с Гарт да се изправим срещу Колтрейн.

Двамата с Гарт? Виж ти, това звучеше така, сякаш Гарт и сестра ѝ доста са се сприятелили. Е, поне Ванеса бе готова да се опълчи на Големия татко. След като *tokes* откраднаха видеокасетите, Дейна не бе сигурна, че Ванеса ще рискува.

„Ами аз — запита се Дейна. — Къде се вписвам аз в живота на сестра си?“ Усещаше, че двете все повече се отдалечаваха една от друга, а тя нямаше сили да попречи на засилващото се отчуждение. Беше се надявала, че след като Ванеса напусне дома на Колтрейн, двете ще се сближат. Сега не бе сигурна. Какво бе застанало между тях?

— Моята кариера е помежду ни — промърмори Дейна и се отпусна върху леглото. От гърдите ѝ се отрони дълбока въздишка, която извираше от дълбините на душата ѝ. С нарастваща болка осъзна, че бе направила същата грешка и с Лилиан. Не прекарваше достатъчно време с хората, които ѝ бяха скъпи.

Сълзите ѝ закапаха по възглавницата и младата жена се отдаде на тъгата по възрастната си приятелка. Накрая заспа от изтощение и се пренесе в света на сънищата и временния покой. През последните две нощи почти не бе спала. Успяваше да се унесе в неспокоен сън, прекъсван от образите от миналото и от тревогите на настоящето.

Някакъв шум прекъсна кошмара ѝ. Ето го отново. Туп-туп-туп-туп. Звучеше като — ала не бе възможно, като стъпките на нощните воители. И сега, в най-тъмните часове на нощта, в съзнанието ѝ отекна пророчеството на Лилиан: „Ти си следващата, за която ще дойдат.“

— Полудяваш, Дейна — прошепна на себе си младата жена. — Много скоро ще започнеш да виждаш и духове.

Измъкна се от леглото и тихо се промъкна по коридора в посока на шума. Отвън на двора сенките танцуваха, по-тъмни на фона на пълната луна. Присви очи и се взря в тъмнината и шумът спря. На терасата се мярна малка сянка, която се втурна към кухненската врата. Туп-туп-туп.

Не бяха нощните воини, а котка. При това не някоя скитница. На лунната светлина Дейна видя оранжевата ѝ козина. Беше Моли, котката на Лилиан. Дейна отвори вратата и извика:

— Ела тук, пис, пис, писанке!

А Моли скочи и отърка меката си козина в краката на Дейна. Измяука високо два пъти и сълзите отново изпълниха очите на младата жена. Взе котката на ръце и си помисли, че досега Моли никога не бе идвала при вратата ѝ.

Каишката около врата на животното с малкото звънче, за да предупреждава птичките, липсваше. Лилиан никога не би я свалила. Сигурно Фран я бе махнала, заедно с идентификационната метална пластинка. Дори нямаше намерение да отнесе котката на майка си в някой приют за животни. Беше я пуснала на свобода, без да я е грижа какво ще стане с нея.

— Дали наистина е постъпила така с теб? — погали Дейна котката. — Да отидем и да разберем.

Водена от лунната светлина, тя излезе от къщата и прекоси задния двор, сгушила Моли до гърдите си. Къщата бе тъмна, като се изключи сребристосинята светлина от телевизора. Дейна се наведе и провери долната половина на вратата. Малката вратичка за животни бе залостена отвътре.

— Няма значение — прошепна тя на Моли. — И без това Лилиан искаше аз да те взема.

Тръгна безшумно по пътеката между двете къщи, по която толкова често бе вървяла. Сега бе последното ѝ идване. Обичната ѝ приятелка си бе отишла.

„Аз ще бъда с *tenehunes*, ще бдя над теб.“ Последните думи на Лилиан приличаха на шумоленето на палмовите листа.

— Лилиан ти е казала да дойдеш при мен, нали? — Дейна погали меката козина на Моли. Ухаеше на жасмин след играта в

храстите. Котката замърка доволно и се намести по-удобно в ръцете на новата си господарка. Дейна знаеше, че се държи сантиментално и може би не дотам разумно, но нищо не можеше да промени.

Мисълта, че никога повече няма да види Лилиан, я задушаваше. Вече нямаше да може да споделя с приятелката си. Прониза я остра болка, която достигна до най-съкровените кътчета на душата ѝ. Смъртта беше ужасяващо окончателно нещо. За Лилиан никога повече нямаше да има топли тропически ноци с огряно от звездите небе, нито разходки по плажа, повече нямаше да работи в градината си, нито щеше да погали отново копринената козина на Моли. Повече нищо нямаше да има.

— Очаквам обаждане от Роб Тагет — каза Дейна на секретарката си на следващата сутрин. — Свържи ме незабавно. Ако съм в съда, помоли някой от канцеларията да ме извика.

— Разбира се — отвърна Анита с ентузиазма на човек, получаващ последно причастие.

Дейна се вгледа изпитателно в жената и се запита дали секретарката я мразеше достатъчно, за да я изнудва. Анита се занимаваше с вътрешната документация. Беше по-бавна дори от охлюв. Щатските власти нямаше защо да се тревожат, че ще подаде оплакване заради преумора.

Подобно на повечето хавайски жени Анита имаше слабост към златните гривни. Те покриваха ръката ѝ от китката до лакътя и звънтяха при всяко нейно движение, напомняйки на Дейна за коледни звънчета. Както обикновено, тя бе облечена в черна като очите ѝ рокля и се взираше втренчено в Дейна.

— О, щях да забравя. Съдия Бинкли иска да ви види.

Дейна влезе в кабинета си със стиснати устни, за да не изругае на глас. Захвърли коженото си куфарче върху бюрото. Анита имаше способността да „забравя“ постоянно поради дръзкото си желание да саботира работата на Дейна Хамилтън. Щом ѝ остане малко време, след като попълни внушителната купчина съдебни искове, отново ще напише оплакване срещу Анита. Това щеше да бъде за трети път. С малко повече късмет може би щеше да се отърве от немарливата си секретарка.

Дейна погледна картината на Уайланд, където делфините си играеха с кита, и очите ѝ незабавно се насочиха към скрития свят под повърхността на океана. Също като хората. Имаше толкова много неща, скрити под повърхността. Мисълта не бе никак успокояваща. Кой се опитваше да съсипе живота ѝ? Беше очевидно, че Анита я презира, но откъде би могла да знае нещо за миналото на Дейна.

Все още разсъждаваше по въпроса, докато вървеше надолу по коридора за срещата със съдия Бинкли.

— Дейна — извика я Гуен от кабинета си.

Приятелката ѝ бе облечена в костюм с цвят на слонова кост, който подчертаваше гъстата ѝ черна коса и тъмните ѝ очи. Тя се усмихна топло, както обикновено, и Дейна отвърна на усмивката ѝ.

— Чула ли си нещо? — попита Гуен.

Дейна разбра, че Гуен говори за вакантното място във върховния съд.

— Нито дума. Запътила съм се към Черната лагуна. Бинкли иска да ме види.

— Ще ти съобщи, че ти ще трябва да направиш графика за делата.

— Съдийското блато! Уф — изсумтя Дейна и Гуен се засмя. Всички съдии мразеха да се занимават с изготвянето на графика за предстоящите процеси. — Тази година вече три пъти правих графика. Не може отново да е мой ред.

— Бинкли просто се опитва да те тормози. Той знае, че си сред кандидатите за назначението във върховния съд. — Гуен изгледа Дейна за миг, после тъмните ѝ очи внезапно станаха сериозни. — Не си проваляй шанса, Дейна. Не се замесвай с Роб Тагет.

Дейна не знаеше как да каже на приятелката си, че вече бе замесена, повече от замесена с Роб. Преди време Гуен бе излизала с Роб и си въобразяваше, че го познава, ала тя не се бе докоснала до истинския Роб Тагет. Никой не знаеше нищо за истинската му същност, никой, освен Дейна. Мисълта ѝ достави неочаквано удоволствие.

— Брат ми се безпокои за зъба ти — Гуен смени темата на разговора, очевидно засрамена от откровеността си. — Може да те приеме за преглед днес следобед.

— Днес не мога. Сестра ми иска да я придружа на срещата със семейство Колтрейн и с техния адвокат — Дейна не искаше да обиди Гуен, но нямаше никакво намерение отново да се остави в ръцете на брат ѝ. — Може би ще му се обадя по-късно — уклончиво додаде тя, махна с ръка и тръгна да излиза. — Но сега трябва да отида в Черната лагуна.

Нервността ѝ се засилваше с всеки метър, докато приближаваше кабинета на съдия Бинкли. Влезе в предната стая и съобщи името си на секретарката му. По стените висяха фотографии — истинска галерия на хавайски знаменитости. Съдия Бинкли от години се домогваше до по-висок пост, но досега усилията му нямаха успех.

Около шестдесетте, загорял, с плешива глава, със сиви кичури над слепоочията, Дейвис Бинкли бе председател на общинския съд и неин шеф. Бе потаен и недоверчив, очевидно влюбен със себе си и общуваше само с ограничен кръг колеги. Дейна и Гуен не се числяха към него.

Дейна влезе в кабинета и Бинкли вдигна глава, но нито се усмихна, нито я покани да седне.

— Трябва да изготвиш графика за съдебните заседания.

— Пак ли? — възмутено попита тя, макар че опитът ѝ я бе научил, че от това няма никаква полза.

— Миналия път бе насрочила няколко дела прекалено нагъсто и се наложи датите им да бъдат размествани. Адвокатите протестираха и това създаде много проблеми.

Дейна с усилие се сдържаше да не избухне. Никога не можеше да се състави идеален график. Някои от делата се проточваха и по този начин забавяха останалите. Тя не бе направила повече грешки от другите съдии, които изготвяха графици.

Бинкли я погледна в очите и се усмихна. Явно злорадстваше и в гърдите ѝ се зароди тревожно предчувствие.

— Знаеш, че не обръщам внимание на слуховете, но чувам някои неща — той млъкна, очевидно наслаждавайки се на моментното си превъзходство. Дейна реши, че е чул за Роб. — Личният ти живот си е твоя работа, но това... това може да създаде проблеми.

— За какво говориш?

— Обади се адвокатът на Фран Мартин. Тя е разстроена заради завещанието на майка си.

— Завещанието на Лилиан? — ахна Дейна. — Но бедната жена почина едва снощи. Да не би Фран да е събудила адвокатата посред нощ?

— Почти. Обадила му се е рано тази сутрин и е заявила, че ти си се възползвала от прекомерното си влияние върху покойната ѝ майка.

— Това е нелепо. Ние бяхме приятелки. Това е всичко.

Дейна не можа да сдържи гнева си. Лилиан заслужаваше по-добра дъщеря.

— Фран Мартин настоява, че ти си убедила майка ѝ да я зачеркне от завещанието си.

— Никога не сме говорили, за каквото и да е завещание. Никога.

— Добре — рече Бинкли, но по тона му си личеше съвсем ясно, че не ѝ вярва. — Длъжен съм да разследвам това обвинение в неетично поведение. Разбираш, нали?

Да, разбираше. Фран Мартин не би могла да подбере по-лош момент, за да повдигне обвиненията си. Това щеше да унищожи шансовете ѝ да получи назначението във върховния съд. Ако изнудвачът не я изпревари.

— Трябва да признаеш, Дейна, че изглежда много подозрително, когато родната дъщеря е обезнаследена, а една съседка получава всичко.

— Аз? — младата жена пое дълбоко дъх. — Лилиан ми е оставила всичко?

— Да. И това е подозрително. Много подозрително.

Дейна все още не можеше да дойде на себе си, когато няколко часа по-късно пристигна в кабинета на Гарт. Какво още би могло да се обърка? Достатъчно лошо бе, че Лилиан бе умряла, но сега и дъщеря ѝ нямаше да я остави да почива в мир. Искаше ѝ се Роб да е тук, с нея, а не по някаква следа, която можеше да се окаже задънена улица. Той щеше да се справи със заплахите на Фран.

Какво си въобразяваше тя? Роб си имаше свои проблеми; със сигурност не се нуждаеше и от нейните. На летището в Лос Анджелис, където трябваше да се прехвърли на друг самолет, той се бе срещнал със сина си Зак. От това, което ѝ каза, синът му явно изживяваше труден период. Роб се надяваше бившата му съпруга да позволи на Зак да прекара с баща си лятната ваканция. Смяташе, че ще може да помогне на сина си, ако получи подобна възможност.

Ванеса чакаше сестра си пред сградата, където се помещаваше кабинетът на Гарт. Облечена в синя рокля, която подчертаваше русата ѝ коса и сините ѝ очи, тя се втурна към Дейна и силно я прегърна.

— Благодаря, че дойде — изрече Ванеса с ослепителна усмивка и Дейна осъзна, че сестра ѝ никога не бе изглеждала по-щастлива. — Да не би да си имала лош ден в съда?

Дейна мрачно кимна. Не ѝ се искаше допълнително да натоварва Ванеса с грижите си. Сестра ѝ я хвана под ръка и я поведе към каменната пейка в сянката на едно бананово дърво. Там можеха да се усамотят за малко.

— Има нещо, което трябваше да ти кажа още преди години — започна Ванеса. — Просто не ми достигна смелост.

— Не се нуждаеш от смелост, за да ми кажеш каквото и да било — Дейна взе ръката на сестра си и я стисна между дланите си. — Ванеса, аз те обичам. Знам, че не съм ти го казвала достатъчно често, но наистина те обичам.

Изразителните очи на Ванеса се замъглиха от напирещите сълзи. Примигна, за да ги спре, и стисна ръката на Дейна.

— Знаеш, че единственото ми желание е било да имам дом и семейство. Никога не съм притежавала твоята устремност, твоята амбиция. Когато се появи Ерик, реших, че той е идеалният мъж за мен. Наистина го вярвах.

Лицето ѝ стана по-сериозно.

— Всичко вървеше добре — или поне аз си мислех така — докато не се опитахме да имаме деца. Нищо не стана. Отидохме на лекар и установихме, че спермата на Ерик е с ниска концентрация на сперматозоиди. Единственият начин да забременея бе чрез изкуствено осеменяване.

— Никога не съм предполагала, че имаш подобни проблеми.

— Никой не знаеше, освен Ерик и баща му.

В тона на Ванеса имаше нотка на горчивина, както доста често напоследък. Нищо чудно. Членовете на семейство Колтрейн бяха по-странни, отколкото Дейна бе подозирала.

— Искях да ти кажа, но Ерик изпадаше в ужас някой да не узнае, че не може да бъде баща без медицинска помощ.

Дейна ѝ кимна да продължи.

— Манипулацията бе успешна и аз забременях. Когато Джейсън се роди, вярвах, че светът ми най-после е съвършен. После Ерик спря да идва при мен през нощта. Поставих му въпроса ребром и той ми заяви, че се е оженил за мен, за да достави удоволствие на баща си. И сега, след като бе осигурен наследникът на фамилията Колтрейн, Ерик бил свободен да се върне при предишната си приятелка.

Сърцето на Дейна се изпълни с болка за сестра ѝ, представи си колко мъчително е било за нея да бъде обвързана в брак без любов и с дете от съпруг, който не я обича.

— Сигурно си била съсипана? Защо не ми каза?

— Защото ти се опита да ме предупредиш за Колтрейн, но аз не те послушах. Реших, че заради доброто на Джейсън трябва да се опитам да спася брака си — Ванеса се втренчи във върховете на обувките си. — Аз не съм толкова умна като теб, Дейна. Трябваше да осъзная, че моят свекър ще се опита да отгледа Джейсън като силен мъж, подобно на синовете си. Но не го разбрах, поне не в началото.

Ванеса млъкна за миг, докато двама мъже минаха покрай тях.

— Когато Джейсън стана на три години, аз реших да имам още едно дете. Разбира се, отдавна не спях с Ерик, затова отидох в

болницата с надеждата, че все още пазят банката със замразената сперма на Ерик — гласът на Ванеса заглъхна.

— И пазеха ли? — попита Дейна след няколко секунди мълчание.

— Там имаше нов лекар — измъчено се усмихна Ванеса. — Знаеш как действам на някои мъже. Е, той бе готов на всичко за мен. Извади старата документация и откри, че има пълна банка със сперма, но тя не беше на Ерик. Беше на Големия татко.

Дейна пое дълбоко дъх.

— О, Господи! Искаш да кажеш, че свекър ти е баща на Джейсън? — в гърлото ѝ се надигна горчива жлъчка и тя си помисли, че всеки миг ще повърне. — Но това е отвратително! Това е... това е ненормално, дори перверзно.

Осъдителният поглед на Ванеса я накара да млъкне.

— Тъкмо заради това никога не ти казах. Знаех, колко много го мразиш. А сега... сега ще намразиш и Джейсън. Не ме интересува кой е баща му. Аз обичам сина си с цялото си сърце!

— О, Ванеса, не исках да кажа...

— Винаги когато погледнеш Джейсън, ще виждаш в него Големия татко, нали?

Трябваше да признае, че изобщо не бе търсила в Джейсън прилика с баща му. После си припомни малките му ръчички, обгърнали врата ѝ, докато ѝ разказваше за дивото прасе, което бе взел за Уилбър от приказката „Паяжината на Шарлот“. Джейсън бе едно много чувствително дете — изобщо не приличаше на баща си. Тя го обичаше и това смайващо разкритие не можеше да промени чувствата ѝ.

— Не, Ванеса, никога няма да виждам Големия татко в Джейсън. Ще търся теб. Той е твой син. Никога не го забравяй.

По миглите на Ванеса заблестяха сълзи и тя протегна двете си ръце към Дейна. Привлече я по-близо към себе си и мислено се помоли да успеят да спасят Джейсън от злокобното влияние на Колтрейн.

— По-добре да се качим горе — промълви Дейна след малко. — Трябва да сме готови за срещата с тях.

— Гарт е чудесен с Джейсън — отбеляза Ванеса, докато се изкачваха с асансьора. — Не можеш да си представиш колко хубаво е това, след като Ерик толкова дълго не му обръщаше никакво внимание,

а Големия татко се опитваше да го превърне в „истински мъж“. Гарт просто оставя Джейсън да бъде такъв, какъвто е — едно малко момче.

— Какво е отношението ти към Гарт?

— Никога не съм срещала мъж като него. Знам какво означава да бъдеш сам в света, както бяхме ние двете, когато мама и татко загинаха. Представи си какво е да се събудиш и да разбереш, че си сам. После да откриеш, че никога вече няма да можеш да ходиш. Гарт е необикновено смел човек. Той е успял да подреди живота си, а мнозина на неговото място биха се отказали.

— Истина е — съгласи се Дейна. — Всички се възхищават на Гарт.

— Това е нещо повече от възхищение, Дейна. Запознанството с Гарт ме накара да осъзная, че не всички мъже са като Колтрейн или Ханк. Повечето от тях са страдали също като нас — дори повече.

Асансьорът спря, двете излязоха и се запътиха към кабинета на Гарт. Дейна искаше да разкаже на Ванеса за Роб, но нямаше време. Освен това трябваше да обсъди със сестра си случилото се през онази нощ, когато Ханк ги бе нападнал. Роб беше прав — споделянето помагаше. Никога няма да победиш врага си, докато не се изправиш срещу него.

— Няма да се върна в ранчото — твърдо заяви Ванеса.

— Дори това да означава да загубиш Джейсън?

— Гарт ще се справи с Големия татко, ще видиш.

— Никога досега не си се доверявала на мъж.

Ванеса отвори вратата към кабинета на Гарт.

— Хубаво е да намериш мъж, на когото да можеш да се довериш.

Гарт седеше в залата за конференции с Дейна и Ванеса от двете му страни, когато вътре влязоха Ерик и Торнтън Колтрейн заедно с адвокатата им Вино Адамс изпечен мръсник, който се занимаваше само с доходни дела. Гарт не се съмняваше, че заради огромния си хонорар Адамс бе готов да обвини Ванеса във всичко, може би, с изключение на въоръжен грабеж.

Големия татко бе мълчалив като надгробен камък, а студеният му поглед бе впит в Гарт. Явно Адамс го бе посъветвал да мълчи и той се ограничаваше да се взира в него с очи, които биха замразили и лава.

Това не смути Гарт. Колтрейн бе един перверзен тип — просто и ясно. Гарт обикновено не се държеше презрително към околните, но този път определено изпитваше чувство на превъзходство спрямо друг човек.

Винс Адамс приключи с впечатляващото си експозе, което щеше да представи и пред съда. Погледна крадешком към Ванеса и видя, че тя е спокойна и явно напълно се доверяваше на преценката му. „О, Господи, моля те, нека да не проваля всичко!“

— Съгласни сме, че вие ще спечелите делото срещу Ванеса, след като разполагате със свидетели, които ще се закълнат, че тя не е грижовна майка — Гарт не спомена, че парите на Колтрейн са купили въпросните свидетели.

За миг Адамс изглеждаше изненадан, не очакваше Гарт да се предаде толкова лесно, без никаква борба. Големия татко се ухили на Ванеса — грозна и самодоволна гримаса. Тя го изгледа без красивото й лице да трепне и за миг.

Дейна се размърда на стола си и хвърли неприязнен поглед към сина и бащата Колтрейн. Големия татко не й обръщаше никакво внимание, а изцяло се бе концентрирал върху Гарт и Ванеса. Ерик Колтрейн изглеждаше толкова отегчен, че само бомба под стола би привлякла вниманието му.

— Има само още един проблем в това дело — спокойно заяви Гарт.

— И какъв е той? — избоботи Големия татко.

— Вие можете да докажете, че Ванеса Колтрейн не е добра майка и в този случай родителските права трябва да бъдат присъдени на бащата, но можете ли да докажете, че Ерик е баща на Джейсън?

— Разбира се, ние мо... — Адамс спря на средата на изречението, смутен от смаяните лица на клиентите си.

Само преди миг Ерик изглеждаше напълно безразличен, но сега се взираше в Гарт с увиснала долна челюст. Лицето на Големия татко бе придобило моравия цвят на патладжан, а гъстите му вежди се сключиха, придавайки му прилика с Распутин.

Гарт отправи следващите си думи към Ерик:

— Знам една лаборатория, където могат да направят проба за бащинство. Изследването на кръвта ще докаже...

Големия татко скочи на крака.

— Джейсън е Колтрейн! Достатъчно е само да го погледнете.

— Ерик не е баща на Джейсън — настоя Ванеса. — Всеки тест за бащинство ще го докаже.

Големия татко се отпусна на стола си с пребледняло лице.

— Точно заради това ви помолих да дойдете днес тук — изрече Гарт с тона, с който убеждаваше съдиите, че клиентите му са невинни. — Убеден съм, че заради Джейсън всички биха искали да избегнат публичния процес и скандала, свързан с него.

Гарт зачака. Именно в това бе залогът в тази игра: дали Големия татко ще рискува да изложи на показ своята перверзност, за да получи правата над Джейсън? Настъпилата тишина в стаята бе тъкмо това, за което Гарт се молеше. Големия татко притежаваше его, по-голямо от това на Хинденбург^[1], и никак не бе склонен да разкрива истинската си същност. Дори и заради сина си.

Гарт се почувства толкова облекчен, че очите му се наляха със сълзи, сълзи, които не си бе позволил да пролее дори докато гледаше как спускаха ковчезите на родителите му в земята, когато осъзна, че ще прекара остатъка от живота си в инвалидна количка. Сам.

Усети как ръката на Ванеса се отпусна върху коляното му. Пръстите ѝ с изящния маникюр обвиха крака му като мълчалив израз на облекчението ѝ.

Големия татко яростно скочи и изкрещя към Ванеса:

— Ще съжаляваш! Ще ме молиш да ти простя! Кълна се в това!

Роб се облегна на отворената врата на телефонната кабина, докато слушаше как телефонът звъни в къщата на Дейна. По дяволите, къде беше тя? В Хонолулу минаваше полунощ, а в Мисури бе ранна утрин. Температурата вече бе достигнала почти тридесет градуса. Ризата се бе залепила на гърба му, а главата му пулсираше, предвещавайки силно главоболие.

По дяволите, не беше заради времето. Причината бе Зак. Какво щеше да прави със сина си? Или вече бе прекалено късно? И как Дейна щеше да реагира на новините?

Тъкмо щеше да затвори, когато чу гласа ѝ.

— Здравей, къде беше? — попита той.

— Роб — това бе всичко, което каза, но гласът ѝ го накара да се усмихне за пръв път откакто бе срещнал Зак и Елън на летището в Лос Анджелис.

— Съжалявам, че не ти се обадох, когато сменях самолетите, но едва не изпуснах полета.

— Нещо случило ли се е със Зак?

— Да — той пое дълбоко дъх и погледна към закусвалнята. — Майка му е намерила хапчета в джоба му. Смята, че е започнал да взима наркотици. Той отрича, но...

— О, не! Какво ще правиш?

— Елън иска да го изпрати в пансион — дори в момента все още чуваше хлипанията на Елън, докато двамата седяха в кафенето на летището и обсъждаха бъдещето на Зак. Този път той не се поддаде на сълзите ѝ. Ако не вземеше нещата в свои ръце, синът му щеше да стане жертва на наркотиците. — Аз настоявам да дойде да живее с мен.

— А Зак иска ли?

Роб примирено сви рамене.

— Кой знае? Хлапето едва каза няколко думи. Седеше намръщено през цялото време, докато говорехме.

— Постъпваш правилно. Зак се нуждае от помощта ти. Доведи го тук и му намери добър психиатър. Убедена съм, че можеш да му повлияеш.

Обаче тя не бе виждала раздражителния тийнейджър, в какъвто се бе превърнал синът му. „Винаги ще те обичам.“ Гласът на сина му отекваше през годините. Зак обичаше да казва това, когато Роб го целуваше за лека нощ. Но това бе някога, а сега нещата бяха различни, каза си Роб. Трябваше да открие онова загубено малко момче, скрито под обвивката на враждебния младеж.

— Какво мисли Елън за предложението ти Зак да се премести да живее при теб?

— Съгласна е. Знае, че няма да се справи сама — искаше да изругае Елън, но не го направи. Тя бе направила всичко възможно през годините, за да държи Зак по-далеч от него. А сега искаше да стовари проблема върху плещите му, след което да има основание да обвинява бившия си съпруг, ако той не успее да се справи.

Какво ли бе намерил в нея? Не знаеше, но беше дяволски сигурен в едно. Обичаше сина си и щеше да направи всичко, за да му помогне.

— Аз имам доста адреси на психиатри, консултанти по проблемите на начинаещите наркомани. Мисля, че д-р Хо от университета „Бригам Йънг“ в Лание е постигнал най-сериозни успехи. Ще запиша час за теб и Зак.

— Благодаря — думата прозвуча като въздишка. Не знаеше какво да очаква. Нима Дейна не разбираше, че това можеше да се отрази на тяхната връзка? Нямахше да може да прекарва нощите си с нея, след като трябваше да наглежда Зак.

— Ще се справим с това, Роб. Ще видиш — думите ѝ прозвучаха сякаш в отговор на незададения му въпрос.

— Знам — тя бе реагирала толкова добре, че Роб се постара отговорът му да прозвучи по-възторжено. — Случило ли се е нещо друго?

Дейна му разказа всичко за Джейсън и за сцената с Големия татко в кабинета на Гарт. Роб тихо подсвири.

— Шашнат съм. Никога не съм чувал нещо подобно. Това се казва характер. Този мъж е воайор, подслушвач и даже нещо по-лошо. Когато не може да получи това, което иска, прибегва до най-долни подлости.

— Опасявам се, че ще направи нещо ужасно. Трябваше да го видиш. Беше толкова вбесен, че се изплаших да не получи удар.

— Де този късмет, де!

Дейна се засмя.

— Не съм спокойна. Той е много влиятелен.

Роб не можеше да го отрече.

— Той наистина ще скрои някаква подлост. Пази се!

— Не се тревожи за мен. Неговата цел е Ванеса. Както и да е, имам достатъчно свои проблеми. Може би ще бъда обект на вътрешно разследване.

— Какво? Защо?

Той я изслуша с нарастваща загриженост, докато тя му разказваше за смъртта на Лилиан и наследството.

— Виж, Дейвис Бинкли просто се заяжда с теб — опита се да я успокои Роб. — Няма достатъчно основания, за да предприеме

разследване срещу теб. Просто иска да ти попречи да получиш повишението.

— И може да го постигне.

Сърцето му се сви от тъгата в гласа ѝ както преди малко, когато бе видял объркания си син. Обичаше и двамата, но се чувстваше безпомощен. Дейна искаше това назначение. Би направил всичко, за да ѝ помогне да го получи. Точно заради това бе прекосил половината страна. Може би трябваше да си остане у дома, може би там тя се нуждаеше от него повече.

— Дейна, аз съм на два часа път от Гомпер Бенд. Ще разузная каквото мога и веднага се връщам у дома.

— Обади ми се веднага щом научиш нещо.

Роб окачи слушалката с мъчителното подозрение, че прилича на ловджийска хрътка, поела по грешна следа. Едва ли щеше да открие нещо в Гомпер Бенд. Отговорът не беше в миналото, а в настоящето.

[1] Хинденбург (1847–1934) — германски фелдмаршал, десен политик, върховен главнокомандващ през Първата световната война, канцлер на Германия от 1925–1933 г., наследен от Хитлер през 1933 г. — Б.пр. ↑

На следващата сутрин Дейна закъсня за съда. Моли бе излязла навън и не се върна, когато я извика. Явно котката се сърдеше, защото единствената храна, с която разполагаше миналата вечер, бе малко сирене. След като я търси петнадесет минути, Дейна най-после я откри сред олеандровите храсти и я занесе у дома.

Миналата нощ къщата на Лилиан бе тъмна. Изглежда дъщеря ѝ не бе останала там, но Дейна не искаше да рискува. Притесняваше се, че Фран може да се върне и да открадне Моли само за да ѝ направи напук.

— Закъсняваш — отбеляза със зловна усмивка Анита, когато Дейна влезе забързано в кабинета си.

— Кажи на секретаря, че съм тръгнала.

Минути по-късно тя вече бе в съдебната зала, опитвайки се да диша нормално и да прикрие смущението си, когато установи, че е взела друга папка. Беше някакво старо дело, а не графикът на делата, чието изготвяне трябваше да приключи днес. Опита се да не обръща внимание на недоволните лица на неколцината адвокати, които чакаха да получат работния си график. Тя обикновено не закъсняваше и в работата ѝ цареше идеален ред, но нима на всекиго не се случваше понякога да има лош ден?

Дейна даде знак на съдебния пристав Гюс Махала да се приближи и мислено прокле Анита. Беше сигурна, че сложи папката с графика най-отгоре върху бюрото си. Секретарката ѝ сигурно бе разменила папките.

Дейна потисна желанието да се върне в кабинета си и да удуши Анита. Всяко нещо си имаше граници! Веднага след заседанието ще отиде в личен състав и ще поиска нова секретарка. Нямахме да си губи повече времето да попълва формуляри и да чака официално становище. И няма да търпи тази зловна и дребнава жена нито ден в кабинета си!

— Нещо не е наред ли, съдия Хамилтън? — попита тихо Гюс.

Приставът притежаваше най-широката усмивка и бе най-общителният и внимателен човек, когото познаваше. Ако му се наложеше да извади пистолета, който висеше в кобура на колана му, сигурно щеше да се уплаши до смърт. Той твърдеше, че може да проследи предшествениците си чак до крал Камеха, и Дейна не се съмняваше. Гюс мразеше лъжите и клюките. Именно затова тя извика него, а не секретаря, който бе дребнав сплетник и близък приятел на Анита.

— Гюс, секретарката ми е объркала папките. Моли те, иди в кабинета ми и ми донеси папката с надпис: „Съдебен график“.

След това не особено обнадеждаващо начало, остатъкът от деня не се оказа по-добър. Адвокатите на защитата не можаха да съгласуват графика си с този на прокурорите; нямаше достатъчно обществени защитници и се наложи Дейна да им потърси заместници, като за целта трябваше да проведе десетина телефонни разговора; най-лошото от всичко бе недостигът на съдебни зали заради претоварения график във върховния съд. Най-накрая си взе обедна почивка и отиде в бюфета, за да хапне нещо набързо и да се срещне с Гуен.

Огледа помещението и видя приятелката си на една маса с нейния баща. Гуен бе с гръб към нея, но съдейки по ядосаното лице на баща ѝ, разговорът не бе от приятните. Тъй като не искаше да ги прекъсва, Дейна се нареди на опашката и си избра чиния с увехнала салата от спанак.

С периферното си зрение наблюдаваше Бос Шихида. Както обикновено, той бе облечен като за погребение. Никой не знаеше защо той винаги се обличаше в черно при този горещ климат. Бе дребен мъж с удивително мускулест торс и гъста черна коса, изпъстрена със сребристи нишки. Бащата на Гуен бе направил цяло състояние от сушени плодове.

В древните времена китайските воители носели със себе си сушени сливи и стафиди — храна, която издържала дълго време. Китайските моряци ги донесли на островите. Макар че Бос Шихида бе роден в семейство на японски имигранти, той много бързо разбрал колко популярни могат да станат вкусните китайски сушени плодове. Започнал да продава продукта и го представил като местен островен специалитет. Сега във всички магазини за храни на островите се предлагала лъскавите опаковки със сушените плодове на Шихида.

Дейна не можеше да отрече, че Бос Шихида е преуспял бизнесмен, но не го харесваше. Беше се срещала с него няколко пъти и той се бе държал учтиво и радушно, но у него имаше нещо, което я притесняваше. Когато приближи масата им и Гуен я погледна с усмивка на облекчение, Дейна разбра защо не харесва Бос Шихида. Приличаше твърде много на Големия татко. По същия начин се държеше властно и безцеремонно с децата си.

Бос се изправи и кимна леко според традиционния японски обичай.

— Добър ден, Дейна.

Тя се опита да се усмихне топло. Нямахше да ѝ навреди, ако спечели благоразположението на Бос Шихида — особено след като Колтрейн бе решил да я унищожи.

— Радвам се да ви видя отново.

Бос я изгледа за миг.

— Бих искал да остана, но имам среща — тръгна си, без дори да се сбогува с дъщеря си.

Дейна се отпусна на един стол. Почувства се неудобно заради приятелката си. Как можеше баща ѝ да се отнася с нея по този начин? А вкъщи се бе държал още по-лошо, припомни си тя онзи път, когато я бяха поканили на вечеря. Беше очевидно, че Бос Шихида поставя синовете си на първо място, дори и този, който се бе отказал от политическа кариера и бе предпочел да стане зъболекар.

— Имам добри новини — каза Гуен и лицето ѝ се изчерви от възбуждение. — Моето име е в списъка за кандидатите за вакантното място във върховния съд след смъртта на съдия Клемънтс.

— Наистина ли? — Дейна възнамеряваше да обсъди списъка на кандидатите с Гуен, но едва ли щеше да бъде добра идея, след като двете се оказваха съперници. Колко тъжно, помисли си тя. Системата правеше наистина много трудно приятелството между жени.

— Не си ли радваш за мен? — бадемовидните очи на Гуен се присвиха и Дейна се засрами от себе си.

— Разбира се, че много се радвам за теб, Гуен. Просто ми се щеше да не се състезаваме за едно и също място.

— Такъв е животът — въздъхна Гуен и се наведе по-близо към приятелката си. — Между другото, какво стана с развода на сестра ти?

— Ванеса ще получи пълните родителски права над Джейсън.

— Наистина ли? И толкова бързо са взели решение? Невероятно!

— Е, ти познаваш Гарт Брадфорд.

— Да, така е — отвърна Гуен с искрено възхищение в гласа. — Ако притежавах неговия ум, досега вече щях да съм във върховния съд.

Работата бе целият живот на Гуен. Тя беше близка със семейството си и особено с единия си брат, но нямаше много други интереси. „Аз няма да бъда като нея“ — каза си Дейна, мислейки си за Роб. Освен това нямаше да бъде нещастна, ако не получи назначението във върховния съд. На този свят имаше много по-важни неща.

— Чух, че полицията всеки момент ще арестува Джак Изнасилвача от „Панама“ — прошепна Гуен.

— Наистина ли? Жените на острова ще си отдъхнат от облекчение.

Гуен се огледа.

— Роб Тагет не е тук. Вероятно е в полицейското управление, за да отрази пръв новината.

Дейна искаше да каже на Гуен за Роб, но не го направи. Реши, че първо е длъжна да сподели с Ванеса. Изповедта на сестра ѝ бе променила нещата помежду им. Може би отново щяха да станат близки.

— Не поглеждай, но към нас идва секретарката на съдия Бинкли.

Дейна не се обърна, но по гърба ѝ полазиха студени тръпки, а сърцето ѝ се сви от лошо предчувствие.

— Съдия Хамилтън — Дейна позна официалния тон на секретарката на Бинкли и се извърна. — Негова чест би искал да ви види.

Секретарката не дочака отговор, а побърза да изчезне сред обедната тълпа. Дейна си пое дълбоко дъх и се втренчи в наполовина изядената си салата, питайки се какво не е наред този път.

Няколко минути по-късно седеше в кабинета на Бинкли и го чакаше да приключи с разговора по телефона. Студените тръпки отпреди малко се бяха превърнали в ледена лепкава пот.

Бинкли затвори и я погледна с израз на бащинско съчувствие, но Дейна знаеше, че едва ли изпитва някаква симпатия към нея.

— Имаме проблем.

Кралското ние, помисли си младата жена. Подобно на крал, Бинкли възприемаше председателския си пост с царствено високомерие. Дейна не се сдържа и избухна:

— Ние нямаме проблем. Аз имам проблем. Нали точно това искаш да кажеш?

Той изсумтя възмутено.

— До мен стигна информацията, че когато си била млада, си се замесила в убийство.

Дейна се опита да придаде възмутено изражение на лицето си, но мислите ѝ бясно запрепускаха. Откъде можеше да е научил?

— За какво, по дяволите, говориш?

— Няма давност за блудство с малолетни... или за убийство. Ако си замесена в престъпление, ще отговаряш за деянието си.

— Ами обади се в полицията и предяви обвинение.

Това беше блъф, но той успя.

— Е, все още не съм видял документите. Само чух за това. Надявах се ти да ме осведомиш по-подробно.

Той ѝ се усмихна подканващо, но тя не се хвана на въдицата. Бинкли не разполагаше с никакво доказателство — все още. Искаше да я накара сама да си признае.

— Нямам какво да ти кажа.

Дейна се изправи, опитвайки се да запази самообладание, и се запъти към вратата. Знаеше, че Бинкли много мрази някой да си тръгва, преди да го е освободил.

— Тази вечер ще разполагам с доказателството — думите му я свариха неподготвена и тя мислено благодари, че е с гръб към него. — За утре в три часа съм насрочил заседание на юридическата комисия.

Тя успя да се усмихне с треперещи устни и се извърна към него.

— Ще бъда точна.

По някакъв начин успя да стигне до кабинета си. Свлече се сломено на стола и отпусна глава на бюрото. Изнудвачът бе отишъл при Бинкли. Кой бе той? Това вече нямаше значение. Истината много скоро щеше да излезе наяве.

Тя бе убила човек и това бе факт. Нямаше къде да избяга от истината. Странно, но се чувстваше свободна.

Веднъж, след като истината се узнае, нямаше нужда повече да се крие. Може би не заслужаваше да бъде съдия. В крайна сметка бе

отнела човешки живот и това щеше да бъде нейното наказание.

Предвид обстоятелствата Гарт вероятно щеше да я спаси от затвора, но с кариерата ѝ бе свършено. Никога повече нямаше да бъде съдия. И какво от това? Можеше да стане и по-лошо. Да я лишат от адвокатски права задето бе скрила престъплението си. Тогава как ще се издържа?

И въобще какво ще стане с нея?

— Пунии — щастливият смях на Джейсън прокърна изпод душа и Гарт се протегна да вземе една кърпа. Цяла сутрин Пуни и Джейсън тичаха около пръскачките на моравата пред къщата. Последното нещо, от което се нуждаеха сега, бе душ, но момчето настоя Гарт да му покаже как да къпе Пуни.

Разбира се, задачата не бе от най-тежките. Просто трябваше да се облеят перата му с топла вода, като се внимава да не се намокрят очите му. Двамата вече половин час бяха в банята, пееха и се плискаха един друг. Кой би си помислил, че тази свадлива птица ще се почувства толкова щастлива в компанията на едно малко момче?

Гарт почука по вратата на банята.

— Добре, момчета, време е да излизате.

— Трябва ли? — извика Джейсън, а Пуни го подкрепи с няколко недоволни крясъка.

— Да. Искам да ми помогнеш за барбекюто. Забрави ли, че ще правим хамбургери?

Джейсън се появи, целият вир-вода. Като внимаваше да не събори Пуни от рамото на момчето, Гарт го загърна с голямата хавлия. Птицата изпляска с крила и пръските вода намокриха лицето на Гарт и ризата му. Забеляза въпросителния поглед на Джейсън.

— Тук ли ще живея вече? — попита той.

Ванеса бе обяснила на сина си, че ще живеят при Дейна и ще се преместят там веднага щом бъдат доставени леглата. Беше му казала, че повече няма да се върнат в ранчото „Кау“, но Джейсън продължаваше да задава въпроси. Очевидно детето бе разстроено.

— Ти ще живееш с леля Дейна, забрави ли? Но ще ме посещаваш... когато искаш — рече Гарт с несигурна нотка в гласа си.

Надяваше се, че ще продължи да бъде част от живота на Ванеса и Джейсън, но не бе сигурен.

Момчето се настани в скута на Гарт и се стгуши до гърдите му. Да, инвалидната количка си имаше своите предимства — винаги можеш да вземеш някого в скута си. Явно Джейсън изпитваше нужда да почувства сигурност, някой да го приласкае. Явно твърде дълго е бил пренебрегван от мъжа, когото смяташе за свой баща, и насилван да бъде „истински мъж“ от истинския си баща. Съвсем естествено бе да се привърже към някого, който се отнасяше мило с него и му разказваше приказки.

Джейсън пъхна палец в устата си и затвори очи. Главата на Пуни също клюмна. На Гарт му се стори, че чу тихото „Осъди...“

— Каква трогателна сцена — промърмори Гарт. Не можа да се сдържи и целуна мократа глава на момчето, вдъхвайки свежия аромат на сапун и сладкия мирис на дете.

Притисна го още по-плътно към гърдите си и си представи, че е негов син. Вдигна глава и видя отраженията им в огледалото — спящо дете с папагал на раменете и един мъж, който го прегръща, сякаш е най-ценното нещо на този свят.

Някакъв силует в страничното огледало привлече вниманието му. Ванеса. Откога бе там? Тя прекоси мълчаливо мраморния под и сложи ръка на рамото му.

— По-добре да го сложим в леглото.

Оставиха Джейсън в леглото, а Пуни — в клетката му, и седнаха на шезлонгите на терасата с изглед към басейна и океана. Вятърът, както обикновено следобед, бе доста силен и донесе прохлада откъм брега.

— Не знам как да ти благодаря — каза Ванеса.

— Няма за какво — вече му бе благодарила поне десетина пъти. Какво би могъл да й каже? „Остани тук с мен.“

Ванеса се наведе към него със сериозно изражение на лицето.

— Мислех си... Джейсън изглежда толкова щастлив тук — млъкна и сведе поглед към заключените, отпуснати в скута й ръце. — Ти си много добър с него.

Пулсът му се ускори. Какво се опитваше да му каже тя?

— Той е чудесно момче.

Очите й срещнаха неговите.

— Ами аз? — попита тя с нисък глас, натезал от емоции.

Тя би трябвало да знае какво изпитва към нея, нали? А може би не знаеше. Беше му казала, че е била изнасилена и че Ерик се е оженил за нея само за да зарадва баща си. Въпреки изключителната си красота Ванеса бе несигурна в себе си жена. Гарт много добре я разбираше. Забележителният му успех като адвокат не го бе направил по-уверен, когато бе извън съда.

— Ти си фантастична — сега бе негов ред да замълчи; не знаеше точно как да продължи. — Надявам се, че ще се виждаме и след като се преместиш при Дейна.

Ванеса докосна ръката му. Дългите ѝ тънки пръсти едва обхванаха дланта му.

— Аз бих искала да те виждам... без Джейсън — промълви младата жена.

— Не си тръгвай — чу се да казва той.

— Но ние едва се познаваме — тя се премести до него, а пръстите ѝ леко стиснаха ръката му.

Може би идеята да я помоли да остане не бе толкова добра. Разбира се, тя му бе благодарна, ала едва ли изпитваше към него същите чувства, каквито той към нея.

— Бих искала да опитам — прошепна Ванеса и гласът ѝ пресекна от вълнение, — но се страхувам, че няма да оправдая очакванията ти. Разбираш ли, аз бях... искам да кажа, не бях много добра съпруга. Нищо чудно, че Ерик се върна при старата си приятелка.

— Защо? — попита Гарт, макар да подозираше какъв ще бъде отговорът.

— Непрекъснато си мислех за Ханк Ролинс — отвърна тя, потвърждавайки подозренията му. Беше му разказала за изнасилването. Навремето никой не ѝ бе помогнал и това още повече бе задълбочило травмата. — Мразя секса.

— Ние няма закъде да бързаем. Първо искам да се видиш с психиатър. Нужно е да поговориш за чувствата си с професионалист.

— Прав си — съгласи се тя и леко се усмихна. — Трябваше да го направя още преди години. Преструвката, че нищо не се е случило, не ми помогна.

Гарт погледна към океана — приличаше на едно блестящо огледало, огряно от късното следобедно слънце. Изведнъж го прониза една мисъл, от която сърцето му се сви. Дали тя не го намира за привлекателен само защото е инвалид? Дали неговият недъг не го прави по-малко опасен в очите ѝ? Това бе дори по-лошо, отколкото да го съжалява и през цялото време да се опитва да му помогне.

— Какво има? — попита Ванеса.

Той отново извърна лице към нея. Колко много му се искаше да се получи между тях, обаче бе много важно да преценят всичко, което би могло да помрачи връзката им.

— Само защото съм в инвалидна количка, не означава, че не мога да се любя с жена.

— Знам. Точно затова се боя да не те разочаровам.

Облекчението му бе толкова огромно, че за миг дъхът спря в гърдите му.

— Няма да ме разочароваш. Двамата ще се справим. Да се любиш с недъгав мъж не е същото както с... — усмивката, озарила лицето ѝ, го накара да млъкне. — Какво има?

— Ти никога не си ме целунал, а ето, че вече обсъждаме секса.

— Сега ще поправа грешката си — Гарт я привлече към себе си и докосна с устни нейните. Копнееше да я стисне в прегръдките си и да я целуне страстно, но знаеше, че трябва да бъде нежен. Очите ѝ бяха затворени, а гъстите копринени мигли леко потрепваха. Меките ѝ устни се разтвориха под неговите.

Внезапно ръцете ѝ обвиха врата му и тя се притисна в него. Целуваше го с не по-малка жар от неговата. За пръв път Гарт си позволи да се порадва на надеждата, че връзката им може би има шанс. За пръв път си позволи да мечтае за живот извън кариерата.

— Гарт — думата излезе като въздишка от устата ѝ.

Ванеса отпусна глава на рамото му и нежно целуна извивката на врата му.

Двамата дълго останаха сгушени в шезлонга, отдадени на първите целувки и ласки. Изведнъж се чу някакъв шум откъм къщата. Ванеса се изправи и се послуша.

— Осъди копелетата! Осъди копелетата! Осъди тези задници!

Тя го погледна и се усмихна с устни, все още влажни от целувките му.

— О, Господи, те отново са будни!

Моли чакаше Дейна пред вратата, мъркайки силно и махайки с опашка. Дейна се спусна към нея и нежно я потупа.

— Поне някой се радва да ме види.

Следобедът наистина бе крайно унизителен. Все още чувстваше стягането в гърдите си и зачервените си страни, пламнали от неудобство, докато попълваше графика с делата. Имаше чувството, че всички бяха впили неодобрителните си обвиняващи погледи в нея.

Новините за разследването пред юридическата комисия се бяха разпръснали с бързината на мълния. Адвокатите ѝ хвърляха подозрителни погледи, без да си дават труд да прикрият презрението си. Знаеше, че има репутацията на строг съдия, но смяташе, че поне е заслужила уважението на колегите си. Повтаряше си, че не ѝ пука, но не беше истина. Това ли бе преживял Роб? Многозначителни погледи? Приглушени коментари?

След работа се отби при Гарт, за да види сестра си и да им каже за разследването. Гарт настоя, че тя преувеличава и заяви, че колегите я харесват и уважават. Е, той не бе присъствал днес следобед в съда.

— Гарт е прекалено зает с Ванеса и Джейсън, за да знае какво наистина става — каза младата жена на Моли, докато котката пристъпваше към купичката си в кухнята. — А Ванеса също е луда по него.

Всеки глупак можеше да види, че двамата бяха влюбени до уши, помисли си Дейна. Ванеса ѝ бе заявила, че няма да се премести да живее при нея.

— Така Джейсън ще има време да свикне с новия си начин на живот — бе обяснила сестра ѝ, но тези приказки не можаха да я заблудят. Ванеса бе загрижена за сина си, но това бе само извинение, за да остане при Гарт и да се увери дали връзката им има бъдеще.

Дейна остави на масата книжната кесия с продуктите, които бе купила от денонощния супермаркет на ъгъла.

— Всъщност идеята не е лоша, макар да ми се струва, че малко избързват.

Моли не обърна внимание на бърбуренето ѝ и продължи да обикаля нетърпеливо около купичката си.

Дейна бръкна в кесията и извади кутийка с котешка храна.

— Ето, Моли, повече няма да има мухлясало сирене. Купила съм ти пет различни вида котешка храна. Нека да опитаме първо тази.

Отвори капака и изсипа съдържанието. Миризмата на риба изпълни въздуха. Дейна си запуши носа, но Моли явно нямаше нищо против миризмата. Зарови нос в купичката, а Дейна се облегна на кухненския плот. Наблюдаваше как Моли лакомо засища глада си и се замисли за това, което Гарт ѝ бе казал по време на вечерята.

„Опитай се да проточиш дебатите по време на съдебното разследване — посъветва я той. — Изчакай, за да узнаеш с какво разполагат срещу теб. Обзалагам се, че са само догадки.“

— Да протакам — промърмори младата жена и хвърли празната консервена кутия в кошчето. — По-лесно е да се каже, отколкото да се направи.

Твърде уморена, за да върши каквото и да било, Дейна се отправи към спалнята. Телефонът извънтя, докато се събличаше. Минаваше единадесет и беше късно за всякакви обаждания. Тя сграбчи слушалката, мислейки, че е Роб, но не беше той.

— Извинявай, че ти се обаждам толкова късно, но се тревожа за теб — каза Гуен. — Чух, че Бинкли е насрочил заседание на юридическата комисия. Защо?

— Гарт Брадфорд ме увери, че това е просто опит да ме дискредитират, за да не получа назначението.

— Нима си се консултирала с Гарт? Не можеш да заведеш адвокат на изслушването. Трябва да се явиш сама.

Дейна отлично знаеше това. Мисълта да се изправи сама пред комисията я ужасяваше. Ако може да избере с кого да отиде, щеше да вземе Роб.

— Гарт ме покани на вечеря и аз го помолих за съвет.

— О, звучи разумно — отвърна Гуен. — Предполагам, че ти е казал за писмото, което е получил днес следобед.

— Какво писмо? — Дейна се отпусна върху леглото. Сега пък какво имаше?

— Винаги когато се насрочва подобно разследване на комисията, председателят на съдийската колегия изпраща писма до всички членове на колегията, за да провери дали ще има някакви други оплаквания.

— А, да, спомням си — отвърна Дейна. Какво ли ще кажат колегите ѝ за нея, запита се с нарастващо чувство на безпокойство.

— Не се тревожи за писмата — успокой я Гуен. — Заседанието на комисията ще свърши преди останалите колеги да са успели да прегледат пощата си и да прочетат писмото.

Дейна не ѝ възрази. Без съмнение Гуен се опитваше да повдигне духа ѝ, но тя много добре си спомняше презрителните погледи на колегите си днес следобед. Имаше врагове, и то повече, отколкото си бе представляла. Може би мнозина щяха да отговорят на писмото, изискващо допълнителни сведения.

— Не се разстройвай.

— Няма — увери я Дейна, като се постара в гласа ѝ да прозвучи много повече увереност, отколкото чувстваше. — Просто искам този фарс да приключи час по-скоро.

— Ще видиш, че всичко ще бъде наред — Гуен отново се опита да ѝ вдъхне кураж, но без особен успех. — Чух, че имаш нова секретарка.

— Да — Дейна си припомни сцената, която бе имала днес следобед с неотстъпчивия шеф на личен състав. — Настоявах да ми назначат нова секретарка. Не могат да уволнят Анита, преди да я изслушат официално, затова просто я преместиха. Утре ще ми изпратят нейна заместничка.

— Това е добре — отбеляза Гуен. — Е, вече става късно. По-добре да затварям. Желая ти късмет утре. Отбий се при мен, когато всичко свърши.

Дейна остави слушалката, тръшна се на леглото и затвори очи. Каза си, че ще полежи малко и след минута ще стане, за да си облече нощницата. Пред очите ѝ изплува образът на Лилиан как плеви цветята в градината си, последван от този на Джейсън, разхождащ се важно из къщата на Гарт с Пуни на рамото си. Да, в живота ѝ имаше много по-важни неща от нейната кариера.

Чу някакъв слаб звук, който отекна глухо в къщата. Дейна седна на леглото. Явно бе заспала, а Моли се бе свила до нея. Звукът се

повтори и този път прозвуча по-остро в празната къща. Звънецът, каза си младата жена и бързо погледна към будилника. Наближаваше полунощ. Кой можеше да звъни на вратата ѝ по това време? Дали вече бяха арестували Джак Изнасилвача?

— Забрави за изнасилвача. Би могъл да е изнудвачът — прошепна тя на Моли, която също се събуди. — Но такива хора не правят домашни посещения, нали?

Приближи на пръсти към предната врата, следвана по петите от котката. Искаше ѝ се да си бе взела още един флакон с лютив спрей. Лампите в дневната бяха запалени, но завесите бяха спуснати. Който и да бе отвън, не можеше да я види.

Mokes, помисли си младата жена и потрепери. Роб я бе успокоил, че те са получили това, което са искали, и сега тя е в безопасност. Знаеше, че ако той дори за миг се бе усъмнил, че е в опасност, никога нямаше да я остави сама.

Надзърна през шпионката на вратата, ахна и отскочи назад.

— О, Господи! — задъхано промълви тя. Никой, притежаващ и капка здрав разум, нямаше да отвори вратата си на това момче. Онези бандити ѝ се сториха съвсем обикновени в сравнение с тази откачалка.

Почти бе набрала 911, когато реши да погледне още веднъж. Пред вратата ѝ стоеше някакво момче на около петнадесет години. Беше високо около метър и осемдесет, а на едно му ухо блестяха няколко златни халки — не само по месестата част, а и по хрущяла също, като на някоя рок звезда. Прическата му изглеждаше, сякаш някой бе захлупил купа на главата му, а останалата част от косата бе обръсната с машинка така, че се виждаше белият му скалп. Кичурът на върха бе боядисан в ярко розово.

Господи! Да не би някой да го е проклетел с този вид? Дейна се отдръпна назад и в същия миг осъзна, че в него има нещо познато. Отново долепи око до шпионката и в този миг входният звънец отново иззвъня. Звукът отново отекна и тя разбра. Роб. Това момче бе помлада, пънкърска версия на Роб Тагет. Навярно е синът му, но откъде бе разбрал за нея? И как бе узнал адреса ѝ?

— Кой е? — извика тя.

— Зак Тагет. Искам да говоря с теб.

Дейна отвори вратата, опитвайки се да запази спокойно изражение на лицето си, сякаш всеки ден пред вратата ѝ заставаха

странни типове. Преметнал раница през рамо, Зак влезе със същата гъвкава и атлетична походка, толкова характерна за Роб. Моли погледна към момчето, сви се ниско, изви гръб и изсъска.

— Предполагам, че знаеш коя съм, иначе не би дошъл? — попита Дейна.

— Да — сопна се той и тя мигом разбра, че Зак не я харесва. Страхотно! Тъкмо се надяваше, че личният ѝ живот ще ѝ помогне да преживее професионалната криза, а ето че синът на Роб я намрази от пръв поглед.

— Не е ли малко късно, за да си навън? — о, Господи, говореше като строг родител, но не се сещаше какво друго да каже.

— Трябваше да изчакам мама да заспи, за да се измъкна от хотела — призна Зак и тя разбра, че бе наследил таланта на баща си да бъде обезоръжаващо честен. Премести раницата си на другото рамо, а тъмносините му очи — същите като на баща му — се втренчиха в нея. — Остави баща ми на мира. Двамата с майка ми отново ще се съберат. Ние се местим да живеем тук.

Дейна не бе сигурна какво да отговори. Какво ли бе казал Роб за нея?

— Сигурна съм, че баща ти ти е обяснил, че...

— Да, надълго и нашироко — Зак се отпусна на колене и протегна ръка към Моли. Котката охотно приближи към момчето.

— Как ме намери?

— Татко ми разказа за теб. Когато пристигнахме, се обадох в съда. Секретарката ти ми каза адреса.

В гърдите ѝ се надигна толкова силен гняв, че тя едва успя да го прикрие от Зак. Не искаше той да си мисли, че я е разстроил. Беше бясна на Анита. Секретарката ѝ отлично знаеше, че на никого не бива да дава адреса ѝ. Ами ако вместо Зак се бе обадил някой опасен престъпник, който ѝ имаше зъб?

Но това променяше нещата. Сега вече надменният шеф на личен състав не можеше да отрече, че Анита трябва да бъде уволнена. Държавен служител или не, тази жена беше истинска напаст.

— Виж — започна тя колкото можеше по-внимателно, — не искам да заставам между родителите ти. Ние двамата с баща ти се сбlijихме... едва напоследък.

— Мама и татко отново ще се съберат.

Тонът му беше капризен като на малко дете и Дейна осъзна, че той всъщност беше точно това — дете в мъжко тяло. Ала въпросът си оставаше: дали сдобряването между родителите му бе истина, или бе само желание на Зак? Роб не й спомена, че бившата му съпруга ще дойде със сина си в Хаваите.

— Баща ми не го е грижа за теб — заяви момчето, докато галеше Моли. — Него за никого не го е грижа.

Дейна бе смаяна от дръзкото му поведение, но не го показа.

— Баща ти ми се обади, след като сте се видели в Лос Анджелис. Беше много разтревожен за теб. Бъди сигурен, че много те обича.

— Да, бе! — той сви рамене, за да покаже, че въобще не му пука. Но не успя да заблуди Дейна. — Нищо не съм направил. Един приятел ми даде онези хапчета, но нямах никакво намерение да ги пия. Обаче майка ми ги намери и вдигна ужасна олелия.

Тя бе виждала достатъчно млади наркомани, започнали с хапчета, които неизменно твърдяха, че не са искали да ги пият, но се пребори с желанието си да му изнесе една нравоучителна лекция.

— Навярно тук ще започнеш живота си на чисто.

— Да — той прекоси стаята, спря пред лавицата с книги и издърпа един роман на Стивън Кинг. — Този съм го чел. Страхотен е.

Тя се приближи до момчето и извади „Мъртва зона“ от лавицата.

— Мисля, че тази е по-добра. Искаш ли да я прочетеш?

Зак взе книгата с кратко кимване, което отново й напомни за Роб — той правеше така, когато не знаеше какво да каже.

— Обади ми се, когато я прочетеш — каза Дейна, — и ще я обсъдим.

Смаяното му изражение я накара да се усмихне. Очевидно не бе свикнал възрастните да искат мнението му за някоя книга. Това я накара да се запита какви ли бяха отношенията му с майка му и засили убеждението й, че за момчето ще бъде по-добре да живее с Роб.

— Как дойде дотук? — попита тя, за да запълни неловката тишина.

— На автостоп.

Дейна едва не ахна. Младите наистина са безстрашни. Смятаха, че на другите могат да се случат ужасни неща, но не и на тях. Обаче един глас в едно отдалечено кътче на съзнанието й винаги бе

нашепвал, че лошите неща се случват на добрите хора. Разбра го в нощта, когато родителите ѝ бяха убити.

— Ще те закарам до хотела ти — каза младата жена.

Закара го до „Уайкики Сърф“, като през цялото време бърбеше за забавленията, които можеха да имат младежите на островите. Зак слушаше внимателно, но не каза нищо.

Излезе от колата и промърмори:

— Благодаря.

Дейна го проследи с поглед, докато изчезваше във фойето на хотела. Дали щеше да я приеме? Дали въобще щеше да има някакъв шанс, или Роб щеше да се върне при бившата си съпруга?

Потегли, като хвърли бърз поглед в огледалото за обратно виждане, за да се увери дали не е следят. В този час по улицата имаше малко коли. Единственият шум бе бумтенето на музиката, което идваше от популярния нощен клуб „Панама“. Вратите на колата ѝ бяха заключени, но тя отново ги провери, припомняйки си, че изнасилвачът проследяваше жените на излизане от заведението.

Отвори уморено вратата на дома си и чу звъна на телефона. Спусна се през стаята, спъвайки се в Моли, която се бе настанила върху малкото килимче, и сграбчи телефонната слушалка.

— Дейна? — разнесе се гласът на Роб след нейното задъхано ало.

Тя понечи да му каже за Зак, но я възпря шумът в слушалката.

— Къде си?

— На летището в Сейнт Луис. Връщам се у дома — додаде той с радостна нотка в гласа.

— Какво се е случило? — младата жена се отпусна на пода до Моли. — Какво откри?

— Отидох направо в Гомпер Бенд и открих Слейд Картър. Той държи малък бар. Плешив мъж, с коремче. Приятен човек. Спомни си за теб и Ванеса.

— Какво каза за онази нощ?

— Когато влязъл в паркинга, намерил Ханк. Той бил мъртъв, поточно мъртво пиян. Ти не си го убила. Просто е припаднал. Ножът се е плъзнал по ребрата. Не е причинил нищо сериозно.

Облекчението ѝ бе толкова огромно, че заседна като болка в гърдите ѝ. Взе Моли и я притисна към тялото си.

— Не съм го убила?

— Не, ангел мой, не си — любовта в гласа му не можеше да се сбърка. Ако сега бе при нея, сигурно щеше да е в обятията му.

Вече разбираше значението на израза, че сякаш са свалили цялата тежест на света от раменете ти. Точно така се чувстваше. Като съдия винаги бе защитавала закона и реда. И справедливостта. Въпреки това винаги се бе чувствала като измамница. Но никога повече. Не бе извършила престъпление. Слава Богу!

— Слава Богу! През всичките тези години аз си мислех... — млъкна, защото в главата ѝ прозвучаха предупредителни звънчета. — Ханк. Значи той е тук. Казал е на изнудвача...

— Не, бечко. Ханк Ролинс е в затвора за изнасилването на едно десетгодишно момиче.

Дейна почувства, че се задушшава, и толкова силно стисна Моли, че котката я одраска.

— Трябваше да отида в полицията, тогава онова малко момиче щеше да бъде пощадено.

— Дейна, тогава ти самата си била дете и е било съвсем естествено да избягаш.

— Истина е, но повече няма да си мълча. Когато Ханк Ролинс поиска да излезе на свобода условно, двете с Ванеса ще свидетелстваме срещу него, за да остане в затвора.

— Добра идея.

— Никога няма да мога да ти се отблагодаря. Не знам какво да кажа — искаше да му каже, че го обича, ала думите забираха в гърлото ѝ. Имаше нужда да изрази какво изпитва към него, но не желаше той да се почувства като хванат в капан. Никога досега не бе казвала на някой мъж, че го обича, и затова сега ѝ бе трудно да намери точните думи.

— Имам няколко идеи как можеш да ми се отблагодариш.

— Престани да се шегуваш, Роб! Този ужас висеше над главата ми от години. Сега се чувствам... свободна.

— Радвам се, че успях да ти помогна. Искях да го направя за теб. Само не ме изкарвай някакъв герой. По дяволите, беше невероятно лесно. Отидох в града и след по-малко от десет минути открих Слейд Картър.

— Той сигурно е разказал случката на някого. Ето как изнудвачът е разбрал цялата история.

— Не. Слейд е помислил, че Ханк просто се е сбил и е бил повален.

— Наистина ли? Ние искахме полицията да си помисли точно това, когато открие тялото му. Предполагам, че за две тийнейджърки сме постъпили страшно умно.

— Слейд не е от най-проницателните мъже. Пък и Ханк никога не е признал, че е изнасилвил някого. Така че Слейд просто е решил, че Ванеса се е отегчила от него и е заминала за Калифорния.

— Тогава как е възможно някой да знае? Това няма никакъв смисъл.

Роб замълча за миг и тя чу в телефонната слушалка как в залата на летището обявяват часа на полета.

— Двете с Ванеса някога подлагали ли сте се на хипноза?

Дейна разбра какво имаше предвид. Под хипноза хората споделяха неща, които иначе никога не биха разкрили пред друг човек.

— Аз никога не съм се подлагала, а и Ванеса не ми е споменавала, но ще я попитам.

— Това е просто едно предложение. Изнудвачът няма никакво доказателство. Той просто се опитва да те изплаши.

— Прави нещо много повече, отколкото да ме изплаши. Исква да съсипе кариерата ми — отне й няколко минути, за да му разкаже за юридическата комисия. Завърши с думите: — Заседанието е насрочено за утре в три часа.

— Самолетът ми няма да пристигне навреме, за да те видя преди началото на изслушването. Ще се видим, след като свърши. Не се тревожи. Историята с Ханк е без значение, но ме безпокои завещанието. Има ли някой, който да е бил близък с Лилиан, някой, който може да свидетелства в твоя полза?

— Доктор Уинстън е бил неин лекар от тридесет години. Тя сигурно му се е доверявала. Винаги му носеше цветя и дребни подаръци. Мога да го помоля...

— Дейна, това е последното повикване за моя полет. Ще се видим утре. Само се дръж! Всичко ще бъде наред. Ще видиш!

Нямаше време да му каже за Зак. Остави слушалката върху вилката със странното усещане, че е направила сериозна грешка.

След като Роб премина през металния детектор и влезе в съда, научи, че Дейна все още е в кабинета на съдия Бинкли за изслушването. Затова реши първо да провери съобщенията си, надявайки се Зак да се е обадил. Последния път, когато ги прослуша, Елън лаконично го уведомяваше, че е довела Зак в Хонолулу.

— Какво, по дяволите, прави тя тук? — промърмори той на стените в телефонната будка. Зак трябваше да пристигне чак следващата седмица. Дали бившата му съпруга бе решила да го доведе за кратко посещение, но да не го остави за цялата ваканция? С Елън човек никога не можеше да бъде сигурен. Ако си е променила решението, нямаше да е лесно да я разубеди.

Имаше само едно спешно съобщение за него и то бе от Гарт, който настояваше Роб веднага да му се обади. След като никой не му отговори от хотела на сина му, Роб се свърза с кабинета на Гарт и оттам го осведомиха, че е в кабинета на съдия Хамилтън. Има логика, помисли си Роб, докато се качваше с асансьора до третия етаж. Гарт и Ванеса навярно бяха дошли морално да подкрепят Дейна. Запита се дали Дейна е говорила със сестра си във връзка с хипнотизирането.

Това бе изстрел в тъмното, но не разполагаше с по-добра хипотеза. Някой бе чул нещо, но не си бе дал труд да го провери. Или може би просто не знаеше къде да търси. Изнудвачът бе заложил на информация, която се бе оказала невярна. Влезе в кабинета на Дейна, замислен над тази загадка.

— Търся Гарт Брадфорд — секретарката кимна към затворената врата на кабинета. Роб почука и Гарт му извика да влезе. — Какво, по дя... — млъкна, смаян да види: Джейсън, настанен зад бюрото на Дейна с Пуни на рамото.

— Осъди копелетата! Осъди копелетата! Осъди тези задници! — изкрещя папагалът и Роб не можа да се сдържи и се засмя.

Ванеса скочи от стола си до инвалидната количка на Гарт, и го прегърна сърдечно.

— Дейна ми разказа за новините. Как мога да ти се отблагодаря? Изглеждаше толкова щастлива, че той се почувства виновен. Не заслужаваше чак такива овации. Но му хареса.

— Двамата с Гарт можете да ме поканите на вечеря — заяви Роб и погледна към Гарт. Забеляза напрегнатото изражение на лицето му.

Преди Ванеса да успее да отговори, Гарт се обърна към нея:

— Защо не изведеш Джейсън и Пуни навън, за да намерите някакво занимание за Пуни?

Ванеса протегна ръка към сина си, но момчето поклати глава.

— Пуни не иска да излиза. Когато идвахме насам, едва не се сби с едни гълъби.

— Хайде, скъпи — подкани го Ванеса, а долната устна на момчето затрепери издйнически.

— Какво се разбрахме? — извърна се Гарт към Джейсън с внимателен, но твърд тон.

— Че няма да се сърдя, ако тук няма деца, с които да си играя, защото работата тук е много сериозна.

Гарт му отправи усмивката, с която бе спечелил благоразположението на доста съдии. Без да протестира повече, Джейсън скочи от стола зад бюрото и излезе навън след майка си.

— Затвори вратата — тихо нареди Гарт и Роб усети как космите на врата му настръхват. Господи! Сега пък какво има?

Той затвори вратата и седна до Гарт.

— Какво не е наред?

— Обади се един от моите източници — Гарт се поколеба и изпитателно погледна приятеля си. — Ще те арестуват и ще те обвинят, че ти си Джак Изнасилвача от „Панама“.

В гърдите му се надигна толкова всепоглъщащ страх, че Роб се изуми от силата му.

— Това е невъзможно! Защо полицията ще мисли, че аз съм го направил?

Сянката, която се мярна за миг в очите на Гарт, накара стомаха на Роб да се свие на топка.

— Една от жертвите те е посочила сред шест фотографии.

Роб изпусна дъх толкова силно, че кичурът на челото му се разроши. По дяволите! Шест фотографии! Обикновено пет от тях бяха на полицаи, а шестият бе заподозреният. Скочи на крака.

— И защo точно аз съм заподозрян?

— Те са отчаяни, Роб. Търсят сред рецидивистите.

— Срещу мен не бяха повдигнати никакви обвинения. Нямам право да показват снимката ми.

— Миналия понеделник вечерта беше ли в „Панама“?

Роб тъкмо щеше да каже не, но си спомни.

— Да. Чък Махале от университета ми направи няколко теста във връзка със заплашителната бележка, която Дейна бе получила. Той никога няма да вземе пари от мен. Поиска да се почерпим в „Панама“ — прокара пръсти през косата си. — По дяволите, бях там само половин час.

Гарт потупа мястото до себе си и Роб се отпусна на стола.

— Знам, че не си го направил, Роб. Подозирам, че всичко това е заговор на Големия татко.

— Онзи негодник! Синът ми е тук. Ще живее с мен. Ако съпругата ми разбере нещо, никога няма да му позволи да остане.

Гарт отмести поглед и Роб разбра, че никак не иска да чуе това, което се канеше да му каже.

— Разбрах, че разполагат с още някакво доказателство. Не знам какво е, но ще се опитам да открия. Смятат да те арестуват в края на седмицата.

Гърдите на Роб изсвириха, сякаш някой бе забил юмрук в корема му, изкарвайки целия му въздух. Минаха няколко секунди преди напълно да осъзнае казаното от Гарт.

— Последния път научих урока си — едва успя да изрече, вцепенен от шок и гняв. — Този път ще се боря с обвиненията честно и открито.

— Аз ще бъда с теб — увери го Гарт, — но историята може да стане много отвратителна.

Роб се изправи и отиде до картината на Уайланд. В момента се чувстваше като дребна рибка, подгонена от могъща акула.

— Точно сега синът ми се намира на кръстопът в живота си. Не се нуждае от тази бъркотия.

— Ами Дейна? — тихо попита приятелят му.

— Дейна — повтори Роб. — Кариерата ѝ може сериозно да пострада, ако името ѝ да бъде свързано с моето. Не ѝ казвай нищо за това. Аз сам ще се справя със ситуацията.

Дейна се втренчи в тримата мъже, седнали в другия край на масата срещу нея. Колин Хуанг, шеф на щатската юридическа комисия, се оказа по-възрастен, отколкото тя очакваше, но имаше славата на почтен човек. Адам Пински, по-младият адвокат, който го придружаваше, не сваляше очи от нея и непрекъснато се въртеше на стола си. Съдия Бинкли щеше да представи обвинението. Щяха да ѝ предоставят възможност да обясни действията си, а след това щяха да решат съдбата ѝ.

— Да започваме — поде Колин Хуанг и погледна часовника си. Беше почти три и половина. Съдия Бинкли ги бе накарал да чакат половин час.

— Извинете, че ви принудих да чакате, но очаквах повече... въ... информация относно този... въ... проблем — започна Бинкли и Дейна едва потисна усмивката си. Не биваше да изглежда прекалено самоуверена, но тя много добре знаеше, че „доказателството“, което Бинкли се надяваше да се сдобие за убийството на Ханк Ролинс, не се бе появило.

— За какъв проблем говорим? — проехтя нетърпеливият глас на Хуанг.

Дейвис Бинкли се изкашля.

— Да започнем с първото обвинение. Ако доказателството пристигне, секретарката ми ще го донесе — отново се изкашля, очевидно смутен от липсващото доказателство. — Фран Мартин твърди, че госпожица Хамилтън е използвала влиянието си, за да убеди майка ѝ да промени завещанието си.

Хуанг прегледа набързо документите, които Бинкли му подаде, а после се загледа в трофеите от турнирите по голф, които бяха окачени по стените, докато чакаше Пински да изчете подробно целия текст. На Дейна ѝ струваше много усилия, за да остане спокойна. Знаеше, че това обвинение, макар и с по-малка тежест от другото, все пак можеше да унищожи кариерата ѝ. Бе възможно да докаже, че Ханк е жив, но нямаше как да обори обвиненията, че е повлияла на Лилиан Хърли.

— Сами виждате колко е сериозно — изтъкна Бинкли.

Хуанг се намръщи леко и Дейна остана с впечатлението, че е виждал много по-сериозни обвинения.

— Какво имате да кажете вие, съдия Хамилтън?

— Никога не съм обсъждала с Лилиан Хърли нейното завещание. Никога. Тя беше моя съседка и ние се сприятелихме. Нямах представа, че ми е оставила нещо. Аз...

— Дъщеря ѝ твърди... — намеси се Бинкли.

— Четох жалбата ѝ — прекъсна го Хуанг. — Сега е ред на съдия Хамилтън.

Дейна въздъхна с облекчение. Явно Хуанг се отнасяше доста хладно към Бинкли. Нямах представа какво си мисли Пински, но той продължаваше да се взира в нея.

— Лекарят на Лилиан Хърли чака отвън — каза Дейна, надявайки се д-р Уинстън да е пристигнал. — Той може да ви каже повече за намеренията на Лилиан. Грижил се е за нея повече от тридесет години.

— Това е крайно необичайно — заяви Бинкли. — Комисията използва само писмени показания. Ако не разполагаш с писмени...

— Имам показанията на д-р Уинстън — тя посегна към куфарчето си и мислено благослови Роб, задето ѝ бе дал идеята да се свърже с лекаря. — Просто помислих, че сериозността на обвинението изисква личното присъствие на свидетеля.

— Поканете го да влезе — разпореди Хуанг и Бинкли неохотно натисна бутона на интеркома.

Доктор Уинстън наистина бе доста впечатляващ свидетел, помисли си Дейна, когато възрастният джентълмен влезе в стаята. Висок, с изправени рамене и типична военна стойка, той излъчваше увереност и почтеност.

— Д-р Уинстън, има известни неясноти относно завещанието на Лилиан Хърли. Тя някога обсъждала ли го е с вас? — попита съдия Бинкли.

— Не. Никога не го е споменавала — призна лекарят и Бинкли хвърли към Хуанг поглед, който съвсем ясно казваше: „Казвах ли ви!“ Но свидетелят още не бе свършил: — Затова пък ми е говорила за дъщеря си. При това доста често. Фран бе най-горчивото разочарование в живота ѝ. Тя никога не ѝ се обаждаше, никога не я посещаваше.

Той замълча и Дейна си помисли, че притежава усет за драматичност.

— И като казвам никога, имам предвид нито за Коледа, нито за Деня на майката, нито за рождения ден на Лилиан. Не знам защо Фран бе толкова жестока с тази мила дама. Лилиан Хърли страдаше много от лошото отношение на дъщеря си, но животът ѝ се промени, когато Дейна Хамилтън се нанесе в съседната къща.

Доктор Уинстън продължи с обяснения за високото кръвно налягане на Лилиан и за всичко, което Дейна бе сторила, за да може възрастната жена да остане в дома си. Младата жена се опита да отгатне ефекта от думите на лекаря, защото интуитивно разбра, че Хуанг, а не Пински ще реши съдбата ѝ. Но бе невъзможно да се прочете нещо по лицето му.

— Дейна беше като истинска дъщеря за Лилиан — заключи д-р Уинстън. — Тя обичаше Дейна, наистина я обичаше. Щях да бъда доста смаян, ако бе оставила нещо на собствената си дъщеря. Фран се появи изневиделица миналата седмица с единственото намерение да измъкне пари от майка си.

— Благодаря ви, че ни отделихте от времето си — Бинкли едва не се задави с думите си, а лекарят излезе, отправяйки насърчителна усмивка към Дейна.

— Няма основания за обвинението — заключи Хуанг, а Пински го подкрепи с енергично кимане.

— Дъщерята твърди, че... — разгорещено започна Бинкли.

— Прочетох твърденията ѝ — Хуанг за пръв път повиши тон. — Дъщерята е отправила доста обвинения. Какво ще кажете вие, колега? — обърна се той към Пински.

— Лилиан Хърли никога не е смятала да завещае къщата и малките си спестявания на дъщеря си — заговори Пински. — Преди да промени завещанието си миналата година, всичките ѝ пари щяха да се наследят от Хавайското дружество за опазване на местната флора.

— Да, истина е, но...

— Но нищо — отсече Хуанг. — Какво е следващото обвинение?

Дейна бе сигурна, че въздишката ѝ на облекчение ще се чуе чак в Дайъмънд Хед, но изглежда никой в стаята не я забеляза. Облекчението ѝ много бързо премина в гняв, докато наблюдаваше как Бинкли се туткаше с втората папка. Нямахше съмнение, че Големия татко бе зад всичко това и явно си бе намерил послушна марионетка.

— Аз... въ... не получих... въ... доказателството, което очаквах — измънка Бинкли. — Може би ще трябва да отложим разглеждането на второто обвинение, докато...

— Защо не ни кажете какви са обвиненията? — намеси се Дейна. Не искаше тази история да ѝ виси нито миг повече над главата. — Може би аз мога да помогна.

— Добра идея — кимна Хуанг. — Да видим дали можем да разрешим този случай веднага.

— Имам информация, че госпожица Хамилтън е замесена в убийство.

— Мога ли да видя писменото заявление? — попита Хуанг и Бинкли неохотно му подаде един-единствен лист хартия, който Хуанг прочете за секунди. — Анонимно сведение? И настоявате за разследване въз основа само на едно анонимно сведение? Това е недопустимо! Винаги има недоволни от съдиите. Те биха казали всичко, само и само за да им навредят.

— Аз лично говорих с човека, който отправя обвинението. Информацията звучеше достоверно — гъста червенина плъзна по врата на Бинкли. — Трябваше да получи допълнително доказателство, но още не е пристигнало.

— И никога няма да пристигне, защото никога не съм била замесена в убийство! — осведоми ги Дейна. — Анонимното сведение се отнася за нещо, което се случи с мен, когато бях на четиринадесет години. Очевидно информаторът ви не е запознат с всички факти.

Дейна спря за миг, почувствала се неудобно да обсъжда личния си живот с тези мъже. Беше ѝ доста трудно да разкаже историята дори на Роб. Но нямаше избор; бъдещето ѝ бе заложено на карта.

— Когато бях на четиринадесет години, един мъж ме примамва в една барака и ме изнасили. Сестра ми се опита да ме спаси, но той се нахвърли и върху нея. Аз го намушках с нож, за да избягаме, но не съм го убила.

Наведе се напред и впи поглед в лицето на Хуанг.

— Ханк Ролинс е жесток престъпник, който в момента е в затвора в Мисури за изнасилване на десетгодишно дете. Бих дала всичко, за да спестя болката и страданието на това момиче. Това е престъпление, с което жертвата трябва да живее през остатъка от живота си.

— Мили Боже! — промърмори Пински и тъжно поклати глава.
— Знам какво означава. Моята съпруга е била изнасилена преди години. Все още посещаваме психиатър.

Хуанг изгледа отвратно Бинкли и захлопна капака на куфарчето си.

— Не разбирам защо изобщо поискахте това изслушване.

Дейна не можа да се стърпи.

— Аз знам. Моята сестра се развежда със сина на Торнтън Колтрейн и той е побеснял. Би направил всичко, за да съсипе кариерата ми.

Хуанг изгледа кръвнишки Бинкли.

— Колтрейн ли се свърза с вас?

— Не — отвърна той прекалено бързо.

— Знаете, че имам начини да проверя. Ако лъжете, ще наредя да ви разследват и ще ви призова като свидетел — дългите пръсти на Хуанг потропваха нетърпеливо по капака на куфарчето, докато чакаше за отговор.

— Той наистина ми се обади, когато чул за завещанието — призна Бинкли — и ме окуражи да свикам комисията за разследване точно сега, когато Дейна е предложена за върховния съд. Разбира се, никога не бих го послушал, ако не сметнах, че обвиненията срещу госпожица Хамилтън...

— Съдия Хамилтън — поправи го Хуанг и се изправи. — Ще докладвам, че обвиненията срещу съдия Хамилтън са били несериозни и напълно неоснователни.

Пински се изправи и се обърна към Бинкли.

— Аз от своя страна ще докладвам на губернатора, че трябва да получите мъмрене. Не само че отправихте необосновани обвинения срещу съдия Хамилтън, но пропуснахте да споменете и петицията.

— Каква петиция? — попита Хуанг и по този начин изрази на глас въпроса, който отекна и в съзнанието на Дейна.

Бинкли се зарови в купчината папки.

— Ето, тъкмо щях да ви я покажа — подаде една папка на Хуанг.
— Изпратих писма до колегите със запитване относно професионалната дейност на гос... съдия Хамилтън. Това пристигна днес в кабинета ми.

Пински се усмихна на Дейна.

— Всички, които имат авторитет сред юридическото съсловие, са подписали петиция, че вие сте чудесен съдия. Всъщност най-добрият.

— Наистина ли? — ахна Дейна. Беше се държала като параноичка, въобразявайки си, че всички я гледат с презрение, докато всъщност колегите ѝ я уважаваха и я подкрепяха.

— Да, наистина — усмихна се окуражително Пински. — Областният прокурор пръв подписа петицията. Заяви, че вие сте най-способният прокурор, който някога е имал, а като съдия сте дори още по-добра.

Хуанг пхна петицията в куфарчето си.

— Вие сте в списъка на кандидатите за вакантното място във върховния съд. Ще направя всичко възможно губернаторът на щата да се запознае с тази петиция.

— Благодаря ви — едва успя да промълви Дейна. Беше изумена от обрата в развоя на събитията. Обикновено колелата на справедливостта се въртяха доста бавно, но не и този път.

А най-изненадващото бе поддръжката на колегите ѝ. Явно се бе тревожила напразно, бе си въобразявала неверни неща. Истината бе, че я харесваха и уважаваха. Заля я огромна вълна на облекчение и тя внезапно се почувства слаба и изтощена. И невероятно щастлива. Нямаше търпение да каже на Роб.

— Да вървим — Пински я поведе към вратата и Дейна за сетен път си помисли, че Роб е бил прав. На този свят имаше много добри мъже. Съпругата на Адам Пински бе истинска късметлийка, задето се бе омъжила за толкова чувствителен мъж.

Трябваше да признае, че е била доста ограничена. Хората са си хора; някои са добри, а други — лоши. Тя просто не бе търсила добри мъже като Гарт Брадфорд, Адам Пински, Колин Хуанг. И Роб Тагет.

Когато влезе в кабинета си, Джейсън и Пуни бяха заспали в креслото ѝ, но Ванеса и Гарт радостно я поздравиха.

— Очаквах и Роб да е тук — каза Дейна и прегърна сестра си.

— Наложих му се да си тръгне — поясни Гарт.

— Преди да ме е видял? — учуди се Дейна, а Гарт кимна сериозно. — Да не би нещо да не е наред?

Гарт се поколеба, преди да отвърне с тих глас:

— Мисля, че се безпокои за сина си.

Слънцето бавно чезнеше зад хоризонта и потъваше в океана, когато Дейна подкара към дома на Роб на северния бряг. Бе отворила предния прозорец, за да се наслади на хладния бриз. И тук въздухът бе топъл, както в Хонолулу, но по-силният вятър носеше соления вкус на океана, младата жена го усещаше върху устните си.

Отне ѝ малко повече време, отколкото очакваше, за да приеме вълната от обаждания на колегите, които я поздравяваха за резултата от изслушването. После трябваше да прегледа няколко молби за условно освобождаване и да подготви графика с делата, за да може новата ѝ секретарка да го въведе в компютъра.

Дали не трябваше да се обади на Роб, че идва, запита се, докато влизаше в алеята за коли пред дома му. Гарт ѝ бе казал, че Роб се е прибрал къщи, а Дейна знаеше, че Зак не е с него. Майка му го бе завела в Мауи на гости на нейни приятели. Това може би беше единствената им възможност да останат насаме поне за малко.

Защо си бе тръгнал преди края на изслушването? Гарт ѝ каза, че му е позвънил на телефона в колата веднага щом е узнал резултата — дори преди тя да се върне в кабинета си — ала я притесняваше причината, поради която Роб не я бе изчакал. Дали Зак бе казал истината? Възнамеряваше ли Роб да се върне при Елън?

— Ето, че пак започваш — промърмори младата жена. — Съмнението пак надига грозната си глава — изключи двигателя и стисна волана.

„Роб ти вярва. Отиде чак в Гомпер Бенд, за да го докаже. Сега той се нуждае от подкрепата ти. Изплашен е, че синът му може да стане наркоман.“

Окуражавайки се по този начин, Дейна закричи по пътеката към къщата, която гледаше към брега. Роб бе на терасата, излегнат в един шезлонг с бутилка бира в ръка. Сигурно бе чул стъпките ѝ, но не се извърна към нея. Вместо това продължи да се взира в сърфистите,

които се носеха по високите вълни. Дейна забеляза прясната синина на лицето му.

— Роб, наранил си се.

— Дреболия. Ударих се в нещо — обърна се и остави бутилката.

Тя бе сигурна, че е открил единия или и двамата *tokes*, които ги бяха нападнали, и си е разчистил сметките с тях, но не каза нищо.

— Гарт ми каза за комисията... и за петицията. Поздравления.

Тя усети нотка на отчуждение в тона му, сякаш мислеше за нещо съвсем друго. Сърцето ѝ се сви, докато се оглеждаше наоколо:

— Исках лично да ти благодаря за разследването във връзка с Ханк Ролинс. Не знам защо не ми е хрумвало да го направя още преди години. Сега вече не се налага да прекарам остатъка от живота си, озъртайки се тревожно назад.

Той вяло потупа стола до себе си в покана да седне до него.

— Не преувеличавай. Аз извърших едно съвсем рутинно разследване. Това е всичко.

Дейна се отпусна на стола до него. Внезапно се почувства уморена. Не знаеше какво да каже. Това бе един друг Роб, когото не бе виждала досега. Осъзна, че всъщност не го познава толкова добре, колкото си мислеше.

— Зак дойде да ме види — нерешително рече младата жена.

— Наистина ли? — сега вече цялото му внимание се насочи към нея. — Кога?

— Миналата вечер.

— За да те огледа! — засмя се Роб. — Цял бащичко.

— И ти ли имаш розов кичур? — опита се да се пошегува тя.

Роб се втренчи в нея. Сините му очи отразяваха последните лъчи на слънцето и изглеждаха необичайно напрегнати.

— Не, но си падам по хубавите жени.

Дейна можеше да му каже, че Зак я бе намразил от пръв поглед, но не го направи. Изглежда Роб и без това си имаше достатъчно неприятности.

— Миналата вечер той ми каза, че майка му ще го заведе в Мауи на гости на нейни приятели.

— Страхотно! Както обикновено тя въобще не си е направила труда да ми остави съобщение.

В тона му не се долавяше нищо друго, освен презрение, и сега бе моментът Дейна да го попита какви са намеренията му спрямо бившата му съпруга. Но не го направи. Нарастващото предчувствие, че нещо не е наред, я накара да премълчи.

Роб гледаше как последните слънчеви отблясъци гаснат в океана. Слънцето напускаше земния рай. След като Гарт го предупреди, че ще го арестуват, Роб реши да не се среща с Дейна. Възнамеряваше да се хвърли с всички сили в тази битка и не искаше Дейна да се окаже под кръстосан огън.

Повече от всичко на света тя искаше да се изкачи по стълбата на успеха в юридическата кариера. Изслушването ѝ пред комисията бе дало неочакван резултат. Вместо да я дискредитира, то бе сплотило цялата юридическа гилдия да застане на нейна страна. Когато губернаторът на щата види петицията, той със сигурност ще предложи Дейна Хамилтън за вакантния пост във върховния съд.

Обаче щяха да минат дни, а дори и седмици, преди губернаторът да предприеме нещо. Ако името на Дейна се свърже с най-нашумелия престъпник на островите, шансовете ѝ за напредък в кариерата щяха да бъдат съсипани. Той никога нямаше да позволи това да се случи.

Реши, че ако си тръгне преди края на изслушването, постъпката му ще озадачи Дейна и ще я накара да се усъмни в чувствата му към нея. Но това не беше предишната Дейна Хамилтън. Жената, която сега седеше до него, бе съвсем друга.

Една страстна и непокорна жена, за пръв път открила, че може да се довери на някой мъж.

Мисълта го изплаши. Не искаше да я забърква в тази каша. Ако Големия татко стоеше зад изфабрикуваните обвинения срещу него, смяташе да му отвърне с неговите методи. Само един глупак можеше да отказва да признае влиянието, което имаше Големия татко на островите. Дейна този път му се бе изплъзнала, но втори път късметът можеше да ѝ изневери.

Роб разбираше, че не може да я държи настрана само като я избягва. Щеше да му бъде нужно нещо много повече. Трябваше да се отърве от нея. А това означаваше, че се налага да я нарани.

Извърна се, за да я погледне, и видя, че вятърът е разрошил косите ѝ. Нуждаеха се от подстригване, а при по-внимателно вглеждане съвсем ясно се виждаха русите корени. Изглеждаше по-млада от обикновено. И много нервна.

Нищо чудно; той се държеше като безчувствен негодник. Но какъв избор имаше? Подобно на акули, подушили кръв, така и медиите щяха да го изядат жив. И да унищожат кариерата на Дейна, ако не внимава.

— Записах час за консултация за теб и Зак при д-р Хо — каза тя. — В понеделник, в два часа.

— Чудесно — идния понеделник със сигурност щеше да бъде в затвора. Трябваше да поговори със Зак, надяваше се той да го послуша, а после да го изпрати у дома с Елън. И да се моли синът му да не се забърка в неприятности.

— Зак ще бъде добре, ще видиш — нежно рече Дейна.

Тя изглеждаше толкова изпълнена със съчувствие, толкова загрижена за него, че трябваше да вкопчи ръце в облегалките на шезлонга, за да не скочи и да я прегърне. И да я помоли да остане до него в това ново изпитание.

— По-добре да вървя — изправи се Дейна. — Имам котка, която ме чака да я нахраня.

Гласът ѝ звучеше притеснено и това бе изцяло по негова вина.

— Ти спечели голяма победа — чу се да казва той. — Гордея се с теб. Защо не се прибереш да нахраниш котката, а аз ще мина към осем и половина и ще те изведа навън да празнуваме?

Щастливата усмивка, която му отправи, го нарани повече, отколкото юмруците на бандитите, изпратени от Големия татко.

— Ще те чакам.

Роб приближи до тротоара пред къщата на Дейна. „Какво, по дяволите, правиш?“ — за стотен път се запита той.

Изключи двигателя и безмълвно си призна истината. Трябваше да остави Дейна да си отиде, но още не бе готов. Искаше да я заведе в някой ресторант, където ще могат да поговорят. Да останат само двамата, щеше да бъде прекалено изкусително. Ако я докосне и целуне, никога няма да ѝ позволи да си отиде от живота му. Тази вечер

ще се насладят на вечерята, а след това ще ѝ каже. Обаче нямаше никаква представа какво точно да изрече. Все щеше да измисли нещо. Поне в това го биваше.

— Ти си страхливец. Само отлагаш неизбежното — заяви на отражението си в огледалото за обратно виждане. Но беше безпомощен. Просто му бе невъзможно да стои далеч от нея.

Дейна отвори веднага и той побърза да прикрие изненадата си зад усмивка. Тя не бе облечена за излизане. Вместо това носеше бели шорти и синя блуза, завързана на кръста. Косата ѝ по краищата още бе мокра от душа.

— Купих пържоли — задъхано рече Дейна. — Помислих си, че ще бъде много по-забавно да си направим тук барбекю... и да поговорим.

По дяволите. Точно това искаше да избегне — да остане насаме с нея. Изкушението бе твърде силно. Тя го хвана за ръката и го дръпна навътре.

— Отвори виното, докато аз приготвям салатата.

Той я последва в кухнята. Рижавата котка го изгледа подозрително за миг над купичката си, след което реши, че новодошлият не представлява интерес. Роб грабна бутилката, благодарен, че има какво да върши.

— Разкажи ми за изслушването. Искам да чуя всички подробности.

Дейна се впусна в подробно описание на случилото се — явно и тя бе благодарна за тази безопасна тема за разговор. Той я слушаше внимателно, представяйки си на какво напрежение е била подложена, долавяйки облекчението ѝ във всяка следваща фраза.

— Колин Хуанг ще отнесе петицията на губернатора. Каза ми, че имам много голям шанс да получа назначението във върховния съд — завърши Дейна.

— Обзалагам, че ще го получиш — кимна Роб, а тя го възнагради с такава сияеща усмивка, която не оставяше съмнение, че това бе най-голямата мечта в живота ѝ. Това още повече го убеди, че не му остава нищо друго, освен да се откаже от нея.

— Всъщност не вярвам, че ще ме назначат — каза тя. — За мен е достатъчно, че се измъкнах от ноктите на онзи изнудвач. Сега вече мога да подредя живота си.

Роб наля шардоне в двете чаши.

— Доколкото разбирам, Бинкли е признал, че Големия татко се е свързал с него за завещанието. Но е отрекъл, че той му е казал за така нареченото убийство на Ханк, така ли?

— Да. Бинкли твърди, че обаждането е било анонимно — Дейна размаха ножчето, с което белеше морковите.

— Сигурна съм, че Големия татко е накарал някой от хората си да се обади.

— Ние все още не знаем кой е изнудвачът.

— Има ли значение? Благодарение на теб вече нямам какво да крия — Дейна остави салатата и се приближи към него. — Ванеса е свободна и Джейсън е в безопасност. Какво повече бихме могли да желаем?

Той се опита да се усмихне. Искаше му се от все сърце да може да сподели щастието ѝ. Но обвиненията в изнасилване висяха като дамоклев меч над главата му, заплашвайки да му отнемат любимата и сина. Беше се обадил на неколцина приятели в полицията, опитвайки се да разбере с какви доказателства разполагат срещу него. Никой не знаеше или не искаше да му каже.

— Съжалявам — Дейна повдигна лице към него, а прекрасните ѝ зелени очи се изпълниха със загриженост.

— Преди малко сгреших. Какво повече можем да искаме ли? Искаме Зак да справи с проблемите си. Искаме той да живее с теб и да бъде щастлив.

— Да — бе всичко, което можа да каже той. Подобно на плувец, понесен от опасното мъртво вълнение, той вече бе толкова далеч от брега, че нищо не можеше да го спаси.

— Искаш ли да поговорим за това? — очите ѝ се впиха в неговите, сякаш искаха да проникнат до дъното на душата му.

За миг се изкуши да ѝ разкаже всичко, но навреме се спря. Все още чуваше радостните нотки в гласа ѝ, когато му съобщаваше, че може да получи вакантното място във върховния съд. Ако имаше късмет, щяха да я назначат, преди да го арестуват. В едно бе дяволски сигурен — не искаше тя да се опита да го защитава и по този начин да провали кариерата си.

Дейна обви ръце около врата му и нежно притисна тялото си до неговото. Меките извивки на гърдите ѝ се отъркаха в неговите.

Погледна го право в очите.

— Обичам те, Роб.

Не можа да се пребори със себе си, наистина не можа, макар че се опита. За миг вкопчи пръсти в ръба на плота. Нежният очаквателен поглед в очите ѝ го докосни по начин, какъвто никога не си бе представял. Обви ръце около нея и я притисна към гърдите си.

Дъхът ѝ секна, когато той я прегърна. Усетила, че сълзите напират в очите ѝ, тя бързо стисна клепачи. Слава Богу, каза си младата жена. Роб се държеше толкова странно, че вече не знаеше какво да мисли.

Най-после се озова на позната територия; вече не плуваше в неизвестни води. Треперещите ѝ устни отвърнаха на целувката му. По гърба ѝ пробягаха тръпки на копнеж, а гърдите ѝ изтръпнаха. Точно това искаше, от това се нуждаеше. От някой специален човек, който да е искрено загрижен за нея, някой, който да я обича с цялото си сърце. Тя въздъхна и отпусна доволно глава върху мускулестите му гърди.

Ръцете му се плъзнаха по тялото ѝ, спирайки се да я погалят по интимните места, докато езикът му танцуваше с нейния. Неуморните му пръсти се провряха под блузата ѝ и откриха закопчалката на сутиена. С едно ловко движение той го разкопча и обхвана гърдите ѝ с длани.

— Красива си, толкова красива — прошепна мъжът.

— Да — прошепна в отговор тя, за пръв път повярвала, че тялото ѝ наистина е красиво. За пръв път не се страхуваше да бъде жена. Притисна бедра към неговите, когато палците му започнаха да разтриват зърната ѝ. Гърдите ѝ пламнаха в сладка болка. Искаше да почувства устните му върху тях, както през онази нощ.

Кръвта туптеше в слепоочията ѝ, зави ѝ се свят и тя разбра, че губи контрол. Образите проблясваха в съзнанието ѝ толкова бързо, че нямаше време да реагира. Озова се притисната към хладилника, а блузата ѝ се свлече до кръста; в следващия миг бавно се смъкваше на пода; внезапно се озова гола, макар да нямаше спомен кога е била съблечена.

Може би не тя бе загубила представата си за реалността. Може би Роб бе прекрачил през някакъв невидим праг. Той беше навсякъде. Докосваше я нежно, а в същото време настойчиво, сякаш не можеше да ѝ се насити.

— Не бързай — прошепна Дейна. Искаше ѝ се това да продължи завинаги.

Той не я разбра и помисли, че може би още не е достатъчно възбудена. Устните му се откъснаха от нейните и се спуснаха по чувствителната извивка на шията ѝ. Тя зарови лице във врата му и вдъхна чувствения му мъжки аромат, вкопчи пръсти в копринената мекота на косата му, докато в същото време острите косъмчета на гърдите му се търкаха възбуждащо в нейните набъбнали зърна.

„Роб! — помисли си тя. — Роб... о, Роб!“

Беше чакала толкова дълго — през целия си живот — да бъде пометена от такъв вихър. Някога подобна силна и необузdana страст би я изплашила. Но вече не.

Твърдата му мъжественост пулсираше до голото ѝ бедро и тя се опита да си спомни кога той бе смъкнал дрехите си, но след това реши, че няма значение. Това, което имаше значение, бе влудяващото движение на езика му, докато се плъзгаше около пъпа ѝ, вкусвайки и дразнейки тръпнещата плът.

— О, Господи... още. Искам още! — извика тя.

— Ще го получиш, бебче — ръцете му се плъзнаха отдолу, обхванаха заоблените ѝ полукълба и той нежно разтвори краката ѝ. Обля я гореща вълна, чийто пулсиращ център се съсредоточи в женственото ѝ лоно.

— О, да! — изкрещя тя.

Викът ѝ му поддейства като камшик. Нагласи се между бедрата ѝ и духна нежните руси косъмчета. Дъхът му за миг охлади пламналата ѝ влажна кожа. Усецането бе невероятно еротично. Роб сведе глава и езикът му нахлу в най-интимното ѝ кътче със силни и уверени движения.

Дейна се вкопчи в могъщите му рамене, замаяна от приближаващото освобождение. С всяко възбуждащо движение на езика му през тялото ѝ преминаваха вълни на невероятна наслада. Тя се изви, за да го посрещне, краката ѝ се обвиха около него, а тялото се подчини на неговия ритъм.

Дробовете ѝ изгаряха от липса на въздух, а очите ѝ се замъглиха от напирещите сълзи — не бе сигурна защо — когато осъзна, че я делят само секунди от екстаза. Прекалено скоро, опита се да извика тя,

но силният натиск на бедрата му и проникващата му твърдост я накараха да замълчи.

Той спря, проникнал в нея докрай, и впи поглед в очите ѝ.

— Аз съм мъжът. Единственият мъж за теб — никога не го забравяй.

— Знам — прошепна младата жена. — Ти си единственият мъж за мен.

Искаше ѝ се това невероятно усещане да продължи завинаги, но не бе възможно. Избухналият екстаз, граничещ с болка, я извиси до върха на насладата. Миг по-късно Роб я последва и се отпусна върху нея, останал без сили. Тя го притисна към гърдите си. Не искаше този миг да отлети.

Дейна наистина не си спомняше някога да се е чувствала толкова щастлива, толкова задоволена. Лежеше гола на пода в кухнята си, забила лакът в консервата на Моли и като че ли се намираще на седмото небе. Значи това бе любовта.

Минаха няколко минути, преди да дойде на себе си. Роб се претърколи по гръб и се втренчи в тавана на кухнята. Изглеждаше загрижен.

— Може би трябва да сложа пържолите на скарата — предложи Дейна, спомнила си, че трябва да разговарят.

Роб се подпря на лакът и прокара ръка по гъвкавата извивка на бедрото ѝ. Умелите му пръсти се плъзнаха между краката ѝ.

— Забрави за пържолите.

Миг по-късно те вече бяха в спалнята ѝ върху голямото легло. Този път той я притегли по-бавно към себе си, а настойчивата страст бе заменена с такава нежност, че сърцето ѝ се сви от сладка болка.

Утрото настъпи прекалено рано. Зората обагри билото на Коко Хед с неясна бледорозова светлина. Дейна бавно отвори очи. Явно бе заспала. Кога бяха спрели да се любят?

Обърна се, за да докосне бузата му и да се увери, че той наистина е тук, а станалото не е само еротичен сън, но него го нямаше. Единствено вдлъбнатината на възглавницата издаваше, че е бил там. Внезапно я заля чувство за загуба и празнота. Това бе същото безпомощно усещане, което бе изпитала на погребението на

родителите си, когато стоеше вцепенена, втренчила поглед в двата ковчега, осъзнала, че никога повече няма да ги види.

Примамващият аромат на прясно сварено кафе я изтръгна от мрачните мисли. Роб беше в кухнята. Ще спре ли някога да се чувства толкова несигурна?

Дейна скочи от леглото и се спусна към банята, за да вземе халата си.

— О, Господи — изохка тя, като се видя в огледалото. Под очите ѝ имаше тъмни кръгове, а косата ѝ бе разрошена, но тя изглеждаше щастлива като Моли пред купичка, пълна с любимата ѝ риба. Наплиска лицето си със студена вода и изми зъбите си. Роб се появи с чаша димящо кафе тъкмо когато тя се опитваше да прокара гребена през косата си.

— Ще ти трябва цяла седмица, за да се вчешеш — ухили ѝ се самодоволно той. — След снощи.

Тя се засмя и взе чашата.

— Негодник!

Усмивката му помръкна.

— Ела. Трябва да поговорим.

Тя го последва в кухнята с нарастващо чувство за надвисваща беда, макар да се опитваше да се убеди, че само си въобразява. Не много отдавна се бе държала като параноичка, смятайки, че всички са против нея, а се бе оказало, че е грешила.

„Аз съм единственият мъж за теб.“

Да. Колкото и да бе див и необуздан, Роб Тагет бе единственият мъж за нея. Единственият. Дори и да бе имала някакви съмнения, миналата нощ ги бе заличила напълно.

На лицето му се бе изписало онова твърдо и безкомпромисно изражение, което тя толкова добре си спомняше от първата им среща в съда.

— Не знам как да започна, но искам да бъда напълно откровен.

В съзнанието ѝ отекна зловещо предупреждение. Внезапно се почувства куха, както прозвуча и гласът му.

— Повече няма да се виждаме.

Думите бяха изречени толкова студено, толкова безразлично, че сърцето ѝ едва не спря. Тя стоеше, приковала неразбиращ поглед в него. Това ли бе Роб, който само преди няколко часа я бе любил

толкова нежно? Трябваше да има някакво обяснение. После изведнъж проумя.

— Двамата можем да се разберем за Зак. Разбирам, че той ще поглъща по-голямата част от времето ти. Няма да мога да оставам при теб за през нощта, нито ти да идваш при мен, защото ще трябва да бъдеш с него, но...

Роб вдигна ръка, за да я прекъсне.

— Не става дума само за Зак. Отнася се за...

Изглежда търсеше подходящи думи, но не ги намираше. Чу го как пое дълбоко дъх. Сякаш за миг всичко се промени. Внезапно всичко, което бе помежду им, отлетя безвъзвратно.

— Става дума за Елън, нали? — попита тя. Горчивината струеше от всяка нейна дума въпреки усилията ѝ да остане спокойна. — Зак ми каза, че отново ще се съберете. Истина ли е?

Той отмести поглед към Моли, която най-безсрамно се търкаше в краката му.

— Да. Двамата с Елън ще опитаме отново. В този момент Зак се нуждае и от двамата си родители.

— Ами ние? — прошепна Дейна, едва сдържайки се да не се разкреши. — Ами миналата нощ?

Когато пристигна в кабинета си, Дейна най-сетне спря да трепери. Болката ѝ бе избухнала в гняв и тя се чувстваше толкова бясна, че едва можеше да мисли. Как може Роб да прекара нощта с нея и след това най-безгрижно да ѝ заяви, че се връща при бившата си съпруга? Как бе възможно да е толкова глупава, че да му повярва? Всяка фибра от съществуването ѝ я предупреждаваше да внимава, ала тя не се бе вслушала. „Е, изглежда, че този път получи ценен урок. Ръководи се от главата, а не от сърцето.“

Последните му думи продължаваха да отекват болезнено в душата ѝ.

„Какво за миналата нощ?“ — бе казал той, повтаряйки собствените ѝ думи и наблягайки на какво.

Треперещата от гняв и болка, тя го избута през вратата, затръшвайки я толкова силно, че Моли изфуча и се скри под дивана. Не ѝ оставаше друго, освен да спаси поне малко от останалата ѝ гордост.

— Какъв негодник! — процеди през зъби младата жена и погледна към охранителната камера над входа на съда. Ала думите не ѝ донесоха желаното успокоение. Усмихна се разсеяно на служителя при металния детектор, но усмивката ѝ се стопи доста преди да стигне до кабинета си.

Предателството я бе съсипало докрай, сълзите напихаха в очите ѝ. Болката в гърдите ѝ бе толкова силна, че тя едва сподави риданието си. Трябваше да мобилизира цялата си воля, за да не избухне в сълзи, докато вървеше по коридора. Чувствата ѝ приличаха на кълбо прежда, което се разплиташе, и нишките се объркваха все повече и повече.

Тя го обичаше. Не. Мразеше го.

Трябваше да го мрази. Това бе единственият начин, за да оцелее. По-добре да потърси убежище в гнева, реши младата жена. Емоционалното ѝ напрежение малко намаля, когато си спомни за

работата. Усилената работа щеше да ѝ помогне да се съвземе и да продължи напред.

Влезе в кабинета си и погледна мрачно към огромната купчина документи върху бюрото. Слава Богу, че днес следобед нямаше дела в съда за малолетни, помисли си Дейна и впери очи в картината на Уайланд. Не знаеше колко дълго бе останала така, загледана в пейзажа, когато на вратата силно се почука.

Ванеса влезе и се отпусна в едно от креслата срещу бюрото на Дейна.

— Снощи се опитах да се свържа с теб, но телефонът ти не работеше или може би е имало някаква друга повреда.

Дейна заобиколи бюрото и седна до сестра си. Не искаше да ѝ казва, че Роб бе издърпал кабела на телефона от контакта, за да не ги безпокоят. Но ако искаше да възстанови предишната си близост с Ванеса, трябваше да сподели случилото се с нея. Дали отчуждението помежду им не се дължеше на неспособността на Дейна да говори открито за чувствата си?

— Роб дойде... — започна Дейна и млъкна. Не знаеше как да предаде чувствата, които я вълнуваха.

— Така си и помислих — усмихна се Ванеса. — Той е луд по теб.

— Точно така, луд е, достатъчно луд, за да ми каже, че сме обвързани, а след това да ми заяви, че се връща при бившата си съпруга — болката, която се бе опитвала да потисне, избухна със смайваща сила. — Той е истински негодник!

— Защо ще се връща при нея... след толкова години?

— Синът му има проблеми. Роб смята, че ако семейството се сплоти, това ще му помогне.

— Но те са разведени от години.

— Няма никакъв смисъл, нали? Но какво можеш да очакваш? Той е мъж.

Ванеса я изгледа изпитателно за миг. Блестящите ѝ сини очи бяха сериозни.

— Мислех, че изяснихме този въпрос, когато разговаряхме последния път. Не мери всички мъже с един аршин.

— Права си — въздъхна Дейна. — Гарт е истинско съкровище, както и Пински, и Колин Хуанг — те наистина са чудесни. Предполагам, че просто нямам късмет с мъжете.

— Подозирам, че нещо безпокои Роб — рече Ванеса. — Затова дойдох да те видя. Миналата вечер чух случайно Гарт да говори по телефона за някакво доказателство. Когато го попитах, ми каза, че било поверително. Може и да греша, но ми се стори, че говори за доказателство срещу Роб.

— И пет пари не давам за Роб Тагет!

Ванеса сложи ръка върху рамото на сестра си и се вгледа в очите ѝ.

— Има още нещо, което разбрах благодарение на Гарт, и то е много важно. Щом се изправиш с лице към истината, разбираш, че не е толкова страшна. След като веднъж успях да приема стореното от Големия татко, вече не ми бе толкова трудно да се справя с него. Ти трябва да приемеш вероятността, че Роб може да е предпочел бившата си съпруга пред теб. Не го отричай, не заявявай, че не те е грижа, когато е тъкмо обратното.

— Права си — каза Дейна след минута мълчание. — Наистина ме е грижа за него и тъкмо затова съм толкова ядосана. Затова ме боли толкова много.

— Обичаш ли го?

— Да — призна Дейна и в същия миг изпита огромно облекчение. Да сподели с Ванеса, нямаше да премахне болката, но поне я облекчи малко. — Как можах така да сгреша за него.

— Довери се на сърцето си — тихо я посъветва сестра ѝ. — Ако смяташ, че той е единственият мъж за теб, значи наистина е така. Всичко ще се оправи, ще видиш.

Единственият. Прониза я до болка познатото чувство на печал. И на копнеж. На самота, която толкова дълго бе оказвала да признае. На тъга по това, което би могло да бъде, но никога вече нямаше да изпита.

Ванеса се изправи.

— Защо не дойдеш на вечеря?

Дейна желаше най-доброто за сестра си и наистина вярваше, че тя ще открие щастието си с Гарт, ала тази вечер не би могла да понесе гледката на двама влюбени.

— Ще има вечерна служба в памет на Лириан Хърли. Ще присъствам, а след това ще си легна.

Ванеса понечи да възрази, но се спря.

— Обади ми се, ако имаш нужда от мен. И бих искала да ме уведомиш, ако Роб има неприятности. Въпреки случилото се помежду ви той много ни помогна.

Ванеса си тръгна, а Дейна повика Гюс Махала. Беше сигурна, че приставът ще знае последните клюки в съда. Гюс бе открит и общителен човек, който предразполагаше околните да споделят с него. Освен това имаше безброй роднини в съдебната система, които му предоставяха всякаква информация, дори и поверителна.

Гюс влезе и широко ѝ се усмихна.

— Викала си ме?

Дейна му кимна да затвори вратата, не желаше някой да чуе разговора им.

— Обикновено не давам ухо на слуховете, но чух един доста обезпокоителен. Чудя се дали ще можеш да го потвърдиш? — пое дълбоко дъх, за да се успокои, а приставът кимна сериозно. — Да не би Роб Тагет да е в беда?

— Братовчед ми Тео ми го довери след няколко бири — призна Гюс. — Но не споменавай никъде името му, ще си загуби службата в полицията.

— Няма да кажа нито дума.

— Не знам много. Обвиняват Тагет, че е Джак Изнасилвача.

Напълно изумена, Дейна скочи на крака. Хиляди възможности бяха минали през ума ѝ, но не и тази. Никога, нито за миг не би си го помислила.

— Това е невъзможно. Те нямат никакво доказателство.

— Не знам. Може би разполагат с нещо. От полицията са изпратили делото на областния прокурор.

Дейна потръпна ужасено. От полицията изпращаха на прокурора само онези дела, по които разполагаха с достатъчно доказателства, за да се повдигне обвинение. Какво биха могли да имат срещу Роб?

Подпрян на лакът, Роб наблюдаваше сина си, който се бореше със сърфа си на северния плаж, недалеч от къщата му. Роб си бе тръгнал рано тази сутрин от дома на Дейна, напълно отвлечен от себе си и изпълнен с безнадеждност. Господи, беше се държал като истински негодник!

„Обичам те.“

Думите на Дейна отекваха в съзнанието, докосвайки най-съкровени кътчета на душата му. Начинът, по който бе промълвила думите — почти като молба — едва не извика сълзи в очите му. Искаше му се да промени случилото се, но да искаш и да можеш са две различни неща. Ако го арестуват — а това изглеждаше дяволски сигурно — поне нямаше да я повлече със себе си в пропастта.

— Добре, трябва ли да го превръщаш в такава трагедия? — промърмори той на себе си.

Да се откаже от Дейна бе най-трудното нещо, което някога бе правил в живота си. Наистина нямаше никаква представа какво да й каже, докато тя не попита дали двамата с Елън отново смятат да се съберат. Това му предостави желаната причина. Беше се държал като истински негодник, но нямаше друг избор.

Погледна към сърфистите, опитвайки се да забрави какво гадно копеле беше, когато Зак излезе, препъвайки се, на брега. Влачеше унило сърфа си. Свлече се до баща си и промърмори:

— Никакъв вятър, човече. Никога не съм виждал нещо подобно.

Роб едва не се засмя. Какво очакваше синът му? Плажът бе Мека за сърфистите. Само защото Зак можеше да сърфира в Калифорния, не означаваше, че ще успее да се справи с тукашните вълни без дълги и упорити тренировки.

— Няма ли да опиташ пак? — попита Роб, когато Зак бръкна в раницата си.

— Не. Смятам да почета.

— Така ли? И какво четеш?

Зак му протегна „Мъртва зона“ на Стивън Кинг.

— Дейна ми я даде. Спаси ме от скучните разговори с мамините приятели в Мауи.

Дейна? Роб се облегна назад и се загледа в белите облаци, които се трупаха от север, а синът му зарови нос в книгата. Младият мъж затвори очи и в ушите му отново прозвуча тъжният звук на затръшващата се зад гърба му врата, когато Дейна го изхвърли от къщата си. Отекваше отново и отново, напомняйки му какво бе изгубил.

— Какво мислиш за Дейна? — попита внезапно Роб.

Зак не вдигна глава.

— Ами бива си я, предполагам.

Бива си я не означаваше кой знае какво, но Роб нямаше намерение да кара сина си да сравнява две напълно различни жени — Елън и Дейна Хамилтън. Макар че в сърцето си отлично знаеше разликата.

— Зак, каза ли на Дейна, че двамата с майка ти отново ще се съберем?

Синът му остана втренчен за миг в книгата, преди да вдигне глава. Роб бутна слънчевите очила високо над главата му и се взря право в очите му.

— Да. Исках да я подплаша и да се махне.

— Защо? Аз почти не съм я споменавал пред теб.

— И сам мога да разбера, че си луд по нея. Исках да я разкарам — Зак отново зарови нос в книгата.

Роб се протегна и я издърпа от ръцете му.

— Обясни ми защо си излъгал Дейна — не спомена, че лъжата на сина му се бе оказала много удобна за него, когато отчаяно се нуждаеше от нещо, за да накара Дейна да излезе от живота му.

Зак изправи рамене и обгърна колене с ръцете си.

— Знаех какво ще се случи. Вече съм минавал по този път, приятелче.

Приятелче? Роб кипна от възмущение, но се сдържа. Представи си какво щеше да се случи, ако се обърнеш към баща си с приятелче.

— Обясни ми.

Зак вдигна рамене, сякаш не можеше да намери подходящите думи. Разбира се, той не осъзнаваше, че това може би е последният личен разговор, който водят за — кой знае — седмици или месеци, а, не дай си Боже, и години.

— Окей! — избухна Зак. — Мразя онзи превзет и скучен приятел на мама, както и двете му досадни дъщери. Нищо, което правя, не е правилно. Нищо.

Роб знаеше, че Елън излиза с един мъж, който имаше две малки дъщери. Можеше да си представи колко чужди изглеждат те за едно петнадесетгодишно момче.

— Разбирам какво имаш предвид. Момичетата на тази възраст са много отегчителни. Но какво общо има това с Дейна?

Зак заби юмрук в пясъка, сетне изгледа сърдито баща си.

— Мама смята да се омъжи за онзи досадник. След това ти ще се ожениш за Дейна и ще си родите някое глупаво бебе.

„И аз ще остана сам.“ Роб улови неизречената мисъл. Протегна се и разроши косата на сина си.

— Няма да се оженя за Дейна и няма да имам други деца.

Болеше като го каза, но бе истина. Някъде дълбоко в сърцето си мечтаеше за друго дете — дете от Дейна. Много го заболя.

— Защо няма да се ожениш за Дейна? Тя е готина.

Роб едва не се засмя от противоречивата и абсурдна младежка логика — истинско доказателство, че всички тийнейджъри витаят из облаците. Зак харесваше Дейна, но се боеше, че тя ще има дете, което ще открадне любовта на баща му. Това бе безкрайно тъжно. Колко добре си спомняше собствената си младост. Имаше щастието да се роди и израсне в сплотено семейство, в което всички се обичаха. Дори и сега, в най-тежките моменти, спомените за близките му му даваха сила.

Роб реши да бъде откровен със сина си — макар и с риск да го загуби.

— Дейна е дяволски добър съдия. Не искам кариерата ѝ да се провали заради връзката ѝ с мен.

Зак го изгледа внимателно.

— Не те разбирам.

— Спомняш ли си защо майка ти ме напусна? — Роб не бе напълно сигурен какво бе казала Елън на Зак, след като се преместиха в Лос Анджелис. Беше виждал сина си много пъти, но никога не бяха обсъждали този въпрос. Това му напомни за Дейна и за това, че тя също не бе обсъждала Ханк Ролинс със сестра си. Когато болката е заседнала толкова надълбоко, е почти невъзможно да говориш за нея.

— От полицията казаха, че си изнасилил някаква жена, но ти не си го направил.

Роб мислено благодари на Елън. Въпреки усилията ѝ да го държи по-далеч от сина му, поне му бе казала истината.

— Така е. Е, изглежда, че отново ще ме обвинят в изнасилване.

— Но това е невъзможно! Ти никога не би направил такова нещо!

Гърлото на Роб се стегна от непоколебимата увереност на Зак. Господи, колко много обичаше това момче!

— Зак, нека ти разкажа какво се случва — синът му слушаше внимателно, докато Роб му обясняваше за последните обвинения, които смятаха да му отправят.

— Също като в романа на Стивън Кинг — заяви Зак. — Това е зоната между доброто и злото. Точно това се случва и на теб.

— Прав си. Аз ще трябва да се изправя пред границата между доброто и злото, но за теб ще бъде трудно да останеш тук. Ще се наложи да те изпратят обратно в Лос Анджелис.

Зак скочи на крака.

— Хич не си го и помисляй! Ще остана тук, с теб и ще ти помогна!

— Знам, че ти... — клетъчният телефон в сака на Роб иззвъня и той го сграбчи, надявайки се да е Гарт. И наистина беше той.

— Добри новини — рече приятелят му. — Утре няма да те арестуват. Ще изчакат уикенда. Вероятно ще го сторят в понеделник.

Роб бавно натисна бутона за прекъсване на връзката. Не знаеше какво да мисли за тази новина. В областната прокуратура се заемаха само с дела, подготвени от полицията, които със сигурност щяха да спечелят. По останалите или се споразумяваха, или ги прекратяваха; беше прекалено скъпо да се занимават с адвокати и обжалвания.

Но случаят с Джак Изнасилвача от „Панама“ беше нещо съвсем друго. Той тероризираше цялото общество, а което бе още по-важно — заплашваше туризма. Това дело можеше да влезе в съда и без много доказателства. И все пак областният прокурор ще настоява да му се предоставят достатъчно основания, за да пледира за присъда „виновен“. Едва ли щеше да рискува скъпоценната си кариера.

С какво доказателство биха могли да разполагат?

Възпоминателната служба за Лилиан Хърли се състоя в градината на Хавайското дружество за опазване на местната флора. Дейна не можеше да си представи по-подходящо място. Лилиан от години работеше неуморно за организацията. Младата жена си проправи път сред опечалените, търсейки дъщерята на Лилиан, но Фран Мартин не бе сред малката групичка, събрала се под сянката на едно дърво. По-добре, реши Дейна. Днес бе особено избухлива и не се знаеше какво щеше да каже или направи на онази жена.

Доктор Уинстън приближи към нея.

— Бихме искали ти да кажеш няколко думи за Лилиан, след словото на директора.

Дейна простена вътрешно. Не се бе подготвила да говори; страхуваше се, че ще избухне в сълзи още след първите думи.

— Ами дъщеря й...

— Тя поиска да кремират Лилиан и напусна града. Директорът на дружеството уреди всички формалности по погребението — отвърна лекарят и поклати глава. — Ти беше най-близка с Лилиан. Не можеш ли да кажеш няколко думи?

— Ще се постарая — кимна Дейна.

Директорът даде знак на групичката да се присъедини към него пред статуята на крал Камехамеха, която представляваше умалено копие на внушителната статуя, извисяваща се пред резиденцията на губернатора недалеч от съда.

— Днес сме се събрали, за да почетем паметта на една от най-скъпите ни приятелки — започна директорът. — Лилиан Хърли бе обичан член на това общество. Непосредствено след войната тя разбра, че необикновените растения и цветя на Хаваите могат завинаги да бъдат изтрити от лицето на земята, ако не предприемем бързи и ефикасни действия, за да запазим нашето природно наследство, нашите растения и цветя, които не се срещат никъде другаде, освен на тези благословени острови.

Върху протегнатата ръка на крал Камехамаха бе окачена голяма гирлянда от бели орхидеи. Всеки юни на годишнината от рождението на краля стотици гирлянди украсяваха величествената му статуя в центъра на Хонолулу. Гирляндата от орхидеи върху тази статуя бе знак на подобна чест за някой, който имаше особен принос за опазването и популяризирането на хавайската култура.

— Преди да се помолим за нашата скъпа Лилиан, нейната близка приятелка, съдия Дейна Хамилтън, би искала да каже няколко думи.

„Не, не желая“ — помисли си Дейна, докато излизаше отпред. Между гърдите ѝ се стичаше вадичка пот. Би предпочела да запази за себе си мислите и спомените за Лилиан, но нямаше избор. Пристъпваше бавно, като внимаваше да не настъпи дългата гирлянда, праметната през рамото ѝ. Опитваше се да намери най-подходящите думи за това възпоминание. Когато погледна над главите на събралите си, сякаш търсеше източник на вдъхновение, тя видя в дъното на градината един мъж, застанал в сянката на една колона.

Роб? Не можеше да бъде. Присви очи срещу слънцето, което бе слязло ниско на небето, но силуетът на мъжа остана скрит в сенките. Той не би могъл да бъде тук, увери се тя. Просто бе някаква игра на въображението ѝ.

Откакто Гюс ѝ каза за обвиненията, които смятат да повдигнат срещу Роб, в мислите ѝ цареше истински хаос. Роб бе плъх — точно кралят на плъховете — но щеше да бъде несправедливо обвинен. Искаше да му помогне, за да не се чувства задължена задето бе открил Ханк Ролинс, но не знаеше как.

„Съсредоточи се“ — каза си младата жена, когато осъзна, че всички са вперили погледи в нея и я чакат да започне. Думите дойдоха сами, избликнаха направо от сърцето ѝ.

— Лилиан, събрали сме се тук, за да почетем паметта ти. Знам, че най-голямото ти желание бе да имаш внуци. Съжалявам, че Бог не те дари с тази радост, но сигурно си разбрала, че си донесла щастие на много повече деца и внуци, отколкото някога би могла да имаш. Спасявайки от смърт толкова много хавайски растения и редки цветя, ти даде на хавайските деца — на всички деца по света — безценно съкровище. Промени живота на толкова много хора. Малцина могат да се похвалят със същото.

Повдигна дългата гирлянда, изплетена от цветове на *lehua* и се повдигна на пръсти, за да я окачи върху протегнатата ръка на крал Камехамеха. *Lehua* растеше в планинската част на Хаваите и бе едно от първите дървета, израснали наново върху полетата, покрити с лава след изригването на един от вулканите на острова. Неговите цветове — дребни кичести червени цветчета с остри като копия венчелистчета — бяха сред любимите цветя на Лилиан.

Когато отново се извърна към групата, Дейна видя, че фигурата под колоните се бе преместила и се бе отдръпнала по-навътре в сенките. Не можа да разпознае човека. Нейното участие в церемонията бе приключило с поставянето на гирляндата, но ѝ се искаше да каже нещо повече.

— Лилиан Хърли не само обичаше растенията, тя винаги е била от хората, готови да приютят някое изгубено животно — или някой новодошъл. Знам го по себе си. Когато дойдох да живея в съседната къща, тя ме прие с открито сърце и въпреки разликата във възрастта ни нашето приятелство се разви и укрепна.

Дейна спря, за да събере мислите си.

— Малко преди да си отиде от този свят, Лилиан ми довери, че се страхува да умре в самота, ужасяваше я мисълта, че никой няма да помни, че е живяла, обичала и е била добра майка. Знам, че този страх е бил напразен. Ето колко много сме се събрали сега тук.

„Не чак толкова много, колкото би трябвало“ — помисли си младата жена, но дружеството си бе малобройно.

— Дарявам една сума, която ще бъде достатъчна, за да се създаде малък парк на името на Лилиан Хърли, където посетителите ще могат да видят редки цветя, без да им се налага да се катерят по опасните склонове на някой вулкан или да се промъкват през трудно проходимите гъсти гори на острова.

Избухнаха бурни ръкопляскания. Дейна сякаш бе забравила за хората около нея. Не знаеше защо, но всъщност говореше на човека в дъното на градината, скрит в сенките. Усещаше някаква близост с този тайнствен силует. После осъзна, че смъртта на Лилиан, разследването на комисията, предателството на Роб — всичко бе станало прекалено бързо и тя не бе могла да отреагира емоционално.

— Лилиан работи толкова упорито и обичаше всички толкова много, че аз искам да се уверя, че споменът за нея никога няма да

угасне — завърши Дейна. — Ще поставя на входа на нейния парк табела. Върху нея ще бъде изгравирани любимият ѝ девиз. Това един стих от Честъртън:

*„Осъзнаваме, че обичаме някого истински
едва когато има опасност да го изгубим.“*

Този парк ще бъде доказателство, че тя е с нас. В цветята, които обичаше. В отблясъците на залеза. В слънчевите лъчи, огряващи лазурното хавайско море — гласът ѝ потрепери. — Тя ще бъде с нас. Завинаги в нашите сърца.

Отдръпна се назад, за да даде път на директора, който започна молитвата. Очите ѝ се замъглиха от напирещите сълзи. Преди да сведе глава, за да се помоли с останалите, видя, че мъжът в сенките се обърна и си тръгна.

На следващата сутрин Дейна влезе в кабинета си с натезало сърце. Чувстваше се изтощена. Не бе спала през нощта, развълнувана от погребението на Лилиан и преследвана от образа на мъжа, застанал в сенките на градината, който мълчаливо я бе подкрепял. Продължаваше да си повтаря, че всичко е плод на нейното въображение и че мъжът не е бил Роб.

Това е просто чувство за вина, реши накрая младата жена. Роб ѝ бе помогнал да измъкнат Ванеса и Джейсън от лапите на Големия татко. После бе отишъл в Гомпер Бенд и я бе освободил от оковите на миналото. Но въпреки това беше един безсърдечен плъх. „Какво за миналата нощ?“ Думите му отекваха в душата ѝ като последен удар на сърцето, след който идваха безкрайната мъка и отчаянието.

Все пак му дължеше нещо. Единственият начин да му помогне бе доста рискован. Тя току-що бе преминала успешно изпитанието на изслушването от комисията, а това, което замисляше, щеше да бъде истинска лудост. Ако се разчуе, щеше да изгуби всякаква възможност да получи назначението във върховния съд.

Изчака да стане четири и половина — това бе най-дългият ден в живота ѝ — преди да се промъкне в кабинета на областния прокурор,

молейки се никой да не я види. Петъчните следобеди се подчиняваха на философията на *икираи*, което означаваше да си свършиш по-бързо работата и да си тръгнеш по-рано. В петък всички заявяваха, че са приключили със задълженията си още в ранния следобед и потегляха, за да започнат приготовленията за почивните дни.

Когато Дейна влезе в кабинета на областния прокурор, дори секретарката на Ал Хомуки си бе отишла, но тя го чу да говори по телефона. Не бе изненадана, че е още тук. Беше работила няколко години като прокурор в екипа му — Ал не вярваше в *икираи*.

Тя изчака Ал да затвори телефона, а пулсът бумтеше в ушите ѝ като марша на нощните воители. Почука на откритата врата на кабинета и той ѝ извика да влезе.

Загорял и строен, Ал Хомуки имаше гъста смолисточерна коса и тъмни очи, свидетелство за хавайските му предци, но той винаги се обличаше така, сякаш току-що идваше от „Виа Венето“^[1]. Обожаваше италианските костюми и ризите с дълги ръкави с френски копчета за ръкавели, докато повечето от мъжете на острова носеха ризи е къси ръкави и при първа възможност сваляха саката си.

Днес петдесетгодишният прокурор бе облечен в светлосив костюм с яркочервена вратовръзка, а в малкото джобче на сакото му елегантно бе втъкната кърпичка от същия плат. И без да вижда краката му, знаеше, че бе обут в неизменните протрити черни обувки. Макар че винаги бе елегантен, облечен в скъпи дрехи, Ал имаше само два чифта обувки — черни и кафяви.

Никой не можеше да си обясни защо Ал се перчеше в шикозните си италиански костюми и вратовръзки, които струваха колкото седмичната му заплата, а никога не си купуваше нови обувки. Той си беше едно старо конте, но бе честен и справедлив. Доставяше ѝ удоволствие да работи с него. Разчиташе на отдавнашното им приятелство, както и на болезнената амбиция на Ал да стане главен прокурор на щата.

— Дейна — Ал се изправи на крака. — Хей, това се казва изненада. Заповядай, седни.

Дейна се отпусна на протъркания стол от другата страна на бюрото, на който бе седяла безброй пъти, докато беше помощник на областния прокурор и идваше в кабинета му, за да обсъдят някой случай. Но сега се чувстваше изплашена.

Ал отново седна зад бюрото си и ѝ се усмихна.

— Не е нужно да ми благодариш. Веднага щом прочетох писмото на Бинкли, пуснах петицията. Останалото бе лесно. Колегите просто си го предаваха един на друг.

— Наистина го оценявам — успя да промълви Дейна. Фактът, че тъкмо Ал бе инициаторът на петицията в нейна защита, правеше мисията ѝ още по-трудна. — Много съм ти благодарна.

— Ти си създадена да бъдеш съдия. По този въпрос не може да има спор. Освен това тъкмо аз те открих. Няма да позволя на онзи кучи син Бинкли да провали кариерата ти.

— Ако има нещо, което бих могла да направя за теб...

— Възнамерявам да се кандидатирам за главен прокурор на щата. Разчитам на твоя глас.

— Разбира се — тя се поколеба, не знаеше как да продължи. След една неловка пауза, продължила прекалено дълго, най-последно рече: — Искам да те попитам нещо.

Усмивката на Ал стана по-широка.

— Давай.

— Разбрах, че екипът ти смята да обвини Роб Тагет в изнасилванията, извършени от така наречения Джак Изнасилвача. Искам да знам с какво доказателство разполагате.

Усмивката му се стопи и той сви вежди. Втренчи се в нея за около секунда, после стана, заобиколи бюрото и приседна на ръба. Не откъсваше поглед от лицето ѝ.

— Ще се престоря, че не съм те чул. Очаква те фантастична кариера; не я съсипвай, като възпрепятстваш справедливостта. Знаеш, че не е етично един съдия да се намесва в делата на прокуратурата. Ако някой узнае, че си идвала при мен, никога няма да получиш назначението във върховния съд.

Дейна се втренчи в протритата му обувка, която се полюшваше напред-назад — признак колко бе разстроена.

— Претеглих всички последствия — погледът ѝ срещна неговия. — Повярвай ми, нямаше да бъда тук, ако имах друг избор.

— Господи! Какво толкова притежава това копеле Тагет? Да не би да разполага с някоя тайна любовна билка? Всички жени са луди по него! — прокурорът поклати глава. — Той завинаги ще съсипе кариерата ти.

Дейна разбираше гнева му. Постъпката ѝ бе в разрез с всякаква правна етика, на която тя толкова държеше, но неизвестно защо правилата вече нямаха значение за нея. Ясно си спомняше думите на Роб, когато сподели как преди години бе загубил сина си. Нямахше да позволи това да се случи отново.

— Тук съм, защото искам да ти помогна — изигра тя решителната си карта. Очите на Ал се разшириха от недоумение. Преди да успее да каже нещо, Дейна забързано продължи: — Знам, че искаш да станеш главен прокурор на щата. Този случай ще ти помогне, ако... осъдиш истинския престъпник.

— Ние имаме доказателство — рече Ал, но тонът му не прозвуча много убедително.

— Знам със сигурност, че Роб е невинен, и мога да го докажа — изчака ефекта от думите си. Знаеше, че да обичаш някого означава понякога да блъфираш. Или дори да излъжеш. — Ако ми кажеш с какво доказателство разполагаш, ще мога да ти помогна. Но ако провалиш този случай, никога няма да прекосиш улицата и да се настаниш в резиденцията на губернатора отсреща.

[1] Прочут булевард в Рим, известен с модните къщи. — Б.пр. ↑

— Обичам те — Елън целуна Зак по бузата и го прегърна.

Зак прие целувката като типично петнадесетгодишно момче — стоически.

— Довиждане, мамо.

Сините очи на Елън се отместиха към Роб, докато говореше на сина си.

— Грижи се за себе си. Обади ми се, ако се нуждаеш от мен.

— Няма да имаме нужда от теб, мамо. Татко ще ме заведе на консултация в понеделник. Ще бъде добре. Ще видиш.

Ако ситуацията не бе толкова трагична, Роб може би щеше да се усмихне. Двамата се сближиха доста след като сподели с него проблемите си. Имаха на разположение цели два дни, които да прекарат заедно. А после... кой знае? Бъдещето изглеждаше като мираж, неясно и далечно.

— Трябва да вървя — каза Елън, след като обявиха полета ѝ. Тръгна забързано към изхода, после се обърна. Очите ѝ блестяха от сълзи.

— О, Господи! — промърмори Зак. — Тя винаги плаче.

— Ъхъ — Роб не добави, че по този начин Елън манипулираше мъжете. Не беше нужно да го казва. Зак вече бе разбрал.

Елън изчезна сред заминаващите пътници и Роб неволно продължи да я сравнява с Дейна. Дали някога истински бе обичал Елън? Да, бе се оженил за нея и вярваше, че я обича. Но след като срещна Дейна, не можеше да си представи любов към някоя друга жена.

— И така, на плажа ли ще отидем или някъде другаде? — попита Зак.

Роб разроши косата на сина си и мислено благослови Елън, задето се бе съгласила момчето да остане. Навремето тя не го бе подкрепила, но Зак бе забележително лоялен син.

— Ти избери — рече Роб. — Какво искаш да правиш?

— Много ли е скъпо да вземем самолета до Кауаи и да се видим с баба?

— Чудесна идея. Но първо ще ѝ се обадим по телефона. Нали не искаме да пристигнем там и да се окаже, че тя е излязла някъде за партия бридж или нещо друго?

Майката на Роб си беше вкъщи и двамата се качиха на самолета за китния остров Кауаи. Зак не бе идвал тук от дете, но бе гледал филма „Джурасик парк“ и знаеше, че е сниман на острова. Настоя да вземат един джип под наем и закара баща си и баба си в гъстите тропически гори.

Минаваше полунощ, когато взеха обратния полет до Хонолулу. Червената лампичка на телефонния секретар светеше, но Роб изпрати Зак да си легне, преди да провери съобщенията си. Бяха прекарали чудесен ден. Не искаше да го разваля с лоши новини.

Първото съобщение бе от главния редактор на „Хонолулу Сън“, който искаше да знае кога да очаква следващата статия на Роб Тагет. Следващото беше от Гарт.

— Просто си помислих, че би искал да знаеш. Дейна е назначена за съдия във върховния съд на щата. Утре ще се съберем, за да го отпразнуваме. Ела към шест и доведи Зак.

— Никого не познавам — промърмори за трети път Зак, докато пътуваха с колата към дома на Гарт в Хонолулу Голд Коуст.

— Искам да се запознаеш с приятелите ми — Роб се опитваше да му вдъхне увереност, макар че самият той се притесни при вида на многото коли, паркирани на улицата пред дома на Гарт Брандфорд.

Минаха през широко разтворените високи порти и се озоваха в обширен двор, изпълнен с палми и тропически растения. В средата се извисяваше произведение на модерното изкуство — фонтан, от който бликаше триметрова струя кристалночиста вода, спускаща се по полирана мраморна плоча, след което изчезваше в лехата от орхидеи, без нито една капка да опръска останалите растения.

— Оу! — ахна Зак. — Бива си го това местенце!

— Собственост е на най-добрия адвокат на островите. Родителите му загинаха при автомобилна катастрофа и на осемнадесет

години Гарт остана сирак и без пари. Всичко, което има, си го е спечелил сам.

Зак кимна, но Роб се съмняваше, че е особено впечатлен. Нарочно не спомена за недъга на Гарт. Искаше синът му да разбере, че на този свят има много по-лоши неща от развода на родителите. И че човек може да се справи с тях.

Не бе нужно да натискат звънеца; необикновено високата врата, която сякаш достигаше до класическия японски покрив от светлосини керемидени плочи, бе отворена. Отвътре долиташе оживена глъч, примесена със звуците на хавайска китара, изпълняваща прочута островна балада. Роб се огледа наоколо и разпозна повечето от присъстващите.

Видя Ал Хомуки, който стоеше с чаша в ръка в единия ъгъл на просторния салон, покрит с мраморни плочки. Погледите им се кръстосаха. Този на Роб можеше да уплаши дори питбул. После той се обърна и затърси с очи Дейна, но не я видя.

— Хайде да отидем при басейна — предложи на сина си и двамата си проправиха път през тълпата към широката тераса с изглед към залива.

Басейнът беше осеян с плаващи в кръгли поставки свещи, които осветяваха тъмните води също като звездите в небето. В далечния край на басейна, където започваше плажната ивица, имаше бар. Роб почти се изкуши да си поръча чаша водка, но синът му бе с него, а и трябваше да шофира. Внезапно нещо обгърна коленете му.

— Роб! Роб! — беше Джейсън Колтрейн, протегнал малките си ръце, за да го вдигне. С лека носталгия си спомни как Зак молеше да го вдигне на ръце точно по същия начин.

— Здравей, приятел! — Роб повдигна Джейсън. — Това е синът ми Зак.

Джейсън се втренчи в Зак.

— Какво й има на косата ти? Защо е розова?

— Защото така ми харесва — вирна брадичка Зак, с което доказва, че бе наследил не само сините очи от баща си.

Джейсън не забеляза сарказма му.

— Ей, страхотно е! Също като „Опасните рейнджъри“!

Роб не бе чувал за опасни рейнджъри с розови коси, но напоследък не бе запознат с идолите на децата. Гарт се появи точно

навреме, за да оживи разговора.

— Здравей, Роб. Радвам се, че дойде — той извъртя инвалидната количка с лице към младежа. — Ти сигурно си Зак. Аз съм Гарт Брадфорд.

С чене, увиснало от изненада, Зак се ръкува с адвоката.

— Здравей.

— Гарт е мой кратунен братовчед — гордо заяви Джейсън.

— Твой какво? — попита Зак.

— Това е стар хавайски обичай, така наричаме най-близките ни приятели — кратунени братовчеди. В добрите стари времена членовете на семействата са ядели от една и съща кратунка. Оттам идва и названието — обясни Роб.

— Здравей — Ванеса Колтрейн се появи и сложи ръка на рамото на Гарт. Пръстите ѝ се плъзнаха по начин, който показваше, че двамата са нещо повече от „братовчеди“.

Смаяното изражение на Зак едва не накара Роб да избухне в смях. Предполагаше, че синът му едва ли е срещал много красиви жени като Ванеса. А със сигурност никога не бе срещал мъж като Гарт.

— Искаш ли да видиш моя папагал? — попита Джейсън. Момчето въобще не бе смутено от розовата коса на Зак, нито от втрещеното изражение на лицето му. — Той ще осъди задника ти.

— Да, бе — отвърна Зак, а Джейсън радостно го задърпа навътре.

Роб тъкмо щеше да попита къде е Дейна, когато една група от млади адвокати — обществени защитници — наобиколи Гарт. Явно те съвсем наскоро бяха завършили юридическия факултет и още не бяха загубили илюзиите си. Защиатаваха наркомани, сексуални насилници на деца и рецидивисти, които се въртяха в системата като излезли от употреба изгъркани монети. Адвокатите се задържаха като обществени защитници, докато придобиеха достатъчно опит, за да започнат своя юридическа практика.

Роб се запъти към плажа. Слънцето бе потънало в мек ореол от топла мъгла, която се носеше към хоризонта, а последните отблясъци светлина танцуваха по морските вълни. Младият мъж остана така, докато слънчевия диск изчезна окончателно, а мъглата се издигна, докосвайки изгряващите звезди и ги забули като мрежест воал. Колко

пъти бе наблюдавал залеза, без да оценява тази привилегия, смятайки я за даденост?

Но с това бе свършено. Мисълта за предстоящия затвор го накара да изтръпне. Изгревите и залезите, които бе смятал за даденост — както и голяма част от живота му — щяха да се превърнат в спомени, ако не спечели тази битка. Обезсърчен повече отвсякога, Роб бе принуден да признае пред себе си, че не би могъл да направи каквото и да е, докато не разбере с какво доказателство разполагат срещу него.

— Роб — обърна се и видя Ванеса, която идваше насреща му. — Искам да ти благодаря за всичко, което направи, за да ни помогнеш. Ако мога някога с нещо...

— Не съм направил нищо. Наистина бе много лесно. Просто открих истината.

— Но тя промени живота ни, моя и на Дейна — отпусна нежната си ръка на рамото му, но този път това не бе съблазнителен жест на красива изкусителка, а израз на приятелство. — Снощи двамата с Гарт се срещнахме с Големия татко.

Роб се напрегна; смяташе, че Колтрейн стои зад всичките му неприятности. Той се опита да провали кариерата на Дейна, а сега се бе заел с него.

— Големия татко наистина е разстроен. Ужасен е, че завинаги ще изгуби Джейсън. Готов е да направи всичко, което пожелае. Разбрахме се да го посещава, но да не остава насаме с него. Така ще може да го вижда.

— Наистина ли? И защо? Колтрейн е негодник.

— О, Роб, той изглеждаше толкова нещастен, толкова съсипан — тя пое дълбоко дъх. — Все пак е негов баща. Двамата с Гарт го обсъдихме. Нямам право да ги разделям. Когато Джейсън стане достатъчно голям, ще му кажа истината. Тогава сам ще реши дали да се вижда с баща си. Дотогава Големия татко ще трябва да се държи прилично. Ако не иска да изгуби Джейсън завинаги.

— Постъпила си правилно — съгласи се Роб, но си помисли, че Гарт щеше да бъде много по-добър баща за момчето. С повече късмет между него и Ванеса наистина можеше да се зароди нещо красиво и трайно.

Един от доставчиците повика Ванеса и тя изчезна, оставяйки Роб, замислен над думите ѝ. Ако Колтрейн не стоеше зад

неприятностите му, кой тогава? Бе открил онези *tokens* и добре ги бе подредил. Получи няколко дребни рани и доста натъртвания, но ги накара да говорят. Те се захлеха, че Големия татко ги е изпратил за видеокасетите. Може би кражбата на видеокасетите нямаше нищо общо с изнудвача, нито с неговите проблеми. Роб остана дълго така, загледан в морето, докато загуби представа за времето.

Обърна се и се запъти към къщата, оглеждайки тълпата за Дейна. Никъде не я видя. Едва ли би захъснала за празненството в нейна чест. Огледа отново стаята и този път погледът му се спря върху съблазнителния гръб на някаква блондинка.

Дейна? Не бе възможно! Но блондинката бавно се извърна и той видя профила ѝ. „Дяволите да ме вземат! Това наистина е тя!“

Косата ѝ бе мека, естествено руса, малко по-тъмна от тази на сестра ѝ. Роклята обгръщаше тялото ѝ като втора кожа, подчертавайки слабата ѝ стройна фигура. Дискретният грим, малко по-силен от обикновено, подчертаваше огромните ѝ зелени очи. Роб почувства как връзката внезапно стегна врата му. Не усети как направи крачка към нея. От едната ѝ страна се бе изправил някакъв мъж, който се държеше доста собственически. Гневът избухна в гърдите му като светкавица.

„Задръж, приятел“ — промърмори под нос Роб. За нея ще е по-добре да е с някой преуспяващ адвокат или съдия, отколкото с него. Беше му казала, че го обича, а в отговор той ѝ заяви, че повече няма да се вижда с нея. Какво право имаше да ревнува?

Господи, тя бе великолепна! Не му се искаше да бъде на мястото на някой адвокат, изправен срещу нея в съда. Имаше нещо в невероятните ѝ зелени очи и в тъмнорусата коса, което я правеше по-привлекателна от сестра ѝ.

„Стой настрана“ — предупреди се младият мъж. Знаеше колко му бе трудно да бъде далеч от Дейна. Отиде на възпоминателната служба в памет на Лилиан Хърли само за да може да я види. Онзи цитат от Честъртън едва не го довърши:

*„Осъзнаваме, че обичаме някого истински
едва когато има опасност да го изгубим.“*

Е, той бе изгубил.

— Роб, радвам се да те видя.

Обърна се и видя Гуен Шихида, застанала до рамото му, да му се усмихва с онази усмивка, която добре си спомняше, когато излизаше с нея.

— Това е голям ден за Дейна, нали?

— Да — опита се гласът му да прозвучи радостно.

— Е, как си напоследък? — попита Гуен, но на него не му се разговаряше.

Измърмори някаква банална любезност и се запъти да търси Зак. Не можеше да стои тук и да гледа Дейна с друг мъж. Промъкваше се през тълпата с усмивка на уста, но се чувстваше така, сякаш стъпваше с боси крака по нажежените пясъци на Сахара. Гърдите му се стягаха всеки път щом някой извикаше името му и той трябваше да спре и да замени няколко думи. Не преставаше да се пита кой искаше да го унищожи и защо.

Трябваше да се послуша шестото си чувство. Винаги бе усещал, че Големия татко не е изнудвачът. Престоят му в ранчото „Кау“ не бе дал резултат. Както и пътуването му до Гомпер Бенд. Да, наистина помогна на Дейна, но не откри кой е изнудвачът.

Най-после намери Зак и Джейсън на терасата да учат папагала на нови думи. Пустите му момчета.

— Ей, приятелчета, я престанете. Опитайте се да го научите да казва: „Пуни иска бисквитка.“

Зак се разсмя гръмогласно, а Джейсън се заля от смях. Пуни пък наежи перата си в знак на искрено възмущение. Очевидно предложението на Роб не му хареса.

— Аз съм готов да тръгваме — каза Роб.

— Тъкмо се канехме да сложим Пуни да си легне — отвърна Зак.

— Поставете го в клетката му. Ще се срещнем при фонтана.

Роб се върна в салона, възнамерявайки да отиде направо при фонтана, но се спря. Скри се зад пищните листа на една папрат и впи поглед в Дейна. Тълпата бе оредяла, а онзи досадник, който ѝ правеше компания, се насочи към бара с две празни чаши. В този миг Зак се появи от кухнята и отиде право при Дейна. Охо, я го виж ти хлапака!

— „Мъртва зона“ се оказа страхотна — чу го да казва и побърза да излезе от укритието си, за да го спре, преди момчето да каже нещо, което ще я разстрои.

— Радвам се, че ти е харесала — отвърна Дейна, но погледът ѝ бе вперен в Роб.

— Поздравления... ваша чест — изрече с глух глас.

Прекрасните зелени очи на Дейна срещнаха неговите и в дълбините им той съзря мълчаливо обвинение за болката и разочарованието, които ѝ бе причинило предателството му. Колко добре познаваше това чувство! Но бе постъпил правилно. Дейна бе получила назначението, за което толкова отдавна си мечтаеше. Не я бе завлякъл със себе си в блатото, което иначе щеше да погълне и двамата.

За миг останаха така — приковали погледи един в друг, потънали във вихрушката от чувства. Искеше да ѝ каже нещо — каквото и да е — да ѝ покаже, че не е такъв гаден кучи син, ала сякаш бе изгубил способността си да се изразява. Устните му се изкривиха в някакво подобие на усмивка.

— Харесва ми косата ти. Защо я промени?

— Всичко в живота ми се промени — острата нотка в тона ѝ се смекчи, когато погледна към Зак. — Сега съм нов човек.

Роб я разбра.

— Е, поздравления за назначението.

Внезапно го заля неочаквана вълна от нежност. Наведе се с намерението да я целуне бързо по бузата, но вместо това устните му докоснаха нейните. Мигом усети как коленете му омекнаха.

Това може би щеше да бъде последната целувка с жената, която истински обичаше. Не можа да устои, прегърна я и я притегли към себе си. В гърдите му избухна страст, дива и опияняваща. Тя изви гръб и заоблените ѝ гърди се притиснаха в неговите.

Допирът на устните ѝ до неговите го възпламени, езикът му се преплете с нейния, а твърдото му тяло се притиска в нея сякаш искаше да я смаже. Копнееше да я целува, докато... до края на света. По дяволите, наистина желаше да я отнесе на някое усамотено място на плажа, да смъкне ефирната ѝ рокля и бавно да я люби до сутринта.

В едно далечно кътче на съзнанието му извъня предупредителен звънец. Но той не пожела да го чуе. Тя му принадлежеше и мястото ѝ бе в обятията му. Завинаги.

Това бе последният път, когато ще я прегръща и целува. Знаеше, че я е изгубил, и мисълта за това правеше мига, целувката още по-

ценни. Жадуваше да ѝ каже колко много я обича, истински и докрай. „Обичам те завинаги.“

Дейна се опита да се отдръпне, но той не я пусна. Продължи да я целува, стиснал здраво очи. Искаше да се изолира от студения и враждебен свят поне за още няколко мига.

Зак го дръпна за ръката, връщайки го в настоящето. Беше му почти невъзможно да я пусне. Съзнаваше, че тя ще му липсва до края на дните му. Ще копнее за целувките ѝ, за нежния ѝ смях, за любящото докосване на ръцете ѝ. На този свят няма по-тъжни думи от „какво би могло да бъде“.

Роб се отдръпна и видя, че досадникът се бе върнал и го гледаше кръвнишки. Хвърли му една от своите усмивки, които изричаха без думи „върви по дяволите“, и се отдалечи.

— Боже, татко, беше ли нужно да устройваш тази сцена?

Беше минал малко повече от половин час, когато двамата излязоха от закусвалнята на „Макдоналдс“. Зак бе изял три големи мака и две кесийки с пържени картофки, прокарани с голяма чаша шоколадов шейк. Роб не бе хапнал нищо. Не си спомняше кога за последен път бе изпитал глад.

Докато отключваше поршето, телефонът иззвъня.

— Тръгна си, преди да успея да поговоря с теб — прозвуча гласът на Гарт в слушалката.

— Да, ами... — какво можеше да каже? След като се бе изложил пред Дейна, той с облекчение се остави Зак да го отведе в закусвалнята. Плъзна се зад волана и протегна ръка, за да отвори вратата на сина си.

— Имам новини — продължи Гарт с радостна нотка в гласа. — Областният прокурор се е отказал от делото. Няма да те арестуват.

Роб издиша рязко. „Благодаря ти, Господи!“ Пое дълбоко дъх, надявайки се, че не сънува. „Моля те, нека да е истина!“

— Трябва да благодариш на Дейна — продължи Гарт. — Отишла при областния прокурор и го убедила да ѝ покаже доказателството, което имат срещу теб.

— А откъде е разбрала, че ще ме обвинят? Аз не съм ѝ казвал нищо.

— Е, ами... предполагам, че отнякъде е изтекла информация.

Ванеса е казала на сестра си, реши Роб.

— Направила го е преди назначението ѝ да стане факт, нали?

— Точно така. Рискувала е да бъде обвинена във възпрепятстване на правосъдието.

Тя го обичаше, наистина го обичаше! Усети как гърлото му се стяга. Не бе плакал от години и нямаше да го направи и сега, но наистина му се искаше. Вместо това облегна глава на страничното стъкло и затвори очи за миг. Не заслужаваше саможертвата ѝ. Как бе възможно да е такъв късметлия!

— Роб, там ли си?

— Да — вдигна глава, осъзнал, че Зак го гледа. — Предполагам, че не са разполагали с нищо конкретно, щом са се отказали толкова лесно.

— Напротив, можели са да устроят страхотен процес. Онази туристка те е разпознала; видели са те в нощния клуб. А сега следва и гвоздеят в програмата — няколко косъма от пубиса ти са намерени по тялото на една от жертвите.

— Това е невъзможно! — категорично отсече Роб.

— Напротив. Космите наистина са твои. Спомняш ли си, че ти взеха проби по време на вътрешното разследване? Лабораторният анализ е в компютъра. Идентични са.

— Как, по дяволите, е могло да се случи?

— Дейна се е досетила. Някой е подкупил един от служителите в отдела с доказателствата. Пробата, която си дал, все още се пази. С малко натиск чиновникът си е признал, че е взел пари, за да размени твоите косми с тези, намерени по тялото на жертвата.

— Кучи син! — можеха да го осъдят, при това толкова лесно! Погледна към Зак, който се взираше въпросително в баща си. Дейна бе изложила кариерата си на риск заради него. Мисълта, че е била готова да я пожертва, за да го спаси, го изпълни с безгранична благодарност и... безмерен гняв. Когато открие кой стои зад всичко това... щеше да го убие! — Кой е подкупил служителя? Големия татко ли е бил?

— Не. Ванеса и аз се срещнахме с него. Сигурен съм, че не би направил нищо, което да застраши отношенията му с Джейсън. Подкупът е бил предложен по телефона, а на служителя му е платено в брой, така че е трудно да се проследи, но от прокуратурата разследват.

— Искам да ми кажеш веднага щом научиш нещо.

Изключи телефона и прегърна силно Зак, макар да знаеше, че синът му е във възраст, когато момчетата презират родителските прояви на нежност. Роб не можеше да се спре, както не бе могъл да се въздържа да целуне Дейна на празненството.

— Господи, татко, какво се е случило?

Роб подробно разказа на Зак за доказателствата срещу него и му обясни какво е направила Дейна.

— Тя вярва в теб, татко. Защо не ѝ каза всичко още от самото начало?

— Не исках да проваля шансовете ѝ да получи назначението във върховния съд.

Зак поклати глава, а розовият кичур проблесна на светлината.

— Изглежда не ѝ вярваш. Решил си, че тя ще те изостави също както майка ми навремето.

— Не... — понечи да възрази Роб, но Зак беше прав. Роб се бе опитал да се убеди, че скривайки истината, защитава Дейна. Всъщност искаше да се предпази от още едно унищожително предателство. Не би понесъл да се изправи срещу изпитание като това, очаквайки Дейна да бъде до него, а тя да го изостави. Веднъж вече го бе преживял и не искаше да се повтори. Така че бе избрал по-лесния изход.

— Върви при нея — посъветва го Зак. — Кажи ѝ, че я обичаш. Не проваляй и този шанс.

— Мислех, че не я харесваш. Забрави ли, че това бе жената, от която искаше да се отървеш?

Зак забарабани с пръсти по крака си.

— Сгрешил съм. Спомняш ли си какво ми повтаряше толкова често? „Обичам те завинаги.“ Тя те обича, татко, не го ли разбираш? Това е нейният начин да ти каже, че винаги ще те обича.

Роб бе толкова смаян, че не можа да продума. Понякога синът му изглеждаше толкова незрял — въодушевяваше се от някакви глупави кумири, играеше си с папагал — но друг път се държеше като зрял и мъдър човек.

Дейна наистина го обичаше. Тя не беше някоя лекомислена и празноглава хубавица като Елън, за която думата обич нямаше никаква тежест. Дейна само веднъж му бе признала, че го обича. Но бе искрена. „Винаги ще те обичам.“

— Казвал ли съм ти напоследък, че те обичам? — попита той Зак.

— Хайде, стига, татко, да не започваме — наведе се и завъртя ключа на стартера. — Върви при Дейна и го кажи на нея.

— Тя сигурно е с...

— Онзи досадник? Още една причина да побързаш.

Роб натисна педала за газта и колата се вля в оживения поток. Толкова много имаше да обяснява. Дейна щеше да иска да знае защо не ѝ се бе доверил. Самият той бе настоявал тя да му вярва, а ето че не ѝ

бе отвърнал със същото. По дяволите. Обичаше я. А любовта означава доверие.

Дали тя отново ще го приеме? Щеше ли да прости жестоките думи, които ѝ бе казал на раздяла след любовната им нощ. „Какво за миналата нощ?“ Няма да я обвини, ако изобщо не желае да го види. Размишляваше върху това, когато телефонът иззвъня. Отново беше Гарт.

— Ванеса е открила нещо доста обезпокоително. Много от гостите са изпратили цветя и са оставили визитните си картички. Сред тях е намерила една *ли-сии*.

— Наистина ли?

Червените пликове се даваха само при специални случаи. Те съдържаха пари и се предполагаше, че носеха късмет. Тази китайска традиция бе възприета и от местните жители. Съвсем естествено бе хората да носят *ли-сии* на Дейна.

— Този *ли-сии* не е съдържал пари — рече Гарт. — Вътре е имало бележка: „Нощните воители идват за теб!“.

— Кое означава, че Дейна е в смъртна опасност.

— Точно това си помисли и Ванеса. Може би преувеличава, но тя смята, че изнудвачът възнамерява да убие Дейна. Опитвахме се да се свържем с нея, но никой не отговаря. Тя смяташе да вечеря с онзи мъж, който я придружаваше на празненството.

— Ще отидем в къщата ѝ и ще я изчакаме — Роб затвори и усети как космите на врата му настръхнаха. Изви рязко волана и даде газ, задминавайки останалите коли.

— Какво не е наред, татко?

Обясни за сина си за изнудвача и му разказа накратко за последните новини във връзка с обвинението в изнасилване, като се опита да спести част от истината. Когато свърши, очите на Зак се разшириха от изненада.

— Мислиш ли, че някой се опитва да убие Дейна?

Роб отби в страничната улица, която водеше към къщата на Дейна.

— Надявам се, че не, но ние всички подценихме изнудвача. Трябва да я предупредим — каза той, молейки се да не прекалено късно.

— Изглежда в някоя от къщите има празненство — обади се Зак, когато приближиха дома на Дейна и видяха, че от двете страни на улицата имаше паркирани много коли.

Роб забеляза елегантната черна кола, спряла на алеята пред къщата на Дейна.

— Вкъщи си е — отбеляза той.

— Онзи досадник е с нея.

— Така изглежда — Роб отмина къщата и паркира до тротоара.
— Ще отида да разкарам онзи навлек.

— Върви, татко.

Роб отвори вратата.

— Ти стой тук. Веднага се връщам.

— Ъхъ — Зак изглеждаше много по-заинтригуван от тълпата младежи, запътили се към съседната къща, откъдето се разнасяше шумна глъчка, отколкото от думите на баща си.

Лекият бриз носеше из въздуха аромата на тропически цветя и звуците на хевиметъл. Роб прекоси улицата, обзет от засилващо се чувство на безпокойство. Лампата на верандата пред къщата на Дейна бе изгасена, а в дневната цареше полумрак — вероятно бе запалена само някоя настолна лампа. Той хукна по алеята за коли. Шумната врява от партито от другата страна на улицата го стресна и той погледна през рамо.

Лунната светлина освети колата пред дома на Дейна и той видя стикера в златно и синьо, залепен на предната врата. Според надписа колата принадлежеше към тези, които имаха право да паркират в охранявания гараж на съда. Е, значи тя се бе прибрала с някой съдия или колега от прокуратурата. Нали всички работеха в една и съща сграда.

Шестото му чувство го връхлетя като вихрушка. Кучи син! Как не се бе досетил досега? Щеше да му избодат очите! Но той бе толкова погълнат от собствените си проблеми, че не проумя кой се опитваше да съсипе Дейна.

Дали не бе закъснял? Къщата бе тъмна като гробница. Някой бе загасил лампата на терасата. Кръвта пулсираше в слепочията му, пречейки му да се съсредоточи. На всяка цена трябваше да влезе вътре. Нямаше време да повика помощ. „Господи, моля те, дано не е твърде късно!“

Воден от лунната светлина, той заобиколи откъм задната страна и надникна през прозореца. Никъде не се виждаше светлина. Натисна дръжката на задната врата и откри, че не е заключена. Отвори я, пристъпи вътре и присви очи в тъмнината.

— Внимавай! — проехтя гласът на Дейна.

Болката експлодира отстрани на главата му и пред очите му избухна ослепителен фойерверк. Той се олюля, а сърцето му учестено заби. „Дейна е в беда! Трябва да ѝ помогнеш.“

Политна настрани и се опита да се ориентира. Спомни се, че кухненският плот трябва да е наблизо. Ако може да се добере дотам, ще успее да се съвземе. Пръстите му напипаха хладната плоча. Тряс! Втори, още по-силен удар подкоси краката му. Усети как мракът го поглъща.

— Не-е-е... — чу собственото си стенание.

Някой каза нещо, но въпреки всичките му усилия не можа да отвори очи и да види кой говори. Пронизващата болка в главата — сякаш някой забиваше свредел в мозъка му — му пречеше да мисли. Явно бе загубил съзнание, но не можа да прецени колко дълго? Минути? Часове?

Имаше чувството, че някой го тегли, после усети, че се плъзга. Някой бавно го влачеше по пода, осъзна внезапно. Къде беше? Мъглата от болката и объркването породи хаос в мислите му. Беше в къщата на Дейна. Звучите сега бяха по-остри, по-ясни. Чу глас. Ако можеше да се концентрира още малко, щеше да разбере какво се говори.

Отново се опита да отвори очи, но не успя. Въпреки всичко мислите му започваха малко да се избистрят и той реши да не помръдва. Ако вярват, че е безпомощен, може би ще успее да ги изненада.

— Сложи го на леглото — чу той някакъв глас.

— Не мога. Много е тежък.

Дейна! Прехапа устни, за да не извика името ѝ. Значи нейните ръце го държаха под мишниците. Тя се опита да го качи на леглото, но само успя да го подпре на ръба. Главата му клюмна на гърдите и той леко отвори очи. Пред замъгления му поглед се озова катарамата на колана му и в същия миг остра болка прониза слепоочията му.

— Хайде, Дейна, можеш да го сложиш на леглото.

Роб разпозна гласа. Гуен Шихида. Точно както подозираше. Прокле се мислено, задето бе позволил да го заблудят и да се остави да бъде подведен от проблемите на Ванеса с Големия татко. Бе пропуснал очевидното.

„Нощните воини идват за теб!“

Дали Гуен бе способна на убийство? Е, по дяволите, не се бе отнесла много приятелски с него. Много често най-побърканите изглеждат съвсем нормални, напомни си той.

Чу как Дейна пое дълбоко дъх, докато се опитваше да повдигне раменете му, за да го намести върху леглото. Той ѝ помогна, доколкото можа. Тя успя да го помръдне, като повдигна краката му. Той отново ѝ помогна, като се претърколи върху леглото. Внимаваше да не мърда ръцете и краката си, за да изглежда, че е в безсъзнание.

Знаеше, че Дейна бе разбрала преструвката му. Предположи, че Гуен е въоръжена, в противен случай Дейна не би ѝ се подчинявала така безропотно.

Две нежни ръце наместиха краката му върху леглото. Дланта ѝ докосна челото му и отмести един кичур.

— Той се нуждае от лекар.

— Още ли не си разбрала? Ти си мъртва. И двамата сте мъртви — процеди Гуен. — Домашно насилие. Знаеш колко е популярно напоследък.

Роб реши, че повече няма смисъл да се прави на припаднал. Повдигна се на лакти и отвори очи, като се опитваше да не обръща внимание на мъчителната болка, която замъгляваше зрението му.

Някой запали лампата и мъждивата и светлина изпълни със сенки малката стая. Пред очите му изплуваха неясните очертания на Гуен. Стоеше недалеч от леглото с пистолет в ръка. Наблизо бе Дейна, а красивото ѝ лице бе помръкнало от тревога.

— Нищо няма да се получи — рече Роб, изненадан колко спокойно и силно прозвуча гласът му въпреки непоносимата болка в главата.

— Прекрасният принц се събуди. Колко мило!

Дейна понечи да отиде до него, но Гуен махна с пистолета да не мърда от мястото си.

— Можеш да ни убиеш, но никога няма да заблудиш полицията, че е било домашно насилие — успя да седне и обви ръце около

коленете си, за да не падне. — Няма да открият следи от барут по дланите ми. Положението на телата и още куп други детайли няма да отговарят на твоя замисъл.

— Точно така — подкрепи го Дейна. — Никога няма да се измъкнеш.

— Вие и двамата ме мислите за глупачка, нали? Изобщо не ви минава през ума, че съм обмислила всичко. Същите сте като баща ми.

Омразата, която струеше от очите на Гуен, ужаси Роб. Нямахше да бъде никак лесно да се разбере с нея, а бе твърде замаян от болката, за да я надвие със сила. Тя можеше да го убие, а което бе още по-лошо — да убие Дейна.

— Сега баща ми, всемогъщият Бос Шихида, смята, че не струвам нищо, защото някаква си тъпа блондинка е назначена за върховен съдия вместо мен.

— Точно затова ме е изнудвала — обясни Дейна на Роб. — Миналата година Гуен изгуби изборите за върховния съд. Твърди, че никога няма да успее да спечели политическа поддръжка, за да се кандидатира отново.

— Сигурен съм, че баща ти... — опита се да я успокои Роб, но тя го прекъсна:

— Последния път молих баща си за помощ. Той ми заяви, че никога няма да спечеля, освен ако не съм титулярен съдия. Островитяните не гласуват за напористи жени. Но ако съм предложена да заема вакантно място, мога да бъда избрана.

Роб не можеше да оспори логиката ѝ.

— Заслужава ли си да станеш убийца заради едно назначение във върховния съд?

— Опитах се да се отърва от Дейна, да направя всичко много по-лесно, но тя не пожела да си замине.

— Тя не се плаши лесно — не можа да се сдържи Роб.

Гуен изсумтя възмутено.

— Дейна дори да падне в помийна яма, излиза оттам ухаеща на рози. Бинкли свика юридическата комисия. И какво се получи? Тя успя да отхвърли всички обвинения. Освен това цялата колегия се спусна да защитава златното момиченце. Е, сигурна съм, че ще ѝ устроят много затрогващо погребение. Нямам търпение да присъствам на церемонията.

— Гуен — заговори Роб, — можем да се разберем. Нека...

— Не се опитвай да ме поучаваш! Стигнала съм доста далеч и няма връщане назад.

— Добре. Как смяташ да се измъкнеш от това убийство? — попита Роб, за да спечели време. С всяка изминала секунда се чувстваше все по-силен. Щеше да се хвърли върху нея, макар и с риск да бъде прострелян.

— Сбили сте се и една лампа е паднала. Последвалият пожар ще унищожи всички доказателства, така че полицията няма да търси обгаряния от барут.

Роб отвори уста, за да ѝ възрази, че по разкъсаните краища на раните може да се установи, че е стреляно с пистолет, но в същия миг на вратата се позвъни. Сигурно бе Зак, дошъл да го търси. Гуен насочи пистолета към Дейна.

— Не очаквам...

— Сигурно е някое от онези пияни хлапета, които вдигат олелия в отсрещната къща — каза Роб, прекъсвайки Дейна. — Ще си отидат след минута.

Моля те, Господи, мислено се помоли той, махни Зак оттук! Беше сигурен, че Гуен не е видяла сина му на празненството. Почти през цялото време момчето бе или на терасата, или в кухнята с онзи устат папагал. Ако Гуен разбере, че синът му е пред врата, със сигурност ще го убие.

Звънецът отново иззвъня, след което последва продължителна тишина. Пистолетът на Гуен оставаше насочен към Дейна. Зак отново натисна бутона и звукът отекна в къщата като погребален звън.

Входният звънец спря да звъни така внезапно, както бе започнал. Настъпи напрегната тишина. Дейна усещаше, че Гуен е на ръба на пълния срыв и всеки миг ще натисне спусъка. Не бе на себе си откакто прие предложението на Гуен да я откара до дома ѝ, а след това извади пистолета. Но сега, след като Роб бе с нея и тя виждаше, че не е чак толкова лошо ранен, се почувства малко по-спокойна. Не можеха да умрат точно сега. Имаше толкова много неща, заради които да живеят. Дватамата заедно щяха да победят Гуен.

С тази мисъл Дейна започна да говори, за да отвлече вниманието на Гуен.

— Защо не кажеш на Роб колко уверена си била, че той ще дойде тук, как си наблюдавала, докато колата му се изкачва по улицата?

— Кой би пропуснал едно сребристо порше? — попита Гуен.

При тези думи Дейна забеляза как очите на Роб леко се присвиха. Какво не бе наред? После се досети. Зак. Той беше на празненството с баща си. Не бе минало достатъчно време, за да го закара до вкъщи и да се върне.

Гуен не бе видяла Зак. Това не бе изненадващо. Дейна не бе изпускала Роб от поглед, докато се движеше из къщата на Гарт, но не бе забелязала момчето, докато то не дойде при нея. Сигурно Зак звъни на вратата. Дали ще се сети да се обади в полицията? Или ще се върне в колата и ще надуе радиото до дупка? Човек никога не можеше да бъде сигурен как ще постъпи едно момче на неговата възраст.

— Откъде разбра, че ще дойда тук?

— Защото си луд по нея.

В гласа ѝ прозвуча неподправена ярост и Дейна реши, че Гуен може би ревнува. Разбира се, коренът на проблемите ѝ бе в отношението на баща ѝ, Бос Шихида, но навремето тя бе излизала с Роб и навярно е била разстроена, когато е спрял да ѝ се обажда да я търси.

— Сега вие двамата ще бъдете заедно във вечността — тя вдигна пистолета и го насочи към сърцето на Дейна.

— Почакай малко! — изкрещя Роб, а Дейна усети как кръвта запулсира в слепоочията ѝ, сякаш куршумът я бе улучил. — Разбирам как си подкупила онзи служител от отдела за доказателствата, за да ме обвинят. Умно. Много умно — лицето на Гуен засия въпреки саркастичната нотка в гласа му. — Но не мога да си обясня как си узнала за мъжа, който е изнасилил Дейна и Ванеса?

— Би трябвало да ви оставя да умрете, без да разберете — рече Гуен, но Дейна усети, че тя иска да се похвали. Наслаждаваше се на всеки миг, наблюдавайки страданията им и опивайки се от мисълта, че скоро ще умрат.

— Сигурна съм, че има някакво съвсем просто обяснение.

— Не е чак толкова просто — Гуен леко повиши глас. — Беше брилянтно замислено и щеше да се получи, ако ти не бе започнал да душиш наоколо.

— Е, добре, и какво му е толкова брилянтното? — попита Роб. — Ти не си знаела цялата история. Мислила си, че Ханк Ролинс е мъртъв. Гуен вдигна презрително рамене.

— Когато Дейна е била под упойка, за да ѝ извадят мъдрецата, тя е започнала да бълнува. Моят брат ми каза за признанието ѝ, че е убила онзи, как му беше името.

Дейна ахна смаяно. Никога, нито за миг, не бе допускала, че тъкмо тя е източникът на информацията. Но сега, като се замисли за онова мъчително посещение при зъболекаря, си припомни колко странно се бе държал братът на Гуен. Е, нищо чудно. Той си е мислил, че на стола му седи коравосърдечна убийца.

— Гуен е проявила изключителна находчивост — рече Дейна, молейки се Зак да се е обадил в полицията. — Успяла е да направи така, че Бинкли да разбере за убийството, но в същото време вината за това да падне върху Големия татко.

— Не беше много трудно. След като узнах за развода, се обадох на Торнтън Колтрейн. Разбира се, обаждането беше анонимно. Той се погрижи за всичко останало.

— Май си провела доста анонимни обаждания — отбеляза Роб.

— Просто се възползвах от страха и алчността на хората.

Роб поклати глава, а веждите му се сключиха.

— Наистина те подцених, Гуен — рече с лека насмешка в гласа.
— Никога, нито за миг не заподозрях...

— Мяуууу! — чу се пронизителният писък на Моли, сякаш опашката ѝ е била прищипана от вратата. Котката влетя в стаята, профуча през краката на Гуен и се метна на леглото върху Роб. След нея се втурна и Зак.

— Господи! — изпищя Гуен, като видя непознатото момче с розов кичур и странни обици, изскочило от мрака като воден дух.

Ако Дейна не беше толкова ужасена, щеше да избухне в смях. Докато не видя крика в ръката на Зак. Гуен насочи пистолета към момчето.

— Дейна! Зак! Лягайте на пода! — извика Роб и скочи от леглото.

Дейна нямаше време да мисли — хвърли се върху мъчителката си. Гуен се завъртя, насочвайки пистолета към гърдите ѝ. Дейна се сви и се опита да се вкопчи за кръста на Гуен и да я събори, преди да е успяла да натисне спусъка. Внезапно се чу лек пукот, като счупване на клонче, измамно тих звук.

Изгаряща болка прониза гърдите ѝ. Политна надясно, строполи се връз леглото и се олюля назад, притискайки ръце към гърдите си. Като в мъгла чу някакъв звук и с крайчеца на окото си видя как Роб сграбчи Гуен, а в следващия миг Зак я халоса с крика.

А Гуен падна на пода в безсъзнание; те бяха спасени. Дейна се втренчи в кръвта, капеща от пръстите ѝ. Острата болка, която я прониза внезапно, бе толкова силна, че изкара въздуха от дробовете ѝ, задавяйки вика ѝ. Нима това бе нейната кръв? Не е възможно, помисли си младата жена, докато стаята се завъртя пред очите ѝ и милостивият мрак я погълна.

— Дейна! Дейна! — изкрещя Роб, когато я видя да се свлича на пода. — О, Господи, не! — прегърна отпуснатото ѝ тяло, мълвейки името ѝ. Разкъса блузата ѝ, за да провери раната.

— Ще се обадя на 911! — извика Зак.

Роб откъсна ивица от чаршафа и се опита да спре кръвта, изтичаща от раната.

— Ще се оправяш, скъпа, обещавам ти.

Клепачите ѝ потрепнаха и бавно се отвориха. Тя го погледна, но зениците ѝ бяха толкова разширени и замъглени, че той не бе сигурен дали наистина го вижда.

— Студено! — прошепна с отпаднал глас Дейна. — Толкова е студено.

Навярно бе изпаднала в шок. Роб грабна одеялото от леглото и нежно я зави.

— Така по-добре ли е?

— Ти... ти не ми даде възможност. Аз те обичах, но ти не ми даде възможност — клепачите ѝ се притвориха, а главата ѝ клюмна на рамото му.

Роб я сгуши до гърдите си. „Господи, не позволявай да умре, преди да съм ѝ казал, че я обичам!“

— Обичам те, Дейна — прошепна Роб, макар да знаеше, че тя не го чува.

Нямаше представа колко дълго бе останал така, притискайки я до гърдите си и шепнейки, че я обича, докато пронизващият вой на сирената на линейката не прекъсна унеса му. Той се огледа и видя Зак надвесен над Гуен с крик в ръка, макар че тя не помръдваше. Миг покъсно полицаите и санитарите нахлуха в стаята.

— Сега ще я вземем — каза един от санитарите и Роб му подаде безжизненото тяло на Дейна.

— Вината е моя! — обясни Роб на Ванеса и Гарт, докато чакаха в болничния коридор. От един час Дейна бе в операционната. — Ако бях останал с Дейна, Гуен нямаше да я нападне.

— Гуен щеше да намери някакъв друг начин — увери го Гарт.

— Тя е психопат — додаде Ванеса.

Роб нервно кръстосваше коридора. После се отпусна на пейката и впери поглед в стрелките на стенния часовник. Следващият час се изниза още по-бавно от предишния. Когато хирургът най-сетне излезе от операционната, за да говори с тях, Зак спеше на дивана в коридора, а Джейсън се бе сгушил до него, отпуснал глава в скута му.

— Изгубила е много кръв, но ще се оправи — увери ги д-р Скот.

— Благодаря ти, Господи! — извика Роб.

— Мога ли да я видя? — попита Ванеса.

— Тя няма да разбере, че сте там. Все още е под упойка.

Ала това нямаше значение; и тримата искаха да видят Дейна и да се уверят с очите си, че е добре. Но нямаше кой знае какво за гледане. Една слабичка фигура лежеше безпомощно, омотана с тръбички и жици, свързани към монитори. Лицето ѝ бе лишено от цвят и изглеждаше още по-бледо заради русата ѝ коса. Устните ѝ — колко пъти ги бе целувал — бяха леко синкави. Изглеждаше така, сякаш едва имаше сили да преживее още една минута, камо ли цялата дълга нощ.

— Оставам при нея — заяви Роб. Трябваше да бъде до нея. Поне този път.

Ванеса понечи да възрази, но Гарт докосна ръката ѝ.

— По-добре да заведем Зак у дома — рече той. — Ще се върнем сутринта.

Роб събуди сина си, а Ванеса нагласи Джейсън в скута на Гарт. Инвалидната количка със спящото момче пое надолу по коридора. Като истинско семейство, помисли си Роб.

— Дейна добре ли е? — попита Зак, клепачите му бяха полуспуснати, натежали от съня.

— Ще се оправи — Роб се втренчи в очите на сина си, огледален образ на неговите. — Ти беше много смел. Ти ни спаси.

Гореща червенина обля врата на Зак и пропълзля по лицето му.

— Ами! Дейна ни спаси!

Образът на Дейна, хвърляща се върху Гуен, проблесна в съзнанието му.

— Прав си, сине. Тя рискува кариерата си, за да изчисти името ми, а после нападна Гуен, за да ѝ попречи да те убие. Аз ѝ дължа... много. Едва ли ще мога някога да ѝ се отплатя.

Зак въздъхна тежко и розовият му кичур се люшна.

— Чувствам се като истински негодник, задето я излъгах.

— Тя ще разбере и ще ти прости. Сигурен съм.

— По-добре да се ожениш за нея. Тя наистина е ужасно готина.

— Надявам се да се съгласи. След начина, по който се държах с нея, малко се съмнявам.

— Хайде, стига! Ще те вземе — Зак му се усмихна ослепително. — Даже няма да имам нищо против, ако си родите едно хлапе като Джейсън.

— Може и да е момиченце — Роб се прокашля неловко. Не знаеше какво точно каже, но осъзнаваше, че трябва по някакъв начин да успокои сина си. — Без значение какво ще се случи, аз винаги ще те обичам. Взеха те от мен, когато не беше много по-голям от Джейсън. Всеки ден оттогава си ми липсвал.

Той прегърна Зак и изненадващо синът му отвърна на прегръдката.

— Ако Дейна ни вземе, отново ще бъдем семейство. Точно това искам. Обичам ви и двамата. Винаги ще те обичам.

— О, татко, не се разкисвай! — рече Зак, но в очите проблеснаха сълзи.

Тя бавно се събуди, изплувайки от съня. Беше в Мауи, горе в планината, излегнала се върху поляна, осеяна с бял джинджифил, и вперила поглед в къдравите облаци, които се носеха по небето. Над нея, подобно на величествен монарх, се издигаше Халеакала. Върхът на вулкана се извисяваше като тъмна кула в синьото небе.

— Дейна... Дейна... — чу някой да я вика от хълма в далечината. Опита се да каже нещо, ала думите не можаха да излязат от устата ѝ. Вместо това се чу слаба въздишка. През полупритворените си клепачи видя силуета на някакъв мъж. Събра цялата си сила и прошепна:

— Роб?

— Аз съм, ангеле мой — той стисна ръката ѝ. — Ще се оправяш. Всичко ще бъде наред.

Замаяността ѝ изчезна, изместена от остра болка, която сякаш отне дъха ѝ.

— Къде съм?

Заслуша се, докато той ѝ обясняваше за операцията. По-голямата част от думите му не достигнаха до съзнанието ѝ.

— Не ме оставяй — прошепна младата жена. Гласът ѝ чезнеше с всяка дума, а силите бързо я напускаха. — Обещай ми.

Беше вече обяд, когато тя отново се събуди. Роб нито за миг не се бе отделил от леглото ѝ. На дневна светлина Дейна изглеждаше по-

силна, по-здрава въпреки множеството плашещи апарати. Лицето ѝ вече не бе толкова бледо, а синината бе изчезнала от устните ѝ.

— Как се чувстваш? — попита Роб и нежно погали челото ѝ.

— По-добре. Какво ми има?

— Куршумът е попаднал в рамото ти. Известно време ще те боли, но не след дълго ще си като нова.

— Какво стана с Гуен?

— Тя е в болницата на затвора. Има леко сътресение на мозъка.

Дейна не каза нищо повече; само го гледаше със своите огромни и прекрасни зелени очи.

— Знаеш ли, като блондинка ми харесваш повече. Защо реши да оставиш косата си руса?

— Време е да бъда истинската аз. Толкова много години съм се крила.

— Косата ти наистина ми харесва. Много ми харесва — каза той, но знаеше, че не това иска да чуе тя. — Не знам как да ти благодаря за това, което стори, за да изчистиш името ми. Ако не го бе направила, сигурно щяха да ме осъдят. И щях да загубя Зак. И теб.

Обхвана лицето ѝ с длани. Знаеше, че думите са слаби, за да изразят чувствата му.

— Ти бе готова да пожертваш всичко заради мен. Сигурно нямаш представа как се чувствам след всичко това.

Тя сви рамене — или поне се опита — но от усилието очите ѝ се насълзиха. Цялото ѝ рамо бе омотано в превръзки. Щяха да са нужни седмици физиотерапия, преди да може да движи ръката си.

— Дейна, аз те обичам. Знаеш ли го?

Тя го погледна безизразно, сякаш той ѝ говореше за някакво математическо уравнение. Нямаше да му прости лесно, но той нямаше право да я обвинява.

— Трябваше да ти кажа, че възнамерявах да ме арестуват, но исках да те защитя. Не исках...

— Не, не е така. Това може да е една от причините, но си признай, Роб, че ти не ми вярваше. Смяташе, че ще те изоставя.

Какво можеше да каже? Тя бе права. Дори Зак го бе разбрал.

— Вярно е. Исках да ти кажа, но не можах. Сгрехих. Не мога да променя миналото. Мога само да те помоля да ми простиш.

— Простих ти в мига, в който влязох в кабинета на областния прокурор, за да се опитам да ти помогна.

Трябваше да има думи, с които да изрази чувствата, изпълващи сърцето му, но всичко, което можа да каже, бе:

— Обичам те.

— Разбрах го, когато ме целуна на празненството — на устните ѝ трепна закачлива усмивка. — Никой мъж не целува една жена по този начин само за да я поздрави.

— Права си — засмя се Роб. — Зак ми каза, че съм направил сцена.

— Така е. Наистина си те бива.

— Е, май не ме бива особено, след като не успях да открия, че Гуен е изнудвачката — Роб поклати глава. — Изобщо не я подозирах.

— Кой би си помислил, че тя е способна да убие някого заради някакво съдийско място?

— Предполагам, че Бос Шихида е също толкова строг и безмилостен като Големия татко. Гуен е искала на всяка цена да го зарадва.

— Истина е — съгласи се Дейна. — За Гуен няма друг живот извън кариерата ѝ. Точно заради това тя е толкова важна за нея — Дейна протегна ръка към неговата. Пръстите ѝ бяха ледени и той ги сгуши в топлата си длан. — Научих нещо, когато Лилиан умря. Хората са много по-важни от всякаква кариера. Тъкмо заради това не ми бе никак трудно да вляза в кабинета на областния прокурор и да поискам доказателствата срещу теб.

— Обичам те. Не мога да изразя с думи колко много те обичам. Съжалявам, че ти нямах доверие. Сбърках. Страшно много сбърках.

— Нека това повече не се случва — предупреди го Дейна с усмивка. Загледа се в лепенката на слепоочието му. — Как е главата ти? Тя здравата те халоса с онзи тиган.

— Имам две огромни цицини и ужасно главоболие. Искаш ли да ме целунеш, за да ми мине?

— Разбира се, че искам.

— Питам те сериозно, Дейна — обърна ръката ѝ и целуна дланта ѝ. — Искам да се омъжиш за мен.

— А обсъдил ли си го със Зак? Не мисля, че момчето ме харесва.

— Той си промени мнението за теб. Всъщност именно той настоя да дойда при теб. Мислех да се отбия на сутринта, но Зак предложи веднага да ти кажа колко много те обичам. И така объркахме плановете на Гуен.

— Наистина ли? Колко мило. Аз също съм готова да го обикна заедно с розовата му коса и всичко останало — тя го дари с най-дръзката си усмивка.

Роб се наведе и нежно я целуна.

— Обичам те завинаги.

Издание:

Мерил Сойер. Ледената кралица

ИК „Бард“ ООД, София, 2002

Редактор: Олга Герова

ISBN: 954-585-359-X

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.